

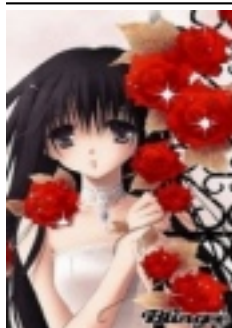
Em Cứ Chạy Đi ! Chạy Một Thì Về Bên Anh

Contents

Em Cứ Chạy Đi ! Chạy Một Thì Về Bên Anh	2
1. Chương Dẫn Truyện	2
2. Chương 1	2
3. Chương 2	3
4. Chương 3	5
5. Chương 4	7
6. Chương 5	8
7. Chương 6	11
8. Chương 7	12
9. Chương 8	14
10. Chương 9	16
11. Chương 10	18
12. Chương 11	20
13. Chương 12	23
14. Chương 13	25
15. Chương 14	27
16. Chương 15	28
17. Chương 16	31
18. Chương 17	34
19. Chương 18	37
20. Chương 19	40
21. Chương 20	43
22. Chương 21	46
23. Chương 22	50
24. Chương 23	54
25. Chương 24	56
26. Chương 25	58
27. Chương 26	61
28. Chương 27	63
29. Chương 28	65
30. Chương 29	68
31. Chương 30	72
32. Chương 31	75
33. Chương 32	77
34. Chương 33	80
35. Chương 34	82
36. Chương 35	83
37. Chương 36	85
38. Chương 37	87
39. Chương 38	89
40. Chương 39	95
41. Chương 40	97

42. Chương 41	99
43. Chương 42	100
44. Chương 43	103
45. Chương 44	107
46. Chương 45	111
47. Chương 46	113
48. Chương 47	119
49. Chương 48	125
50. Chương 49 - End	129

Em Cứ Chạy Đi ! Chạy Mệt Thì Về Bên Anh

Giới thiệu

Triệu Á Quy:17t Có một ngoại hình cực kì “baby”. Vì thế vừa mới vào trường 1 ngày mà nó đã “dựt”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-cu-chay-di-chay-met-thi-ve-ben-anh>

1. Chương Dẫn Truyện

Tôi sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, pama nun iu thương và cưng chiều tui hết mực. Họ nun iu thương tôi, nhưng mà pa mẹ tôi cũng rất nghiêm khắc, tôi nghĩ như thế cũng tốt thôi, họ nghiêm khắc vì thương tôi, chứ không phải là do ghét tôi. Tôi còn có một thằng em trai song sinh, nó nun bắt nạt tôi, tuy vậy nhưng nó cũng rất yêu thương tôi dù là nó không biểu đạt tình cảm ấy ra ngoài.... Tôi có đầy đủ mọi thứ : có một ngoại hình cực kì baby, luôn được mọi người yêu quý, mọi người ai cũng thích tôi cả, nhưng không vì thế mà tôi trở nên tự kiêu! Rồi khi tôi vừa tròn 17t thì một tai họa ập đến, có lẽ nó cũng không lớn lắm. Nhưng mà tất cả đã cuốn tôi vào cuộc sống thật sự, và tôi nhận ra được nhiều thứ hơn, có được những thứ mà tôi chưa bao giờ có... Tất cả đã diễn ra chỉ trong 1 ngày....

2. Chương 1

Chap 1: Tài mi mà ta bị vạ lây nè!

Renggggg rengggggggg Tiếng chuông vào học đấy, nó thì đang chăm chú nhìn vào cái quyển sách trên bàn mà không quan tâm đến thằng em trai song sinh của mình đang làm cái gì nữa. Cậu ta đang làm gì đó cùng với mấy cậu học sinh khác, chắc là lại bày trò đây mà... Nó chẳng thêm quan tâm nữa.

__Nghe!__ Tiếng cô bạn lớp trưởng vang lên, nó vội vàng đứng dậy chào “bà cô Văn” cô giáo mới của lớp nó đây mà, chẳng là mấy thầy cô trước bị thằng em trai nó chọc cho sợ quá đánh quân bài “chuồn” hết gùi, nó ngạc nhiên khi thấy mọi người cứ khúc khích cười cười gì đó, gùi bà cô bước vào cửa và.

__Ầm ầm binh bốp lêng xêng.....__ Đó là tất cả những gì nó nghe được lúc này, và trước mắt nó bây giờ là bà cô đang chống hông lên trời (hận đời vô đối) rất ư là đẹp. Cả lớp ủa ra cười, có đứa còn bò ra sàn, và đứa cười nhiều nhất trong đám đó là Minh, thằng em trai của nó đây mà... Việc là như thế này...

Bà cô vừa bước vào lớp thì có nguyên một cái xô bột ụp xuống đầu, sau đó bã loạng quạng bước tới và bị một sợi dây đã được cột sẵn phía dưới gạt cho té, tiếp đó là một cái cây từ đâu đó đập xuống giữa đầu làm cho bã choáng voảng và cuối cùng là một cái lò xo ngay trước mặt và bà cô té xuống đó, kết thúc màn “xiếc” đó đích đến là bức tường...

Thế là chúng ta được kết quả như nó đang thấy đây, nó cũng không nín được mà phá ra cười, bà cô sau một trận hú hồn mất vía thì loạng quạng đứng dậy gùi chạy thẳng ra cửa và vừa chạy vừa hét cứ như là một con “diên” trốn viện vậy. Gùi cái lớp của chúng nó lại cười to hơn khi thấy cảnh tượng đó.

__Em Triệu Thiên Minh! về văn phòng gấp cho tôi! Tôi xin nhắc lại, em Triệu Thiên Minh học sinh lớp 11a1 về văn phòng gấp cho tôi!__ Tiếng ông thầy hiệu trưởng nghe rõ mồn một ngay sau đó, ôi thôi! Thằng em iu quý của nó đã nhận được “lệnh triệu tập” nói sao nhỉ? Đây là lần thứ 1402 cậu phải lên văn phòng rồi đó chứ! Cậu nhếch mép cười mẫn nguyện gùi bước lên văn phòng, nó thì đưa đôi mắt lo lắng về phía cậu...

20 phút.....

50 phút.....

1 giờ.....

2 giờ.....

Thế là sau 2 tiếng đồng hồ ngồi trên văn phòng cậu hớn hờ chạy về lớp, vừa thấy bóng cậu thì nó thở phào nhẹ nhõm. Vừa vào lớp cậu đã phóng thẳng về phía nó gồ la lớn gùi còn lay người nó như một thằng hâm vậy.

__Ồ yeah!!!!!! Chị ơi mình “được” nghỉ học ở cái trường này rồi, haha em sẽ vào trường Tanky và học ở đó! haha__ Cậu vừa nói vừa cười vẻ vui sướng lắm, nó vẫn chưa hiểu được ý cậu nên cũng cười hùa theo.

__Ừm, em không sao là tốt gùi.....__ Nó cười dịu nhìn thằng em trai của mình.

1 phút sau.....

__Hữ? em nói cái gì cơ? Nói lại nghe xem nào? Cái gì mà “được” nghỉ học ở đây là sao?__ Sắc mặt của nó đổi liền ngay sau đó chỉ có 1 phút, trông nhìn cute cực.

__Ừ, ngày mai chúng ta sẽ học ở trường Tanky! Papa nói thế mà.__ Cậu nghiêm mặt lại nhìn nó vô “số” tội.

__Hả???????? Nghĩa...nghĩa.... là em bị đuổi học sao?__ Nó ngạc nhiên hét lên làm mọi người đều nhìn nó dò xét_hì hì, không có gì mọi người đừng nhìn tôi như thế chứ!__ Nó nói xong ngồi xuống gùi nhìn thằng em mình đang cười nham nhở mà khóc thầm...

3. Chương 2

Chap 2: Ô! Cái thằng này bị sao vậy trời?

Chiều hôm đó nó lết về nhà, tâm trạng nó không được vui cho lắm chắc cũng chỉ tại vì cái thằng em “khỉ nui” của nó đây mà. Nó đã không còn nhớ đây là lần thứ bao nhiêu thằng em trai của nó bị đuổi học nữa....

Vừa về đến nhà nó mặc xác những người hầu đang gọi ý ới mà “dọc” thẳng lên phòng, gùi để lại mọi người dưới phòng khách. Nó chạy vào phòng gùi khóa cửa lại, đầu óc nó đang rối ren.

__Trời ơi là trời! Lại phải chuyển trường, không biết trong cái trường mới đó mình có được sống yên ổn không nữa!__ Nó nói rồi quăng con gấu bông của mình sang một góc mà nằm dài trên cái giường iu quý của

minh. Nó cầu mong là ngay mai mọi chuyện sẽ tốt đẹp.... Mong là vậy! Rồi nó ngủ thiếp đi, qua một ngày dài mệt mỏi .

Dưới nhà:

_Minh! Đứng lại đây papa có chuyện muốn nói với con!_Ông Hùng gọi cậu lại khi thấy cậu đang bước lên cầu thang. Cậu quay lại nhìn ông rồi chần chờ một lúc, sau đó cậu cũng bước xuống và ngồi vào ghế sofa.

_Papa có chuyện gì muốn nói với con sao?_Gương mặt cậu vẫn vui vẻ như ngày nào, nhưng mà bề ngoài thì vậy chứ trong lòng đang “sợ” lắm á. Cậu biết là papa rất bực vì cậu luôn luôn gây ra chuyện mà.

_Ừ, là chuyện học hành của con đấy!_Ông nói rồi uống một ngụm trà, sau đó lại nói tiếp_Papa muốn con không được quậy phá nữa, con biết là điều này khiến papa buồn lắm không?papa thực sự rất thất vọng về con đấy!_Papa cậu nói và nhìn thẳng vào mặt cậu, khiến cậu có cái cảm giác như là mình là một kẻ phạm tội và đang được huấn giáo.(Thì sự thật là như thế mà)

_Papa à,..._Cậu không biết nói gì cả. Đúng! Điều mà papa cậu nói là đúng, có lẽ...đã đến lúc cậu nên chuyển tâm vào việc học hành và trở thành một người con hiếu thảo rồi. 17 năm qua, cậu đã ăn chơi đủ. Và giờ đây cậu cần đền đáp những ân tình mà papa và mama của cậu dành cho cậu.

_Papa à, con....con sẽ không quậy phá nữa! Từ bây giờ trở đi....con sẽ nghe theo lời của papa và mama._Cậu nhắm mắt lại và hít thở thật sâu để lấy lại can đảm. Cậu nói một cách chắc chắn và khi mở mắt ra thì...cậu thấy papa cậu mỉm cười, nụ cười hạnh phúc.

_Ừ, con trai của ta phải thế chứ! Lần này ta sẽ tin con. Con phải cố gắng nhé, đừng để phụ lòng ta và mama của con._Ông nói và lấy tay xoa đầu thẳng con trai yêu quý của mình. Phải! Đã 17 năm rồi ông không cảm thấy được sự tự hào về thẳng con của mình. Mama của cậu cũng chứng kiến hết mọi việc, bà nở một nụ cười hạnh phúc và cảm thấy lần này, thẳng con trai của bà đã được thuần phục rồi.

_Thôi, con xin phép papa con lên phòng_Cậu cười hiền, bây giờ cậu cũng cảm thấy có cái gì đó vui vui. Có lẽ... có lẽ lựa chọn của cậu là đúng.

_Ừ con lên phòng nghỉ ngơi đi rồi ngày mai còn phải đi học nữa, ngày đầu tiên không nên để lại ấn tượng xấu._Ông cũng cười rồi nhìn theo cậu con trai của mình đang bước lên bậc cầu thang, lòng ông nhẹ hẳn...

Sáng hôm sau

_Oaaaaa_Nó ngồi dậy và vươn vai, việc đầu tiên mà nó vẫn thường làm mỗi buổi sáng. Nhìn ra ngoài cửa sổ nó thấy những tia nắng chiếu xuyên qua tấm màn và lọt vào phòng của nó...Nắng thật dịu dàng. Nó nhìn vào đồng hồ.

_6h15'_Nó nói rồi bước chân xuống giường, kéo tấm màn lên rồi nó mở cửa bước ra ban công._Thật thoải mái!_Nó đứng đó, hít thở không khí trong lành. Bây giờ thì còn quá sớm để giờ học của nó bắt đầu. Có lẽ hôm nay là một ngày vui vẻ. Nó mỉm cười.

_Ọt ọt...._Tiếng động vang lên, và nó hơi ngơ ngơ cố nhớ lại chuyện hôm qua. Ày, chẳng là hôm qua khi nó đi học về thì lao thẳng lên phòng rồi đánh một giấc dài cho tới sáng mà quên rằng mình chưa có ăn tối. Và hậu quả là bây giờ cái bụng của nó đang “biểu tình” đó mà.

Nhanh chân bước vào phòng tắm để làm vệ sinh cá nhân. 5' sau nó bước ra trong một bộ dạng rất ư là “kute” . Mái tóc dài được nó cột 2 bên và những lọn tóc quăn quăn, cái mái thì để tầm ngang lông mày và bất thì hơi dài và ôm gọn lấy gương mặt bầu bĩnh của nó , và còn được cài một chiếc kẹp hình trái tim màu hồng trông cute cực. Bộ đồng phục của nó đang mặc có màu chủ đạo là màu xanh lá cây. Cái áo có cổ lọ và được cột một cái nơ màu đỏ đỏ xinh xinh, ống tay áo dài đến tận khuỷu tay và được ôm lại. còn phần trên vai thì phồng ra. Áo màu xanh lá chỉ có ống tay áo là màu trắng nhưng vẫn có vài đường màu xanh. Mặc cùng với chiếc áo đó là cái váy xếp nếp màu xanh sọc ca rô, đường sọc màu đen tạo ra nét đặc biệt cho cái váy. Váy chỉ ngắn che ngang đùi nhưng mà rất là “nữ tính” . Mang một đôi vớ màu đen đến đầu gối, trông nó cực kì baby, cứ như là một con búp bê vậy.Tự tin với bộ đồng phục của trường, nó bước nhanh xuống nhà bếp.

__Oaaa, mama và dì hai nấu gì mà thơm thế?__Nó vừa đi đến nữa cầu thang thì đã nghe thấy mùi thơm phưng phức từ nhà bếp vọng ra.

__À, con dậy rồi đó hả? Thôi con lên gọi Minh xuống ăn sáng luôn đi, chắc là nó chưa dậy đâu. __mama nó nói từ trong bếp vọng ra.

__Vâng ạ.__Nó nói rồi quay lên định về phòng thằng em trai thì thấy cậu đang đứng thù lù một đống trước mặt làm nó hoảng hốt muốn đứng tim nun. Giật thót người nó xém tí nữa thì té cậu cũng đưa tay ra kéo nó lại, không thôi thì....tự hiểu tự hiểu.

__Ăn sáng thôi.__Cậu nói và nở một nụ cười rất thật, không bốn cột, không kinh rě, không giả tạo. Nụ cười rất hiền. Nó ngơ ngác nhìn thẳng em của mình.

__“trời ạ? Cái quái gì đang xảy ra thế này? Thằng em mình hôm nay nó bị ám đầu à?”__Nó nín thở luôn, nó không tin vào mắt mình nữa. Chẳng là mọi ngày thì nếu không có người gọi nó sẽ “nướng tới khi nào cháy lò thì thôi”, không bao giờ biết giúp đỡ người khác (Amen) Nếu mà gặp phải tình trạng lúc này thì nó chẳng những không đỡ mà còn đứng đó cười ha hả ha hả nữa á. Còn về việc nó đột nhiên ngoan đột xuất thế này thì.... Bó tay á.

Minh bây giờ đang trong phòng bếp và “phụ” mama nó cùng dì 2 dọn bữa sáng ra ọi người, papa nó thì đang dán mắt vào tờ báo, nó thì ngơ ngác nhìn cả nhà.__“Truyện quái gì đang xảy ra thế này?”

Sau khi đánh nhanh rút lẹ, nó đã sẵn sàng để đi học. Nhưng mà nhìn vào đồng hồ thì thấy mới có 6h55 thôi, còn sớm chán nhá! giờ học của tụi nó bắt đầu lúc 7h30 lận cơ mà, việc gì phải vội cơ chứ? Thế đấy, vậy là nó cứ ung dung thong thả ngồi xem tivi, còn thằng em của nó sau khi phụ bưng đĩa vào trong thì đi ra, thoáng thấy nó đang ung dung ngồi đó cậu thấy bực bực.

__Nè, chị có muốn đi học không đó!__Cậu cúi rồi tắt cái tivi đi.

__O? Vẫn còn sớm mà, việc gì phải đi học sớm như thế chứ? __Nó vẫn tỉnh bơ đáp lại.

__Sời, sớm cái gì mà sớm nữa. Mình còn phải nhận lớp này, tham quan trường mới này, rồi còn phải đi làm quen với mọi người nữa chứ!__Cậu cúi lên gửi lời nó xềnh xệch.

__Ê cái thằng này, mi bị sao thế hả? Đột nhiên thay đổi tích cách 180 độ luôn à!__Nó không chịu nổi nữa thì hét lên thẳng vào mặt cậu và quát quát mắng mắng.

__Ồ, thế thì chị không muốn em thay đổi à? Hay là chị muốn ăn bắt nạt chị như trước kia nữa? __Cậu nói mà mặt nhìn gian hết sức.

__O, ơ... việc đó thì không muốn. Nhưng mà tự nhiên em thay đổi 180 độ luôn à, làm chị không có thích nghi kịp.__Nó nói mà mặt gượng cười.

__Ừm, thế thì tốt! Đi học thôi.__Nói xong cậu kéo tay nó ra ngoài cửa và định đến xe hơi đang đậu trước nhà thì tiếng papa nó vọng ra nói.

__Minh à, con lấy xe máy đi cho tiện, đừng làm mọi người chú ý.__Papa nó nói rồi nhìn cậu cười hiền mới chết chứ. Chưa bao giờ papa cho cậu đi xe máy đi học cả.

__Vâng thưa pa, thui papa con đi học luôn!__Cậu cười hiền rồi leo tót lên chiếc xe SH của mình và rồ máy, nó từ từ leo lên cái xe mà hồn thì vẫn còn để trên “thiên đình”.

__Thưa papa con đi học!__Nó vừa dứt câu thì chiếc xe đã phóng vèo vèo trên con đường rồi, nó đang tự nhủ không phải papa ăn nhầm thuốc gì không mà tại sao lại cho cậu đi xe máy đi học cơ chứ! Chỉ khổ cho nó.

4. Chương 3

Chap 3: Tên trời đánh này!

Hiện giờ thì nó và cậu đang đứng trước cổng trường và đang có rất nhiều người “ái mộ” chúng nó, biết được tình thế của mình nên nó đành đứng chờ thằng em cất xe xong thì cùng đi lên phòng hiệu trưởng. (Ngu rì mà đi một mình chứ)

Đi thôi. Cậu cất xe xong thì bước ra và khoác tay nó kéo đi làm ọi người xung quanh đứng hình. Gì chứ, tụi nó nhìn cứ như là một cặp trời xanh vậy. Nam thanh nữ tú khoác tay nhau đi giữa sân trường thế kia, khiến mọi người đều phải ngược mắt nhìn theo. Những tiếng xì xào bắt đầu nổi lên, nó thấy lạnh sống lưng. Có lẽ các “fan hâm mộ” của cậu đang phóng tia lửa vào người nó đây mà.

Nó đi mà tai cứ vểnh lên xem cái lũ “khỉ núi” kia đang bàn tán, nói xấu gì về mình.

Ê, anh đó mới vào trường mình hã mầy. Trông handsome quá à, hihi ước gì mình được làm girlfriend của anh ha! Một con nhỏ nhìn cũng khá cute đưa đôi mắt nhìn theo hần rồi mơ mộng.

Xì, cái loại như mầy thì làm sao mà lọt được vào mắt của anh cơ chứ. Vả lại mầy không thấy là anh có girlfriend rồi hay sao mà còn mơ mộng? Một con nhỏ khác có gương mặt ưa nhìn, nhưng mà được trang điểm khá là kĩ càng vỗ đầu con trước.

Ừ, thế mầy nghĩ mầy ngon hã? Cũng không thua không kém gì tao đâu? Con nhỏ này lấy tay đập vào đầu con kia.

Xì, 2 đứa bây thì nhằm nhò gì? Xem tao چرا đồ anh này. 1 giọng nói vang lên, giọng nói khá là thánh thoát. 2 con nhỏ kia quay đầu lại và bắt gặp người đó chính là “hotgirl” của trường và nổi tiếng là chanh chua chanh chọe.

Ô? Nhất Vy! Ừ ừ... tụi em chỉ đang nói giỡn thôi chứ nào có dám trêu cao cơ chứ? Tụi em biết chị rất đẹp nên không dám “dành” với chị đâu ạ. 2 con nhỏ tái mặt khi nhìn thấy cô gái này.

Ừ, biết thế thì tốt. Xem chị này mấy cưng, ráng mà học hỏi nhé. Rồi cô gái có cái tên là Nhất Vy đó bước theo hướng mà nó và cậu đang đi. 2 con nhỏ kia chỉ biết đứng nhìn và nuốt nước bọt chứ không dám ho he gì cả.

Nó nghe được đoạn thoại của 3 đứa kia, nhưng mà nó không quan tâm cho lắm. Nó thấy việc mà cậu bị mấy đứa con gái bu xung quanh là bình thường thôi. Lần nào chuyển trường mà chẳng vậy?

Cậu đang đi thì một cô gái không biết từ đâu chui ra lao thẳng vào người cậu, thế là cả 2 ý nhằm 3 người cùng té ềnh ra đấy. Cậu và cô gái ấy té thì là chuyện đương nhiên, nhưng vì lúc mà cậu đi thì đang khoác tay nó, nên cậu té và “lôi” nó theo luôn.

Ấy, cậu...cậu có sao không? Cô gái ấy không ai khác, chính là Nhất Vy nhà ta đó. Luynes quýnh cô ã giả bộ đứng lên rồi tới hỏi han cậu. Nhưng cậu chỉ làm lơ và đỡ nó dậy.

Tôi không sao? Nói gọn lỏn có vậy thì cậu lại kéo tay nó và đang định lôi đi thì.

Ái... Cô ã kêu lên thật to, và cố ý để cậu nghe thấy. Cậu nghe thấy nhưng mặc kệ, quan tâm gì mấy cái đứa như thế. Rồi cậu lại lôi nó đi xềnh xệch như lôi một con cún vậy.

Cô ã đứng đó thì tức lắm, lần đầu tiên có một thằng con trai mà lại không muốn bắt chuyện với cô. Thậm chí còn không thèm nhìn mặt cô ã lấy một lần. Tức là thế, căm thù là vậy. Cô ã quyết sẽ چرا đồ cậu bằng mọi giá nào.

Cưng à, cứ chờ đi. Rồi cưng sẽ thuộc về em mà thôi. Rồi cô ã quay mặt lại và bước thẳng về lớp của mình.

Nhân vật mới nàk:

_Dương Nhất Vy:17t, cô này hiện là Hotgirl của trường Tanky, mang một vẻ mặt rất ư là xinh đẹp và ngây thơ, nhưng mà trong con người cô lại là những thứ ghê rợn, đáng sợ. Được cưng chiều từ nhỏ nên cô muốn gì được nấy, sự tự kiêu, ích kỉ đang chế ngự trong con người cô. Muốn gì thì sẽ lấy cho bằng được.

+Tính cách: bề ngoài thì ngoan, hiền, tốt bụng, (Chỉ với boy thôi, còn girl thì...quên đi nhá) nói chung là một học sinh gương mẫu nhưng con người thật của cô thì...chep chep có “Tác giả” mới biết .

+Gia thế: là con gái cưng của tổng giám đốc công ty Staky. Thì cái này chỉ là một phần nhỏ thôi, không phải là tập đoàn đâu nhá nhưng mà cũng giàu lắm á.

(híc híc, chẳng hiểu làm sao mà không send hình lên được nữa, mọi người thông cảm nhá, nói chung là con này đẹp lắm hơn Phi Phi nhưng mà thua nó)

Còn hiện giờ nó và cậu đang bước đi trên hành lang, nó lay lay tay cậu rồi nói.

__Này, sao lúc nãy em lạnh lùng với cô gái đó quá vậy? Chị thấy cô ấy có làm sao đâu?__Nó đưa con mắt “ếch” ra nhìn cậu rồi nói bằng giọng ngây thơ vô “số” tội.

__Ừ, thì cô ấy không có sao cả! Nhưng mà em không muốn để cái lũ con gái ấy tiếp cận mình, mệt lắm. Cứ yên phận cho xong.__Cậu nói mà mắt cứ nhìn lơ đãng về phía trước mà không dám nhìn thẳng vào mặt nó.

__Ừ thì cây muốn đứng mà gió chẳng ngừng. Mình không muốn thế nhưng mà lũ con gái kia nào có biết được đâu? Chị nghĩ tốt nhất là em nên kiếm một cô nào đó rồi quen luôn đi cho rảnh nợ.

__ừm ừm, chị hay quá ha. Nhưng mà chưa tìm được người mình yêu thật sự thì làm sao mà quen được. Vả lại em cũng không muốn người ta bàn tán tùm lum.

__thôi thôi, biết rồi. Cậu không cần nói nữa. Cứ xem như là chị chưa nói gì hén!__Nó thấy cậu có vẻ khó chịu nên đành rút thôi, khiêu chiến kiểu này thì nó bị ăn đòn là cái chắc.

5. Chương 4

Chap 4: 1 tên đã đủ rồi giờ thêm 1 thềng nữa sao?

Bây giờ nó và cậu đang đứng trước phòng hiệu trưởng, cậu đẩy cửa bước vào và nó....lết bước theo sau:

__Em chào thầy.__Cậu nói và bước về phía một cái bàn, và yên tọa trên đó là một người đàn ông chắc 35 tuổi, đeo một cái mắt kiếng dày cộm trước mắt, trông rất chi thức.

__2 em là Triệu Thiên Minh và Triệu Á Quy?__Ông thầy lấy ngón út đẩy cặp kính lên rồi đứng dậy.

__Vâng ạ.__Nó và cậu đồng thanh.

__Àh, 2 em chờ tôi chút nhé. Tôi sẽ chọn lớp cho 2 em.__Ông nói và ngồi xuống lạt lỏ rồi nhắc máy lên gọi 2,3 lần sau đó. Mắt cả 15 phút rồi ông thầy Hiệu Trưởng ngược mặt lên, đứng dậy và nói:

__2 em sẽ học lớp 11a2. Bây giờ tôi sẽ dẫn 2 em về lớp.__Ông thầy nói rồi bước ra cửa nhưng cũng có phần sợ sệt...Ông thầy đi trước, nó và cậu bước theo sau nhưng bây giờ cậu không khoác tay nó nữa mà đút tay vào túi quần, mặt ngược ngược lên trời nhìn mây nhìn gió.

__Đây là lớp học của 2 em, 2 em vào đi! Thầy có chút chuyện nên đi trước.__Ông HT nói

xong thì đánh quân bài “chuồn” rồi phóng nhanh khỏi tầm mắt của cậu. Cậu nghênh ngang đẩy cửa bước vào còn nó thì bèn lén theo sau.

Thấy có người vào lớp bà cô giáo liền quay lại nhìn và bà như bị đóng băng khi nhìn thấy cậu. Lũ con gái “ồ” lên một tiếng rõ to, còn tụi con trai trong lớp thì nằm lả la liệt trên sàn.

__2 là học sinh mới chuyển đến àh?__Bà cô bình tĩnh và hỏi chúng nó.

__Chứ cô nghĩ tụi em là ai àh?__Cậu cau có nhìn bà cô mà làm mấy em phía dưới muốn xỉu. Chẳng là cậu thấy bực mình và hết kiềm chế được rồi, cái trường này như là bị điên không bằng, nhiều chuyện mà còn rắc rối nữa.

__Ờ...ờ, 2 em giới thiệu với lớp đi.__Bà cô hơi run run khi nhìn thấy nét mặt của cậu.

__Tôi tên Triệu Thiên Minh, là học sinh mới chuyển đến. Mong mọi người giúp đỡ.__Cậu quay xuống dưới lớp và nói, trên môi còn nở một nụ cười “méo xẹo”. Nhưng mà nụ cười ấy sát thương cao lắm à.

__Còn tôi tên là Triệu Á Quy, rất mong mọi người giúp đỡ.__Nó cũng quay xuống và giới thiệu mình nhưng có phần rụt rè. Rồi nó cũng mỉm cười làm lũ con trai chết mê chết mệt.

__Àh, bây giờ 2 em chọn chỗ đi.__Bà cô nói mà mắt thì cũng đang dõi theo cậu mà nào có để ý đến nó đâu?

Cậu thì chẳng nói chẳng rằng bước thẳng xuống cái bàn cuối, có 1 cậu tóc đen hơi bạc bạc và ngực trên cái chỗ ngồi ngay cạnh cậu đó. Còn nó thì đành lằm lũi bước theo và ngồi cạnh cái cậu có mái tóc màu đen đen, trên gương mặt toát lên một cái gì đó rất lạnh lùng....

Chào cậu, tôi có thể ngồi chỗ này được không? Nó hỏi cái cậu con trai đó và đưa đôi mắt ngây thơ của mình ra nhìn hắn.. Hắn thì chẳng bảo sao mà chỉ ngược mặt lên nhìn nó từ đầu đến cuối rồi xịch qua 1 bên chừa chỗ cho nó.

Nó ngồi xuống chỗ đó và có cảm giác là mình đang bị người ta phóng điện, nó quay sang nhìn hắn và thấy hắn đang chăm chú nhìn vào cái màn hình di động. Mà nhìn kĩ thì trông hắn cũng handsome chứ bộ. Nó nghĩ rồi lòi sách vở ra mà học bài...

6. Chương 5

Chap 5: Hại người hại mình

_Lưu Hoàng Phong: 17t, hiện là bạn thân của hắn. Tên này cũng hơi hơi “mát”. Nhưng mà sát gái thì...no! Handsome lắm àh, không bằng hắn với Minh thôi.

+Tính cách: Rất vui tính, dễ thương, hay cười và cũng quậy khùng khiếp.

+Gia thế: là cậu ấm của tập đoàn Yuku, rất nổi tiếng trong giới kinh doanh bất động sản (nhà đất đấy)

Nó đang nhăm nháp cái bánh của mình thì cô ả Nhất Vy bước đến cạnh nó, cô ả ngồi xuống cái ghế trước mặt nó rồi ngồi xuống. Nó khựng lại, không ăn nữa tuy là cái bụng của nó vẫn đang biểu tình. Nó nhìn Vy rồi một cách nhẹ nhàng, nó hỏi cô ả.

Bạn cần gì? Nó hỏi ngây thơ như thế đấy, nó thì rất đơn giản chẳng cần nghĩ nhiều. Vy nhếch mép cười một cách khinh khỉnh.

Cô là gì của anh chàng lúc sáng? Vy cúi người về phía trước và chống hai tay lên chiếc bàn nhỏ, nói một cách lạnh lùng và nhìn thẳng vào mặt nó. Nó cúi mặt xuống từ nãy đến giờ, thấy cô ả nói thế thì nó ngược mắt lên. 2 con mắt chạm nhau, Vy giật mình và nhìn sang hướng khác. Trong đôi mắt đen óng ấy có một sức mạnh nào đó, khiến ọi người khi nhìn vào đôi mắt ấy thì sẽ cảm thấy rùng mình và sợ sệt. Nó nhìn lên trên trần nhà rồi suy nghĩ gì đó một lúc.

Ah! Ra bạn là cô gái lúc sáng đụng phải Thiên Minh sao? Nó nhớ ra việc lúc sáng và ngược đôi mắt to tròn của mình nhìn thẳng vào mặt Vy một cách ngây thơ, làm cho cô ả rợn cả da gà.

“Hừm, con nhóc này. Mà được lắm còn bày đặt giả ngây giả ngô trước mặt tao nữa à! Được thôi, tao sẽ làm ày bị bẽ mặt trước đám đông dân chúng” Đó là suy nghĩ của Vy, cô ả lại nhếch mép cười lần nữa rồi nói._Ừ, là tôi đó. Thì sao nào, đừng lẩn tránh. Nói! Cô là gì của anh Thiên Minh hả?_ Vy bắt đầu dờ cái thói ăn hiếp người khác của mình ra và đập bàn cái rầm, gây sự chú ý của mọi người.

Àh, nhưng....cô đâu là gì của Minh, sao lại hỏi tôi như thế? Nó hơi rụt rè và sợ sệt. Nó không muốn làm ầm việc này lên.

Hừm. Thế cô không biết tôi là ai àh? Tôi nói cho cô nghe nhá. Nhất Vy này là “bạn gái” của anh Thiên Minh đó! Nghe thấy không hả? Vy liếc nhìn mọi người rồi nói lớn lên, nó nghe thấy việc này thì hơi sock một chút, vì hồi sáng cậu còn tỏ ra không quan tâm tới cô ả này mà, làm sao có thể là “một cặp” được cơ chứ?_ Vì thế tôi yêu cầu cô hãy tránh xa anh ấy ra, đừng thấy trai đẹp mà đi tán nhá! Đúng là loại hồ ly tinh._ Vy chửi xối xả vào mặt nó làm cho nó cảm thấy mình bị ức chế quá, cô ta có là gì của cậu đâu? Sao lại có quyền nói như thế chứ? Còn Vy thì bây giờ đang cười thầm trong bụng, chắc chắn sau này mọi người sẽ xem thường nó à coi. Hắn đứng ở một góc nào đó chứng kiến mọi việc và nhếch mép cười.

_Không ngờ trên đời này lại có người như thế. Haha Nói dối mà không hề chớp mắt lấy một lần, còn làm ra vẻ ta đây tự cao tự đại _Hắn nhìn Vy và chửi một cách khinh bỉ, chắc mọi người thắc mắc vì sao hắn không ra ngăn cản. Rất đơn giản, vì hắn đang có kịch hay để xem. Việc gì phải cắt giữa chừng cơ chứ, vả lại hắn cũng đâu biết nó là ai? Tại sao phải giúp?

xong thì đánh quân bài “chuồn” rồi phóng nhanh khỏi tầm mắt của cậu. Cậu ngênh ngang đẩy cửa bước vào còn nó thì bên lên theo sau.

Thấy có người vào lớp bà cô giáo liền quay lại nhìn và bã như bị đóng băng khi nhìn thấy cậu. Lũ con gái “ồ” lên một tiếng rõ to, còn tụi con trai trong lớp thì nằm lẩn la liệt trên sàn.

__2 là học sinh mới chuyển đến àh?__Bà cô bồng tỉnh và hỏi chúng nó.

__Chứ cô nghĩ tụi em là ai àh?__Cậu cau có nhìn bà cô mà làm mấy em phía dưới muốn xỉu. Chẳng là cậu thấy bực mình và hết kiềm chế được rồi, cái trường này như là bị điên không bằng, nhiều chuyện mà còn rắc rối nữa.

__Ồ...ờ, 2 em giới thiệu với lớp đi.__BÀ cô hơi run run khi nhìn thấy nét mặt của cậu.

__Tôi tên Triệu Thiên Minh, là học sinh mới chuyển đến. Mong mọi người giúp đỡ.__Cậu quay xuống dưới lớp và nói, trên môi còn nở một nụ cười “méo xẹo”. Nhưng mà nụ cười ấy sát thương cao lắm à.

__Còn tôi tên là Triệu Á Quy, rất mong mọi người giúp đỡ.__Nó cũng quay xuống và giới thiệu mình nhưng có phần rụt rè. Rồi nó cũng mỉm cười làm lũ con trai chết mê chết mệt.

__Àh, bây giờ 2 em chọn chỗ đi.__Bà cô nói mà mắt thì cũng đang dõi theo cậu mà nào có để ý đến nó đâu?

Cậu thì chẳng nói chẳng rằng bước thẳng xuống cái bàn cuối, có 1 cậu tóc đen hơi bạc bạc và ngự trên cái chỗ ngồi ngay cạnh cậu đó. Còn nó thì đành lằm lũi bước theo và ngồi cạnh cái cậu có mái tóc màu đen đen, trên gương mặt toát lên một cái gì đó rất lạnh lùng...

__Chào cậu, tôi có thể ngồi chỗ này được không?__Nó hỏi cái cậu con trai đó và đưa đôi mắt ngây thơ của mình ra nhìn hấn.. Hấn thì chẳng bảo sao mà chỉ ngược mặt lên nhìn nó từ đầu đến cuối rồi xịch qua 1 bên chừa chỗ cho nó.

Nó ngồi xuống chỗ đó và có cảm giác là mình đang bị người ta phóng điện, nó quay sang nhìn hấn và thấy hấn đang chăm chú nhìn vào cái màn hình di động. Mà nhìn kĩ thì trông hấn cũng handsome chứ bộ. Nó nghĩ rồi lòi sách vở ra mà học bài...

Chap 5: Hại người hại mình

__Lưu Hoàng Phong: 17t, hiện là bạn thân của hấn. Tên này cũng hơi hơi “mát”. Nhưng mà sát gái thì....no! Handsome lắm àh, không bằng hấn với Minh thôi.

+Tính cách: Rất vui tính, dễ thương, hay cười và cũng quậy khùng khiếp.

+Gia thế: là cậu ấm của tập đoàn Yuku, rất nổi tiếng trong giới kinh doanh bất động sản (nhà đất đấy)

Nó đang nhăm nháp cái bánh của mình thì cô ả Nhất Vy bước đến cạnh nó, cô ả ngồi xuống cái ghế trước mặt nó rồi ngồi xuống. Nó khựng lại, không ăn nữa tuy là cái bụng của nó vẫn đang biểu tình. Nó nhìn Vy rồi một cách nhẹ nhàng, nó hỏi cô ả.

__Bạn cần gì?__Nó hỏi ngây thơ như thế đấy, nó thì rất đơn giản chẳng cần nghĩ nhiều. Vy nhếch mép cười một cách khinh khỉnh.

__Cô là gì của anh chàng lúc sáng?__Vy cúi người về phía trước và chống hai tay lên chiếc bàn nhỏ, nói một cách lạnh lùng và nhìn thẳng vào mặt nó. Nó cúi mặt xuống từ nãy đến giờ, thấy cô ả nói thế thì nó ngược mắt lên. 2 con mắt chạm nhau, Vy giật mình và nhìn sang hướng khác. Trong đôi mắt đen óng ấy có một sức mạnh nào đó, khiến ọi người khi nhìn vào đôi mắt ấy thì sẽ cảm thấy rùng mình và sợ sệt. Nó nhìn lên trên trần nhà rồi suy nghĩ gì đó một lúc.

__Ah! Ra bạn là cô gái lúc sáng đụng phải Thiên Minh sao?__Nó nhớ ra việc lúc sáng và ngược đôi mắt to tròn của mình nhìn thẳng vào mặt Vy một cách ngây thơ, làm cho cô ả rợn cả da gà.

__“Hừm, con nhóc này. Mà được lắm còn bày đặt giả ngây giả ngô trước mặt tao nữa à! Được thôi, tao sẽ làm ày bị bẻ mặt trước đám đông dân chúng”__Đó là suy nghĩ của Vy, cô ả lại nhếch mép cười lần nữa rồi nói.__Ừ, là tôi đó. Thì sao nào, đừng lẩn tránh. Nói! Cô là gì của anh Thiên Minh hả?__Vy bắt đầu dỡ cái thói ăn hiếp người khác của mình ra và đập bàn cái rầm, gây sự chú ý của mọi người.

__Àh, nhưng....cô đâu là gì của Minh, sao lại hỏi tôi như thế?__Nó hơi rụt rè và sợ sệt. Nó không muốn làm ồn việc này lên.

__Hừm. Thế cô không biết tôi là ai àh? Tôi nói cho cô nghe nhá. Nhất Vy này là “bạn gái” của anh Thiên Minh đó! Nghe thấy không hả?__Vy liếc nhìn mọi người rồi nói lớn lên, nó nghe thấy việc này thì hơi sock một chút, vì hồi sáng cậu còn tỏ ra không quan tâm tới cô ả này mà, làm sao có thể là “một cặp” được cơ chứ?__Vì thế tôi yêu cầu cô hãy tránh xa anh ấy ra, đừng thấy trai đẹp mà đi tán nhá! Đúng là loại hồ ly tinh.__Vy chửi xối xả vào mặt nó làm cho nó cảm thấy mình bị ức chế quá, cô ta có là gì của cậu đâu? Sao lại có quyền nói như thế chứ? Còn Vy thì bây giờ đang cười thầm trong bụng, chắc chắn sau này mọi người sẽ xem thường nó à coi. Hắn đứng ở một góc nào đó chứng kiến mọi việc và nhếch mép cười.

__Không ngờ trên đời này lại có người như thế. Haha Nói dối mà không hề chớp mắt lấy một lần, còn làm ra vẻ ta đây tự cao tự đại __Hắn nhìn Vy và chửi một cách khinh bỉ, chắc mọi người thắc mắc vì sao hắn không ra ngăn cản. Rất đơn giản, vì hắn đang có kịch hay để xem. Việc gì phải cắt giữa chừng cơ chứ, vả lại hắn cũng đâu biết nó là ai? Tại sao phải giúp?

__Hã? Nhưng mà....__Nó đang ấp úng khó xử, nó biết là bây giờ mọi người đang nghĩ xấu về nó. Cho dù nó có biện minh thì cũng vậy thôi, làm gì có ai tin cơ chứ?

__Này, cái con nhõ kia! Cô là ai mà dám ăn nói lung tung thế kia hả?__Cậu từ đâu chui ra và chỉ tay thẳng vào mặt Nhất Vy và chửi, gì chứ đứa nào mà dám ăn hiếp chị gái của cậu là cậu sẽ xử cho ra trò, vả lại còn dám tự xưng là bạn gái của cậu nữa chứ. (Tội này đáng chết, Amen cầu chúa phù hộ cho con nhõ Nhất Vy)

__Ồ....__Con nhõ Vy đó bây giờ thì cứng họng, chẳng dám ho he gì nữa. mặt cô ả tái dần và đổ mồ hôi la liệt. Nó thấy cậu thì như bắt được vàng mà đứng dậy và chạy ra nấp sau lưng cậu cứ như là một con cún vậy. Cậu nhìn nó và cười hiền.

__”May quá, chị vẫn chưa bị sao cả. Lỗi chị tại em....Mãi ngủ mà không quan tâm đến chị.”__Câu mỉm cười và thấy lòng mình nhẹ hẳn, tuy là hay bắt nạt nó nhưng mà cậu vẫn rất thương chị gái của mình. (Thằng này được nè :D)

__Này, cô nói cái gì đi chứ! Cô là ai? Tôi thậm chí còn không quen không biết cô nữa, làm sao mà có thể làm bạn trai cô được hả? Nói xem nào, họ tên tôi là gì nào?__Cậu lại phang một lèo vào mặt cô ả, cô ả run run, mọi người xung quanh thì im phăng phắc chẳng dám nói gì, thậm chí thở cũng chỉ dám thở nhẹ.

__Àh....anh tên là.... Thiên Minh.__Vy run run chẳng dám ngược mặt lên và nói một cách nhỏ nhẹ. (Tính dùng mỹ nhân kế àh, quên đi nhé con gái. Thằng này nó chẳng nể con nào ngoài “con chị” của nó và mama của nó đâu”.

__Họ tôi là gì? Nói! Cô thậm chí còn không biết họ tên tôi là gì mà bày đặt dám nói là bạn trai của cô hả? Cái gì mà đừng thấy trai đẹp mà tán nhá, rồi còn đúng là đồ hồ ly tinh. Mấy cái đó cô tự ch-ửi mình đó à? Hừ, đúng là loại con gái không biết xấu hổ mà.__Cậu phang 1 lèo nữa vào mặt Vy và bây giờ, những tiếng xì xào nổi lên. Còn có người lấy dt ra quay, chụp hình nữa. Đây là tin sốt dẻo mà, ai đời “Hotgirl” của trường Tanky lại đi nói dối và còn tự cao tự đại nữa chứ. (Ngu rang mà chịu ghen con, tính làm con bé của ta bề mặt àh? Con tự làm tự chịu nha!)

__Thôi đi Minh, cô ta....chắc cũng là thích cậu mà thôi. Như thế đủ rồi, mình đi đi.__Nó lay nhẹ tay Minh và nói giúp cho con nhõ Vy. Mấy người kia lại nhiều chuyện chụp hình nó với Minh lúc này. Minh lúc đầu cũng không chịu nhưng mà nó năn nỉ đủ quá nên đành tha cho con nhõ này. Nhưng mà trước khi đi cậu vẫn để lại một lời đe dọa mà có lẽ là cô ả sẽ nhớ đến già.

__Nhớ đó. Lần sau mà cô còn dám động vào Á Quy nữa thì cô không xong với tôi đâu!Và nhớ, đừng thấy “traị đẹp” mà tán nhá con!__Rồi cậu kéo tay nó và lúi về lớp. Mọi người cũng dần tản ra để lại Nhất Vy đang ầm ức (Ầm ức cái con khỉ, ngu rang chịu àh ghen. Đừng lúi ta vào) Cô ả đứng dậy và bước ra khỏi cổng trường. Còn hắn thì sau khi chứng kiến hết mọi việc thì hơi ngạc nhiên. Hắn tò mò không biết nó là gì của Ming mà tại sao Minh lại quan tâm nó đến thế? Chẳng lẽ là Minh có bạn gái mà không nói cho hắn biết à? Dù gì thì hắn và Minh cũng là bạn thân của nhau mà!

7. Chương 6

Chap 6:

Bước vào lớp nó đói meo như con mèo, vì nãy chưa kịp ăn gì thì đã bị Nhất Vy đứng trước mặt rồi. Mà bây giờ nó cũng không có tâm trạng để mà ăn nữa. (Mới bị 1 phen chết khiếp sao nuốt nổi?)

Thế là các tiết học cuối lại trôi qua khi tiếng chuông vào lớp reo lên. Nó thì không còn sức để mà học nữa và cái bụng thì đang đánh trống nữa. Nó úp mặt xuống bàn và “ngủ”. Còn cậu thì cứ nhìn nó bằng con mắt lo lắng... Hắn thì cứ chốc chốc lại nhìn qua nó, nhưng mà tay thì không rời cái điện thoại của mình ra...Anh Phong nhà ta thì thay vì học lại đi “tán gái” nữa rồi.

_Rengggggg rengggggg

Ra về, nó vẫn nằm đó. Khi mọi người ra về hết rồi chỉ còn lại nó và 3 tên kia. (3 tên này là ai thì tự bác). Cậu đứng dậy và bước đến chỗ nó, lay lay cánh tay của nó rồi nói giọng ầm ập.

_Nè dậy đi, ra về rồi kìa._Miệng thì nói thế thôi chứ tay vẫn lay nó khùng khiếp.

_Êh! Con nhõ này ai vậy mày? Sao tao thấy mày quan tâm đến nó quá haz! Nếu không là gì của mày thì cho tao “tán” nha!_Phong tóm tóc cậu lon ton lại chỗ nó và Minh và nhìn nó bằng con mắt đều rà.

_Thằng khỉ, phánh chỗ khác chơi. Mày mà đụng vào thì tao “thịt” mày đấy!_Cậu điên tiết quay qua chữ-i Phong xối xả và mặt thì đỏ bừng bừng.

_Ồh, nhõ này là ai vậy? Nói anh em nghe coi, chẳng lẽ người iu “mới” của mày hả?_Hắn bây giờ mới lên tiếng và nhìn chằm chằm vào mặt nó. Tay thì khoanh trên bàn.

_Ui...Thì là....là...._Cậu ấp úng vì không muốn cho lũ bạn biết là mình có “chị gái”. (Còn về phần cậu và hắn quen nhau thì là từ trước rồi cơ)

_Thì là cái gì? Nói rõ ra xem nào. Mày đó hả? Tao đâu quen thằng Minh nào mà “nhát” thế này đâu?_Phong bay vô cháp mở cậu liền ngay tức khắc. (Máu 35 dâng trào khi phát hiện nó quá “cute”)

_Ừm...thì là.... là...._Cậu đang ấp úng chẳng muốn nói tí nào cả thì có tiếng nói vọng lại.

_Là em song sinh của cậu ấy._Nó nói mà đưa đôi mắt tròn to nhìn 2 thằng “khỉ nui” kia. Còn 3 tên kia thì không tin vào tai mình nữa. Hắn và Phong ngạc nhiên vì chơi lâu như thế mới biết cậu có “em gái song sinh”. Còn cậu ngạc nhiên vì nó lại nói như thế. Nó là chị gái của cậu cơ mà? Sao lại...(Vì nó béc là ông sợ mất thể diện trước bạn bè. Thật ra thì nó thức từ lúc ông gọi nó dậy cơ, nhưng mà nghe ông nói chuyện nó không muốn dậy thôi)

_Anh àh, tui mình về thôi. Trường về hết rồi kìa._Nó ông cái cặp rồi đứng dậy kéo kéo tay Minh. Thì nó chỉ thay đổi cách xưng hô thôi chứ nững nịu thế này thì là chuyện bình thường.

_Àh, ừm. Tui mình về thôi. 2 ông tui về trước nha!_Cậu cũng cứng dậy và “chuồn” theo nó. Nó ôm lấy cánh tay của cậu làm cho tim ai đó nhói lên. (Khai mau, thằng nào vừa gặp mà đã “thích” con bé nhà ta rồi hả?).

2 đứa bước ra khỏi cửa lớp và đi từ từ ra nhà xe. Cậu vào lấy xe còn nó thì đứng chờ ở cổng. Lúc mà 2 đứa nó đứng trước cổng thì 2 thằng “khỉ nui” kia đang ra khỏi lớp. Hắn đi sau Phong và nhìn xuống thấy nó đang đứng đó, gương mặt ửng hồng lên vì nắng. Cái mỏ chu chu đang gọi cậu. mồ hôi rơi trên trán làm ướt hết phần thái dương trông nó bây giờ iu cực.

_Thui nhanh lên nêo!_Nó hối Minh vì thấy cũng muộn rồi, vả lại trời cũng đang nắng.

_Ừm, mà sao lúc nãy chị nói thế...._Cậu dắt xe ra, rồ máy và khi nó leo lên xe rồi thì mới mở miệng hỏi.

_Ừm, Chị sợ làm em mất thể diện thôi. MÀ mấy người đó là bạn em hả? Sao chị không biết?_Nó ngây ngô hỏi lại cậu. Vì nó ở với cậu 15/24 trừ 8 tiếng để ngủ thì chỉ vốn vẹn còn 2 tiếng àh, sao mà quen bạn được?

__Cái đó thì chị không cần biết. Thôi mình về nhà nhanh cho chị giải quyết cái bao tử đã đi. Nó kêu từ cái lúc mà mới vào lớp kìa.__ Cậu chọc quê nó và cũng có phần cảm ơn vì nó hiểu được cậu.

Thế đấy, nó về nhà và ăn như một con “heo”. Ăn ngấu nghiến xong thì nó bay lên phòng còn cậu thì đang trong giấc ngủ rồi.

Nó về phòng thì mở laptop ra và lên Yahoo chat thì nó ngạc nhiên. Có rất nhiều tin nhắn từ các nick lạ gửi đến cho nó. Nó chọn 1 cái và có link của trang web. Nó click chuột vào...rồi các clip hiện lên. Là cảnh mà nó và Nhất Vy đụng độ nhau trong căn-tin. Được quay lại từ đầu đến cuối. Khi xem xong cái clip đó nó kéo chuột xuống và có những lời bình luận phía dưới. Nó đọc các lời bình đó.

__Thật quả là Hoàng tử và Công chúa mà. híc híc ngưỡng mộ quá.

__Êh, nhìn vậy cứ như anh hùng cứu mỹ nhân ấy nhỉ? Nhưng mà không ngờ “hotgirl” của trường Tanky mà lại đi nói dối cơ đấy.

__Thật không thể chấp nhận sự thật này! Bầu hotgirl mới đi, mình bầu cho “Á Quy” trong đoạn clip này 1 phiếu.

__Tui ủng hộ cho bạn đó 1 phiếu.

__Mà không biết là 2 người đó có quan hệ gì ha! Nhưng mà co bạn 1 phiếu nè Á Quy.

__Ui, có ai mà xinh như Á Quy được cơ chứ. Ành chàng Thiên MINH kia cũng đúng là một “hotboy” thứ thiệt mà. Quả là một cặp trời sinh.

Thế đấy còn nhiiu nhiiu nhiiu nữa cơ, nó đọc xong mà choáng luôn. Đầu trang đó còn có 1 cái bảng thăm dò. Và trong đó là bình chọn “hotgirl” của trường Tanky. Số phiếu hiện nay là...Nó được 9.067 phiếu còn Nhất Vy được 182 phiếu. Con số đáng kinh ngạc. Nó giật mình vì số phiếu đó, (Trường học có sếp sĩ 10.00 người thôi)

Nó tắt liền cái laptop và leo phắt lên giường để ngủ. Nó cần chuyển bị tinh thần cho ngày mai. Có lẽ...ngày mai nó sẽ gặp nhiều rắc rối đấy mà...

8. Chương 7

Chap 7: “hot girl” mới

Những tia nắng khẽ xuyên qua tấm rèm cửa màu trắng sữa trong phòng nó. Những tia nắng nghịch ngợm chiếu vào mặt nó. Nó cựa quậy rồi từ từ hé mở mắt rồi lấy tay dụi dụi. Nó ngồi dậy vươn vai, nhìn đồng hồ.

__AAAAA chết rồi huhuhu 6h45. Mình sẽ muộn học mất.__ Nó hét lên rồi lao thẳng vào nhà vệ sinh làm việc. 5 phút sau nó bước ra với vẻ mặt hốt hoảng. Vẫn là bộ đồng phục đó nhưng mà bây giờ thì mái tóc nó xõa ra, tóc nó xoăn xoăn nhìn cute cực. Ở mái vẫn kẹp một cái kẹp hình viên kẹo màu hồng làm cho nó càng dễ thương hơn.

Cầm cái cặp rồi chạy vội xuống nhà dưới. Nó thấy thằng em trai của mình (ý là Minh đó) đang ăn sáng với cả nhà. Pama nó cũng đang ngồi ăn sáng rất thản nhiên. Nó chạy vội tới kéo Minh dậy khi cậu đang chuẩn bị “măm” miếng thịt gà chiên trên đĩa.

__Ăn gì nữa mà ăn? có nhanh lên không? Không thì muộn học bây giờ__ Nó cáu khi thấy vẻ thản nhiên trên gương mặt của cậu.

__Ặc. huhu miếng thịt gà chiên của tui. Tui chờ mãi hổng được ăn mà của chưa bỏ vào miệng đã mất__ Cậu vẫn luyên tiết nhìn miếng thịt gà của mình đang nằm “dưới sàn” nhà.

__Ăn gì nữa! 6h50 rồi kìa. Nếu cậu không muốn bị muộn học thì nhanh nhanh lên!__ Nó hét vào mặt cậu. Ngay sau đó cậu quay phách người lại và nhìn nó bằng ánh mắt tóe lửa.

Cái gì chứ? Không phải là do chị àh? Nãy em gọi thì không chịu dậy giờ dậy muộn rồi còn than thiên trách địa chi nữa? Cậu cũng không vừa mà cũng sổ cho nó một tràng.

Her~? Cậu gọi tui hùi nèo? Nó tròn con mắt nhìn Minh, bây giờ nhìn mặt nó “ngu cực”. Cậu thì vẫn sát khí đằng đằng nhìn nó. Nó nhẩn nhẩn mặt rồi nhớ lại...

—————20 phút trước—————

Cậu phụ mama và dì 2 dọn bữa sáng ra, dọn xong xuôi mà vẫn không thấy nó xuống mama nó kêu cậu lên gọi nó dậy vì chắc là nó vẫn còn đang “mơ”. Cậu lên phòng nó, gõ cửa phòng mãi mà nó không ra. Cậu tự mở phòng bước vào thì thấy nó vẫn đang “nằm gọn trong chăn” mà ngủ. Cậu bước tới lay lay nó dậy.

Nè, 6h25 rồi đó, chị dậy nhanh đi không là không kịp giờ đi học. Cậu nói nó bằng giọng hiền nhưng mà đáp trả cậu, nó cầm nguyên cái gối và “phang” vào đầu cậu. Rồi cười ha hả.

Sau khi bị dính “chương” của nó, cậu tức khí bay dồ kéo phăng cái chăn của nó ra. Một luồng khí lạnh luồn vào người, nó khẽ run lên rồi lấy tay dành lại cái chăn của mình. Và thuận chân đạp cho cậu “rớt xuống giường” nun. (Trùi, tội nghiệp thằng nhóc)

Cái con heo lười kia có dậy không thì bảo? Đừng trách tại sao ta ác nhá! Cậu không chịu được nữa bay vào lôi áo nó dậy, nhưng vừa chạm vào áo nó đã bị nó “nắm tóc” và giật giật giật.... Làm cho cái mái tóc mà cậu thường “kiêu hãnh” vì nó muốn bay ra khỏi đầu luôn. (Amen tội lỗi tội lỗi...)

Huhuhu híc híc còn đâu là mái tóc của người ta nữa. Đúng là con heo lười. Ta để ngươi muộn học luôn cho chết. Giằng co một hồi thì cậu mới gỡ cái tay của nó ra khỏi mái tóc của mình.

Ngồi bệt xuống sàn cậu vuốt vuốt lại mái tóc đáng thương của mình rồi trước khi ra khỏi phòng, cậu đứng dậy định “đạp” cho nó một cái thì nó chụp lấy chân cậu. Và một lần nữa cậu lại “té nhào” và cậu “hun” sàn nhà lần nữa. Cái má tiếp đất nên bị sưng sưng lên. Cậu sợ quá phóng ra khỏi phòng của nó luôn. Không dám đứng trong này một giây phút nào nữa. Không trùng đứng lại lát nữa nó lại “xử” nốt cái bộ đồ của cậu thì “toi”.

—————Giấc mơ của nó đây—————

Chẳng là lúc đó nó đang mơ mình bị bọn cướp “bắt cóc”. Bị nhốt vào trong một căn phòng tối. Nó sợ và run lên. Song có tiếng mở cửa (Lúc cậu bước vào phòng ế) nó liền kiếm một cái gì đó, và nó tìm được một cái cây trên sàn nhà đó. Tên cướp đó bước đến gần nó, nó giả vờ nhắm mắt lại. Hắn vừa chạm vào người nó thì nó lấy cái cây và đập thẳng vào mặt tên đó. (Lúc hắn gọi nó dậy đấy) nó cười đắc chí. Thằng đó sau khi bị choáng voảng 1 phen thì đứng dậy và bay vào giựt cái cây của nó, dằng co mãi nó bắt giắc lấy chân “đạp” cho thằng cướp đó 1 phát đau điếng. Nó sợ sệt, thằng kia lại đứng dậy và xông thẳng vào nó và kéo nó đứng dậy, nó chống cự và thuận tay nắm lấy cái đầu của thằng đó và “giật giật giật”. Thằng đó la oai oái rồi kéo tay nó ra khỏi cái đầu của mình. Lại một lần nữa hắn hung hãn xông tới và tính “đạp” vào người nó. Nhưng nó nhanh tay và chụp lấy chân của thằng đó và hắn “hun” đất. Sợ hãi, hắn đứng dậy la hét om sòm rồi chạy ra khỏi căn phòng đó.

—————end giấc mơ—————

Mặt nó bây giờ nghếch ra 1 hồi lâu. Sau khi hoàn hồn lại nó nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Minh. Thấy vết sưng trên má và hơi đỏ đỏ, rồi mái tóc thì có cái gì đó kì kì, nó nhìn chằm chằm một hồi lâu thì cậu “chột dạ” và cáu.

Này! Nhìn cái gì mà nhìn chứ! Có gì mà nhìn thôi đi. Cậu xua xua tay trước mặt nó và giả cáu. Nó thấy cậu như vậy thì phá ra cười, cười một cách ngặt nghèo, lăn lộn 66 trên sàn.

Hahahaha....So...sorry em nhá hahaha Không ...không cố ý đâu haha. Nó cố nín cười và chọc quê cậu. Minh xoa xoa cái má của mình rồi nhìn nó bằng một cặp mắt căm phẫn.

Thế cái này không phải là chị làm thì còn ai vào đây nữa cơ chứ? Hứ. Thôi nhanh lên rồi đi học. Cậu đánh trống lảng vì thấy cũng “quê” thiệt.

Rồi cầm cặp và bước ra ngoài cái xe limo đen bóng đậu trước cửa. Trước khi đi còn nói vọng vào nhà.

Pama con đi học nun nhá Rồi cậu bước ra ngoài và leo lên xe. Nó cũng thôi cười và cầm cặp lên.

pama con đi học ạ. Nó cũng lon ton trèo lên chiếc limo đen bóng đó. Pama nó ở trong nhà nhìn mọi chuyện mà chỉ biết khúc khích cười.

—————Tanky School—————

Chiếc xe limo dừng trước cổng trường. Bây giờ tại cổng trường có rất nhiều người đang đứng đó, nam nữ quá trời. Họ đang chờ “hotgirl và hotboy mới” của trường mà. Cậu mở cửa xe ra và bước xuống. Tiếp đó nó cũng bước theo sau. Bây giờ mọi người đều nín thở mà nhìn 2 đứa chúng nó. Nó nghếch mặt ra nhìn lũ “khỉ già” đứng trước cổng trường

1.....2.....3..... Mọi thứ như vỡ òa sau 3 giây. Cái lũ khỉ ấy vây lấy nó và cậu. Nó không thở được với một lũ con trai đang vây quanh lấy mình còn cậu thì cũng không hơn không kém gì cả. Ngay lúc đó.

_Alo alo! Tôi đề nghị các em học sinh đang tự tập trước cổng trường về lớp để chuyển bị cho tiết học. Không nên làm ảnh hưởng đến những người khác! Alo tôi xin nhắc lại các em giải tán gấp!_Tiếng ông thầy giám thị lạnh lạnh trong loa vang lên. Ngay lập tức cái lũ “khỉ già” kia dù có luyến tiếc lắm nhưng mà vẫn phải giải tán. Nó và cậu thì thở phào nhẹ nhõm. Nhất Vỹ lúc đó cũng vừa bước vào trường, thấy mọi người bu lấy nó mà không phải là cô ả thì tức lắm.

_Mày chờ đấy con hồ ly tinh. Tao không tha ày đâu!Rồi cô ả liếc nhìn nó một cái sắc lém và bước vào lớp học. Nó và cậu sau khi được ông thầy giám thị cứu mạng thì cũng “đọc lên lớp” liền.

Vừa bước vào lớp nó và cậu lại được những người trong lớp nhìn một cách âu yếm ngoại trừ hần và Phong. Rất đơn giản vì hần thì đang chú ý đến cái điện thoại của mình, còn Phong long bào tấp thì đang “kua gái”. Haizzzz. Mọi người cứ nhìn tụi nó như thế , nó bước vào chỗ ngồi và cậu cũng vậy. Thế là tiết học bắt đầu. Cứ vậy chóc chóc cái lũ kia lại nhìn nó dò xét làm cho nó lạnh sống lưng.

9. Chương 8

Chap :8 Đánh ghen àh?

Tiết học hôm nay trôi qua thật nhanh. Nó không biết tại sao nhưng mà nó cảm thấy có cái gì đó khó chịu. Ngọt ngọt trong cái không gian này.

_Rengggggggggg rengggggggg

Tiếng chuông ra chơi và khi nó đang dọn sách vở chuyển bị qua chỗ Minh và gọi cậu đi ăn cơm trưa thì có khoảng 4-5 cô gái bước đến chỗ nó.

_Um?_Nó ngạc nhiên nhìn những cô gái này. Họ có vẻ như là tiểu thư con “nhà nghèo” (so với nó đấy, nhà nó quá giàu mà). Ăn mặc rất kì cục và trên mặt thì có lẽ đã có cả tá phần trang điểm.

_Hừm, bắt nó cho tao._1 cô gái có mái tóc màu nâu đỏ đỏ 1 chút ra lệnh ấy con nhõ kia kéo nó đi. Nó bị tụi kia lôi đi nhưng vẫn ngoái lại nhìn Minh, tuy là miếng bị tụi kia bịt gùi. Rồi không hiểu làm sao nó lại liếc qua nhìn hần (Bảo ế bà con) tuy là không trông mong gì ở tên này nhưng mà nó vẫn liếc qua nhìn nhưng hần thì vẫn vậy. Cứ gián mắt vào cái điện thoại miết.

—————Sân sau trường—————

Đây là một chốn ẩm đạm. Những cây cỏ mọc um tùm và cao quá đầu gối của nó, những cây cỏ như đã khô héo có màu vàng úa đi do cái nắng gay gắt. Đâu đó thì có những cái cây khô cằn cộc không một chiếc lá, chỉ còn lại cành khô.... Không khí nóng bức dần do cái nắng oi ả của buổi trưa. Trong khoảnh khắc đó thì mặt nó ửng hồng lên do nắng. Khiến những cô gái lôi nó đi cảm thấy thẹn thùng vì vẻ đẹp của nó.

_Um...um..._Nó cố hét lên nhưng không được vì do miệng đang bị tụi kia bịt kín.

_Này, đến nơi rồi! Thả nó ra_Cái cô gái kia lại ra lệnh, và lũ này buông nó ra rồi đẩy nó về phía trước làm nó té nhào xuống. 2 tay chống xuống đất và xước hết lòng bàn tay. Máu rỉ ra... nó rất, đau, nhưng nó mặc kệ. Không quan trọng. Điều quan trọng là ai đã bắt nó đến đây? Và muốn gì ở nó?

_Ừm...Cô muốn gì?_Nó ngược mặt lên và trước mặt nó bây giờ là một cô gái cũng khá xinh. (Sao bằng nó được hehe)

_Hừm, muốn gì ư? Muốn mày tránh xa Thiên Minh ra!_Cô ta cúi xuống, lấy tay nắm lấy cằm nó rồi ngược mặt nó lên. Nhìn nó bằng con mắt sắc lém, lần khinh thường.

_Ừm..... Nhưng....tại sao tôi phải làm như vậy?_Nó ngập ngừng, nó ghét những người con gái như thế này. Thật là chẳng hiểu truyện chút nào.

_Nếu mà mày không tránh xa anh ấy ra thì tao sẽ làm ày bị đuổi học. Để xem mày làm được gì?_Cô gái đó nhếch mép cười và cúi sát xuống mặt nó hơn. Ánh mắt cô ta thực sự rất đáng sợ. Ánh mắt ấy đang xoáy vào người nó.

_“Lại một tiểu thu con nhà ”nghèo” nữa rồi.”_Nó nhìn cô ta bằng một ánh mắt yếu đuối. Nhưng ánh mắt ấy cũng đủ để khiến cô ta rùng mình.

_Cái con nhóc này! Muốn thử sức với ta ư?_Cô ta giật mình và gắt lên khi bắt gặp ánh mắt của nó. Cô ta sợ....đúng! Cô ta đang sợ ánh mắt của nó.

_....._Nó vẫn im lặng, nó vẫn nhìn cô ta bằng cái ánh mắt đó. Cô ta cúi lên và dơ tay lên...

_Chát

Mặt nó bây giờ đang đỏ lên và in hằn 5 ngón tay của cô ta. Nó đau, nó rát, nhưng... nó không hề sợ. Vì nó biết! Rồi thì Minh cũng sẽ đến. Cậu sẽ lại bảo vệ nó như mọi lần thôi. Không việc gì phải sợ cả.

_Này thì....Chát.....Mày lại còn cứng đầu àh? Chát....._Những tiếng ấy cứ vang lên trong không gian yên ắng và đáng sợ này. Những cô gái kia khi thấy cô gái này đánh nó thì cũng cảm thấy gì đó tiếc. (nó quá đẹp mà bị đánh thế kia thì?....) Nó đau, không chịu được nữa. Minh vẫn chưa đến. Cậu đang ở đâu? Sao không đến cứu nó.

_Mày! Mày có chịu mở miệng ra nói hay không?_Như bị kích động cô gái kia cúi xuống nắm lấy áo nó và lôi lên. Nhìn nó bằng ánh mắt giận dữ (Ác độc :|).

_Hừm, mày muốn thế này àh? Được! Tao chiều mày._Cô gái đó nhếch mép cười rồi đẩy mạnh nó xuống đất và rồi dùng chân đá vào người nó. Nó nằm xuống và chỉ biết dùng tay ôm lấy đầu. Nó co người lại không hề nhúc nhích cứ để cô ta đánh như vậy. Cô ta dơ chân lên và định đạp vào bụng nó.

_Chátтт

Tiếng động đó lại vang lên. Không phải là cô ta đánh nó nữa. Mà là người khác, nó tuy đã không còn đủ sức để làm gì nữa, nhưng mà vẫn ngược mặt lên nhìn xem ai đã cứu mình. Nó thấy một cô gái. Một cô gái trông rất hiền lành đã đánh cô gái kia. Nó ngất lịm đi, để mặc mọi chuyện cứ tiếp tục xảy ra....

_Mày.....mày là con nào?_Cô gái đó đưa tay lên ôm lấy cái má rát bỏng vừa được tặng cho “1 tát”.

Hừm! Mày biết cảm giác bị người ta đánh là thế nào không? hehe! Hôm nay Tuyết Phi Phi này sẽ ày biết cảm giác đó là như thế nào! . Nói xong cô gái có cái tên Phi Phi đó bước tới và lại tặng cho cô ta một cái thui vào bụng. Cô bước ra phía sau lưng nhỏ đó rồi dùng chân đạp vào lưng nhỏ làm nó té dúit người về phía trước. Nhỏ đó đau nhưng không kịp làm gì thì Phi lại ngồi lên lưng con nhỏ. Sau 2 phút ngắn ngủi thì cô ta bị nhỏ hạ gục.

_Haizzzz không biết tự lượng sức mình. Nói! Ai là người sai cô làm việc này._Phi ngồi trên lưng con nhỏ đó và hỏi nhỏ bằng một giọng lạnh lùng. Còn mấy con nhỏ kia thì đánh quân bài “chuồn” ngay lập tức khi thấy nhỏ bị Phi đánh.

_Dạ....là....là.... Nhất Vy àh._Con nhỏ đó rụt rè. nói lắp bắp vì nó đang rất sợ.

__Hừm, xong rồi rút đi! Và nhớ! Nói với cái con nhõ Nhất Vy đó là “Không nên đùa với cạp” đâu! __Xong Phi đứng dậy và dùng chân đá vào “mông” con nhõ đó, nó hoảng quá đứng dậy và chạy mất tiu. Phi bước đến gần nó và cúi xuống nhẹ nhàng đỡ nó dậy. Rồi đưa nó đến phòng y tế của trường. Hấn -Bảo đã trưởng kiến hết mọi việc, hấn đã lên đi theo cái lũ kia khi thấy nó bị lôi đi. Hấn thấy được Phi Phi đã làm những gì. Nhếch mép cười, nụ cười đáng ghét.

__“Phi Phi àh? thú vị thật” __Song hấn quay lưng và bước đi....

Còn về phần Minh thì sau khi cậu tỉnh dậy và không thấy nó đâu thì cuống quýt đi tìm, xuống can-tin lùng xục. Các lớp học kể cả sân trường. Nhưng vẫn không thấy tăm hơi của nó đâu. Cậu cuống lên và ngồi bệt xuống cái cột trên vỉa, hai tay ôm lấy đầu. Cậu gần như sắp khóc.....

__Cổ lên nào, gần đến rồi cổ lên __Tiếng một cô gái vang lên và đang tiến về phía phòng y tế thì phải. Cậu liền ngước mặt lên và bắt gặp ngay, cái người mà đang được dìu đi chính là “nó”. Mừng rỡ...cậu chạy đến và hỏi tới tập nhõ.

__Này này... Á Quy! Này cô kia! Cô ấy bị làm sao thế? __Cậu nhanh tay đỡ lấy nó từ tay Phi Phi và cuống quýt hỏi nhõ.

__Àh.....tôi thấy cô ấy nằm ở sân sau của trường. Và bị người của Nhất Vy đánh cho ra nông nỗi này đó, tôi đang tính đưa cô ấy đến phòng y tế nhưng mà có anh ở đây rồi thì anh đưa cô ấy đến đó nhaz! Tôi đi đây. __Nói xong nhõ định đi thì bị cậu kéo tay lại.

__Cảm ơn! Mà cô tên là gì nhĩ? __Cậu cười hiền với nhõ làm nhõ đỏ mặt. Phi áp ứng nói.

__Àh, tôi tên là Tuyết Phi Phi. Cậu gọi tôi là Phi thì được rồi. __Nói xong nhõ liền vội vàng chạy đi luôn. Cậu thì đưa ngay nó đến phòng y tế.

Vừa đặt nó nằm xuống chiếc giường và để cô y tá chăm sóc nó. Cậu bước ra ngoài cửa, đưa lưng vào bức tường rồi suy nghĩ, trông cậu thật lạnh lùng.

__Hừm! Cái con nhõ Nhất Vy này được lắm. Dám đụng vào Á Quy. Xem như cô tới số rồi. __Nói xong cậu rút cái dt trong túi ra và gọi cho hấn.

__Alo, Minh mày gọi tao có việc gì? __Hấn cứ làm như là chưa từng biết đến chuyện gì (Che giấu cảm xúc rất giỏi)

__Àh, tao muốn nhờ mày đi cùng tao “xử” con nhõ có tên Nhất Vy đó. được không? __Cậu nói bằng giọng lạnh lùng.

__Ah àh, ra Thiên minh nhà ta cũng có hứng đi ụynch con gái sao? Mà mình mày đủ rồi, sao còn gọi tao làm gì? __Hấn chêu chọc cậu và thắc mắc.

__Nếu 1 mình con nhõ đó thì mình tao dư hơi. Nhưng mà tao muốn làm cho gia đình nó “không có chỗ dung thân” __Cậu nói và nhếch mép cười. Nụ cười chết người. Có lẽ...con người thật của cậu sẽ quay trở lại.

Rồi lời hứa với papa của cậu sẽ ra sao khi mà papa của cậu biết chuyện. Nó sẽ làm gì? và thực sự cô gái có tên và Tuyết Phi Phi thực sự là người thế nào?.....

Tất cả, còn là một ẩn số

10. Chương 9

Chap 9: Cởi bỏ chiếc mặt nạ, sẽ là một “Devil”

Nó mở mắt hé mở mắt ra và điều đầu tiên đập vào mắt nó là một màu trắng muốt. Cố lục lại trí nhớ của mình nó khẽ nhủ mày, lấy tay vỗ vỗ vào chán cổ nhớ truyện gì đã xảy ra. Àh, là nó đang bị một đám con gái đánh và được cứu. Trước khi ngất đi nó cố nhìn xem người cứu mình là ai. Và đó là một cô gái, một cô gái xinh đẹp nhưng có vẻ mặt lạnh lùng. Gương mặt của cô ấy đang phải dần trong trí nhớ của nó.

Bất giác ngồi dậy một cách mệt mỏi, nó bắt gặp hấn đang nằm gục ngay cạnh giường nó. Gương mặt ấy bây giờ cứ như là một thiên thần. Thật sự khi hấn ngủ thì trông rất đẹp. (Giờ mới béc àh? Muộn rồi cưng) Nó lấy tay vén những lọn tóc che khuất gương mặt của hấn và tìm nó đang đập nhanh hơn....

_Ừm....Này cô làm gì thế!_Bảo thức dậy và giặt mình khi thấy nó đang nhìn mình. Mặt hấn bây giờ đỏ gay như gấc và nó cũng không khác gì.

_Àh, chỉ là tôi thấy cậu ngồi đây nên ngạc nhiên thế thôi. Tôi...tôi không có ý gì hết_Nó cố biện minh ỉn nhưng mà quả thật là nó không biết nói dối (Ặc bó tay)

_Hừm, tôi nói thật cho cô biết nhá, là cô nói dối rất tệ đấy. Nên sau này cô đừng có nói dối như thế nữa._Bảo bình tĩnh hơn và ngồi dựa vào cái ghế ngay cạnh giường nó.

_Ừm...._Nó cúi gầm mặt xuống. Đây là lần đầu tiên nó và Bảo nói chuyện với nhau từ khi nó chuyển đến đây học_Àh! Minh đâu rồi, sao cậu ấy không ở đây?_Nó bây giờ tỉnh táo hơn và sức nhớ đến thằng em khi nui.

_Ồh....anh trai cô áh hã? Tên đó bây giờ đang bận nên nhờ tôi chăm sóc cô dùm đó._Bảo nhìn nó bằng con mắt ngây ngô vô số tội.

_Hã? àh àh....“Cái gì mà anh trai chứ, nhưng thôi. Nhịn nhịn...Chuyện này là do mình muốn thế mà.”_Ừm...nhưng mà bây giờ tôi ổn rồi. Cậu về đi._Nó nhìn ra phía ngoài cửa mà mặt có chút gì đó buồn buồn. “Thực sự thì Minh rất hay bắt nạt mình. Nhưng mà lúc nào mình gặp chuyện gì thì cậu cũng luôn xuất hiện, nhưng sao lần này cậu lại ko xuất hiện chứ?”_Nước mắt nó trũng trực sắp rơi. Thấy vậy Bảo liền lấy tay quệt đi những giọt nước mắt vô tri ấy rồi mỉm cười với nó.

_Không sao đâu đừng lo. Thằng Minh nó sẽ ổn thôi. Nhưng bây giờ cô nên lo cho bản thân mình đi thì hơn._Bảo nhẹ nhàng xoa đầu nó, tại sao bây giờ nó lại cảm thấy ấm áp thế chứ?

_O? Sao cậu biết tôi đang nghĩ gì?_Nó ngạc nhiên nhìn Bảo. Đó chỉ là suy nghĩ của nó thôi. Làm sao Bảo biết được?

_Àh, ko có gì. Thôi ngoan ngoãn nằm xuống và ngủ đi._Hấn nói và nhẹ nhàng đỡ nó nằm xuống. Bây giờ nó mới để ý và thấy nhứt nhối ở phía bả vai bên phải và đau ở khuỷu tay trái.

Nó nằm xuống, gương mặt lại bình yên như thế. Nó nhắm mắt lại và từ từ chìm vào giấc ngủ. Còn Bảo thì cứ lặng yên ngồi đó, nhìn nó dần dần chìm vào giấc mộng của mình...

Minh bây giờ trông thật lạnh lùng và đáng sợ. Cậu nhớ lại những vết thương trên người nó mà lòng thất lại. “Là lỗi của mình, là mình không bảo vệ được cho Á Quy”. Cậu cảm thấy mình vô dụng quá. Đã hứa với anh ấy là sẽ bảo vệ nó dù trời có sập đi chẳng nữa. Nhưng mà tại sao cậu ko thể bảo vệ được nó cơ chứ? Cậu nắm tay lại, người cậu đang run lên. Nếu có một tên đại đột nào đến khiêu khích cậu thì chắc chắn ngay lúc đó sẽ có thêm người trong nhà xác. (Amen....)

_Thưa đại ca! Đã tìm được con nhõ Nhất Vy đó. Hiện giờ nó đang ở trong quán bar Loff._1 thằng nhóc cũng chạc tuổi cậu từ phía sau bước đến rồi cúi đầu xuống nói.

_Ừm. Hết chuyện rồi cậu đi đi._Minh vẫn vẻ mặt lạnh lùng đó. Đứng trên sân thượng của một căn nhà cao ốc và nhìn xuống mọi vật. Bây giờ thì có là thánh cũng sẽ phải sợ cậu. Nhìn thôi cũng cảm thấy lạnh thấu xương.... (Chặc)

Khi tên đàn em đó đã đi khỏi, cậu lấy điện thoại ra và gọi cho hấn.

_Alo...._Giọng bên kia vang lên.

_Tao đến quán bar Loff, mày đưa ch... àh Á Quy về dùm tao! tút...tút..._Nói xong cậu cúp máy cái rụp, cậu bước nhanh xuống sân thượng và đi lấy chiếc SH của mình rồi phóng nhanh như tên lửa chỉ còn lại những mảng khói trắng nhòa phía sau và tiếng rồ ga đến rợn người.

—————phòng y tế - trường Tanky—————

Hắn sau khi nghe điện thoại của Minh thì quay vào trong phòng y tế và nhẹ nhàng bế nó lên, nhưng ko hề để nó thức giấc. Rồi Bảo đặt nó vào một chiếc xe màu đen bóng trước cổng trường và đưa nó về nhà mà trong lòng thì vẫn đang hoài nghi về câu nói của Minh. Hắn cảm thấy có một cái gì đó sắp diễn ra tại quán bar Loff đó....

—————Tại bar Loff—————

Cô ã Nhất Vy bây giờ đang nhảy trong tiếng nhạc sập sinh của quán bar Loff. Cái quán bar nổi tiếng chỉ toàn những kẻ giàu có mới có thể ở đây. Bỗng cánh cửa mở ra.

_Rầm.....

Tiếng động khô khan ấy vang lên thu hút mọi ánh nhìn của mọi người trong bar. Nhưng ở sau bên trong thì vẫn ko hề hay biết gì cả. Trước cửa quán bar Loff bây giờ là một người con trai có đôi lạnh, sâu thẳm đang hướng đến phía ã Nhất Vy, đôi môi đỏ khê nhếch lên càng làm cho con người này trở nên lạnh lùng hơn. Trên người khoác một chiếc áo kaki trắng, cổ áo mở 2 chiếc cúc đầu. Mặc cùng là chiếc quần dài màu đen ôm sát người. Đi chiếc giày boss, đeo khuyên bạc ở vành tai bên phải và 2 bông tai ở tai trái. Tay phải đeo chiếc đồng hồ bằng bạc sáng loáng, trên mặt chiếc đồng hồ có hình ác quỷ...

Đang nhảy bỗng nhiên thấy chột dạ, cô ã ngừng nhảy rồi hướng về phía quầy bar và gọi một ly viky. Đang nhắm nháp thứ nước mảy trắng trong thì bỗng có bóng người trước mặt. Ngược mặt lên và bắt gặp ánh mắt lạnh lùng và sâu thẳm đó. Ly rượu trên tay Vy rơi xuống...

_Xoăng.....

=====End chap 9=====

11. Chương 10

Chap 10: Cái giá phải trả của những kẻ khờ dại...(Phần 1)

_Xoăng.....

Chiếc ly trên tay cô rơi xuống, những mảnh vỡ đã nát vụn và nằm lăn lóc trên mặt sàn của quán bar Loff. Lúc này mọi thứ như đứng hình, những hoạt động trong bar cũng dừng lại. Cũng phải thôi, vì chủ cũ cái quán bar này đã quay lại. Trước kia ko một lí do nào mà ông chủ này bỏ quán và nói sẽ rút khỏi giới đêm. Nhưng nay lại xuất đầu lộ diện 1 cách công khai thế này thì hẳn có việc lớn sắp xảy ra.

Cô ã bay giờ thì đang run lên, trên trán đã thấm đẫm mồ hôi. Cô sợ, phải. Cô đang sợ con người đứng trước mặt mình sẽ làm j mình? Đôi môi mấp máy nhưng lời nói ko thốt ra được. Cậu bước đến cạnh cô ã rồi chống 1 tay xuống mặt bàn còn tay kia thì đưa lên giữ lấy má cô ã.

Hừm, ko ngờ cô cũng xinh quá nhĩ? Cậu nhếch mép cười, nụ cười khiến cho bao con tim lộn nhịp nhưng lúc này. Nụ cười này đối với cô thì quả là....rất đáng sợ!

Ừm anh....anh có ý gì? Cô ã nhìn cậu nhưng ko dám nhìn thẳng vào mặt mà chỉ nhìn chằm chằm vào cái cúc trên chiếc áo của cậu. Trán thì cứ đổ mồ hôi như tắm.

Ý gì ư? chỉ là khen cô thôi mà! Cậu dựa lưng vào chiếc bàn và đút 2 tay vào túi quần rồi lại nhìn gương mặt xinh xắn nhưng hiện rõ sự sợ sệt của cô gái có tên là Nhất Vy. Đưa ánh mắt nhìn mọi người xung quanh và ra hiệu cứ tiếp tục. Thế là cái quán bar Loff này lại tiếp tục sôi nổi như thường...

Ừm thế thì cảm ơn anh. Cô có vẻ bình tĩnh hơn khi thấy thái độ của tên này. Cô tưởng là cậu đến đây để “thịt” cô chứ, nhưng mà cô cũng đâu biết cậu là ông chủ “cũ” của cái quán bar nổi tiếng này?

Cô biết mình đã làm j ko? Cậu nói bằng một giọng lạnh lùng mà ko thể nào lạnh lùng hơn nữa, đôi mắt thì nhăm nhăm lại.

Ah! Em....em có làm j đâu? Cô ta nhìn Minh rồi ngượng cười, nhưng mà cô cảm nhận đc xung quanh cậu bây giờ là một luồng khí hắc ám.

Còn chôi! Cậu mở mắt ra, nhìn cô ã.

—Em...em.... Nhất Vy lắp bắp, cậu biết. Biết hết rồi, biết hết những việc cô đã làm. Nhưng tại sao cậu lại biết? chưa để cô ta nói thêm điều j cậu bước tới và kéo tay cô ã đi, mọi người lại im lặng và nhìn theo cái bóng của 2 người. (Thằng cha này để khiến người ta đau tim áh)

Ra khỏi quán bar, cậu chạy vụt đi mặc kệ cho cô ã chạy thực mạng mới kịp. Cảm thấy khoảng cách đã khá xa, cậu dừng lại. Hắt cô xuống đất, ngồi bệt xuống đất. Cô đưa đôi mắt sợ sệt nhìn cái người mang tên Thiên Minh này. Quả là một con ác quỷ thứ thiệt.

—Hừm, cô biết lũ kia đánh Á Quy như thế nào ko?—Cậu nhìn cô ã rồi nhếch mép cười

—Ah! Em...em đâu biết j.—Cô chối và nhìn sang hướng khác.

—Hừm, cô quả thực là ko biết nói dối!—Nói xong cậu quay lưng bước đi và trước khi đi khỏi còn ra lệnh cho tụi đàn em ra và xử Nhất Vy.

Cậu bước nhanh về phía quán bar Loff. Trong lúc đi cậu còn nghe vang vãng tiếng la hét của cô ã. Nghe mà muốn xé lòng người. Bước vào trong quán nhưng mà mọi người vẫn tiếp tục dù vẫn nhìn cậu.

Bước thẳng lên phòng 102 Vip, là chỗ nghỉ ngơi của các ông chủ. Cậu đi thẳng lên đó, vừa bước chân vào phòng đã thấy tên Jin “đệ tử” của cậu và cũng là người thân cận của cậu.

—Ah! Đại ca!—Vừa thấy bóng cậu tên Jin đó đã ngồi dậy và bước nhanh đến chỗ Minh.

—Ừm, quán này vẫn như trc” nhĩ!—Cậu nhếch mép cười và bước đến chiếc bàn đó ngồi xuống.

—Vâng, từ khi đại ca đi thì có rất nhiều người đến quây quán. Bây giờ vẫn thế, em đang nhức đầu ko biết phải giải quyết tụi XNS làm sao đây?—Tên Jin đó cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện cậu.

—Ừm, cảm ơn cậu trong thời gian qua đã trông coi dùm tôi cái quán bar này.—Cậu nói rồi lại tự nhiên lấy chai rượu đặt trên bàn, rót vào ly và đưa lên uống.

—Ah! Thế là.... là anh sẽ quay về thế giới đêm sao! Thật ko? Thật vậy ko?—Tên Jin đó sau khi biết ý định của Minh thì cuống quýt mừng rỡ.

—Ừm... Vì một số chuyện nên tôi sẽ quay về đây. Cậu có phiền ko?—Minh đặt ly rượu xuống bàn và dựa lưng vào thành và gác 1 tay lên tấm dựa.

—Hỳ, anh về là tụi em mừng lắm rồi!—Tên Jin đó cuống lên và cười tươi, sau đó gọi tất cả anh em và tạm ngưng hoạt động của quán. Thông báo rằng Thiên Minh sẽ quay trở lại....

Và buổi tiệc này sẽ diễn ra vào tối nay!

Chap 10 : Phần 2

—————Buổi tối hôm đó—————

Địa điểm :Tại quán bar Loff lúc 7h15’. Chỉ còn vồn vẹn 15’ nữa thôi thì bữa tiệc chào mừng Minh quay lại thế giới đêm sẽ bắt đầu. Mọi chuyện tưởng chừng như suôn sẻ, nhưng nào có ai biết trước được tương lai? Để rồi xem sự kiện này sẽ diễn ra thế nào....

Trong căn phòng 102 lúc này, một chàng trai đang mân mê ly rượu trên tay của mình. Mồi thì nhếch lên cười một cách thích thú. Một người con trai khác cứ đứng ngồi thấp thỏm, hễ một tí là lấy điện thoại ra bấm số rồi gọi.... Cứ thế, thời gian trôi đi.

—Đại ca àh, khách đã đến đủ hết rồi nhưng mà còn thiếu 2 người nữa.—Jin sau khi gọi điện thoại xong thì quay lại, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Minh và nói.

—Àh, ko nói tôi cũng biết là ai mà. Lại là 2 thằng bạn chí cốt của tôi chứ j.—Cậu uống 1 ngụm rượu rồi nhếch mép cười. Lúc nào chả thế? Mấy thằng bạn của ông này khó hiểu lắm. Có chúa mới biết 2 tên kia sẽ làm j trong 15’ nữa.

—Vâng, 2 cậu đó lúc nào cũng vậy. Và tối hôm nay, đại ca của XNS sẽ xuất hiện đó.

Hừm, cái tên đại ca ‘giấu mặt’ đó vẫn chưa xuất hiện sao? Băng XNS cũng là 1 băng mạnh, nhưng mà chưa bao giờ thấy tên đại ca của chúng lộ diện cả. Bữa nay thật là vinh hạnh. Cậu đặt ly rượu xuống và rồi ngồi dựa lưng hẳn vào ghế sofa.

Nhưng em nghe đâu, đại ca của băng đó gần đây đã có tung tích. Và hình như là 1 đứa con gái thì phải, thân phận của cô ta thì hầu như là ko ai biết cả. Tên Jin đưa tay vuốt cằm ra vẻ suy tư lắm, nhìn cái cách mà hẳn nói y chang 1 ông cụ non.

Con gái ư? Ất hẳn cô ta ko phải loại thường. Minh khẽ nhủ mày lại khi biết đại ca của XNS là con gái.

Vâng, thôi cũng gần đến giờ rồi. Chúng ta ra ngoài thôi ăh. Tên Jin đứng dậy và chỉnh lại bộ đồ của mình.

Ừm, ta đi thôi! Cậu cũng đứng dậy và bước thẳng ra khỏi căn phòng. Khi bóng người đã khuất thì trong căn phòng bây giờ, một sự lạnh lẽo đến đáng sợ.

Quán bar Loff bây giờ rất náo nhiệt vì nơi đây, bây giờ, tụ họp toàn những tên đại ca của những băng kết tiếng quanh vùng. Tiếng nhạc sập ngừng bỗng dừng im bật, thay vào đó là giọng nói của tên Jin

Chào mọi người, đã lâu ko gặp. Hôm nay băng STK chúng tôi mời mọi người đến đây là để thông báo 1 việc mà ắt hẳn mọi người cũng đã biết rồi. Tên Jin nói với chất giọng hài hước nhưng lại nhận được những ánh mắt bức mình, khó chịu. (Ai đời chơi với dân xã hội đen mà lại nói chuyện kiểu này? Nó chưa cho ăn dép là ngon lắm rồi)

Àh....Tôi ko làm mất thời gian nữa, sẽ đi thẳng vào vấn đề. Hôm nay! Triệu Thiên Minh, đại ca của băng STK sẽ quay lại thế giới đêm. Jin đổi giọng ngay tức khắc khi nhận đc những ánh mắt đó, giọng lạnh tanh. Phía dưới, những tiếng ồn ào xì xầm bắt đầu nổi lên, họ ko biết lí do vì sao Thiên Minh lại quay lại thế giới đêm như thế. Rồi thì cuộc sống bình yên sẽ mất đi..._Và bây giờ, đại ca STK Thiên Minh! Mọi ánh đèn trong quán bar vụt tắt, chỉ còn lại một cái bóng đèn chiếu rọi sáng cả người Minh, cậu cứ như là 1 ông trùm vậy và mọi người thì đều nín thở khi cậu bước quá...

_Chào mọi người, có lẽ mọi người chưa thể quên đc tôi đâu nhĩ? Nhưng hôm nay tôi quay lại đây để lấy lại mọi thứ đã thuộc về tôi. Mọi người ko phiền chứ nếu tôi lấy lại605 những j thuộc về mình?_Cậu nghiêng đầu và nhếch mép cười, nói bằng chất giọng đầy khiêu khích. Mọi người bắt đầu bàn tán rồi.

_Rầm....._Cánh cửa quán bar Loff bật tung ra, và sau đó bóng 2 người con trai bước vào...

_Tôi! KO ĐỒNG Ý!_Tiếng nói vang lên khắp quán bar và mọi người lại nín thở lần nữa. Ko nói cũng bék 2 thằng cha mắc dịch của chúng ta đây mà.

_Hừm._Cậu nhếch mép cười đôi mắt nhìn xoáy vào tên con trai đó._Cậu có quyền j mà ko cho tôi lấy lại những j của mình chứ?

_Ah! Vì T-Ô-I K-H-Ô-N-G U-A J C-Ậ-U C-Ả _Bảo cũng nói bằng giọng đầy khiêu khích,và bước gần đến phía Minh.

_Hừm thế sao? Thì tôi cũng đâu ưa j cậu?_Minh cũng ko vừa và đốp lại ngay, 2 tên nhìn nhau bằng ánh mắt tóe lửa làm thằng còn lại đứng giữa cháy đen.

_Thôi STOP tại đây! 2 thằng này rãnh quá hã? Ko biết nghĩ cho người khác tí nào ăh? Ảnh hưởng đến nền kinh tế và sự phát triển của xã hội đấy! Pa mẹ 2 đứa mày ko dạy dỗ 2 đứa mày đàng hoàng hã? Con cái nhà ai mà hư hỏng bê bét nền nguy ngại của xã hội là 2 đứa nhà bây đó! Thường người một chút đi._Tên còn lại ko nói ai cũng bék liền chửi xối xả 2 thằng còn lại...

12. Chương 11

Cháp 11: Cô gái kì lạ.

Tên Phong đứng chống nạnh chửi xối xả vào mặt 2 tên kia. Còn về phần Bảo và Minh thì 2 người này đang cúi gằm mặt xuống đất, rặng nghiêng chặt., nắm tay chặt đến mnoi64 gân xanh gân đỏ nổi lên từng lúm, mắt thì xa xăm xuống.

__Này, ta nói mà 2 tên các người có nghe ko đấy! Này... này....__Phong thấy này giờ mình chửi mà 2 tên này ko phản ứng j nên thấy làm lạ nên cúi xuống nhìn mặt Bảo và Minh thì bất ngờ.

__Bịch bịch rầm rầm loảng xoảng.... (Amne có Chúa mới biết truyện j đã xảy ra với anh Phong nhà mình)

Hiện giờ thì Phong đang nằm bẹp dưới sàn và bị 2 tên kia oánh cho túi bụi xanh mặt mày.

__Mày ngon quá hen! Lên chúc hồi nèo dậy nhóc? Bày đặt dậy đời anh hã cưng?__Bảo kéo Phong ngồi dậy và nhìn bằng ánh mắt tóe điện.

__Mày cũng là 1 phần nguy ngại cho xã hội đấy, 1 ông trùm kệt tiếng mà. Có cần tui tao “trừ khử” giúp ko? Để khỏi nguy ngại đến xã hội.__ Minh nhìn Phong bằng ánh mắt lạnh tanh và nhếch mép cười.

__Ui em sò rý 2 anh! 2 anh tha em cái em còn nhỏ dại màh!__ Phong giả vờ quỵ xuống và nắm lấy tay 2 ông này rồi giả vờ khóc.

__Ui thui! Ai bữu chú em dám đùa với lửa? Ko còn đường lui đâu em hehe__ Bảo cười gian. Còn mọi người bên dưới thì mún đứng tim, ko bik 3 ông này tính làm j đây? Ngay lúc đó thì cánh cửa quán bar bật tung ra và văng xuống đất 1 cách ko thương tiếc, mọi người giật mình và nhìn ra cánh cửa kể cả 3 đại ca của chúng ta.

Một cô gái mặc một chiếc áo 3 lỗ màu xám bên trong, một chiếc áo khoác ngắn ngang eo màu đen bong tay áo khoác dài đến khuỷu tay. Đi cùng là chiếc quần jean dài màu đen bó sát người. Đi cùng là chiếc giày boss đen nốt. Mái tóc màu hạt dẻ dài đc cột cao lên. Mắt kẻ đen, bên tai phải đeo khuyên tai hình chữ thập. Cổ đeo giấy truyền hình thánh giá và đeo 1 chiếc vòng bản bự màu đen trắng ở tay phải, 10 cái vòng loại nhỏ màu đen trắng xen kẽ nhau.

Cô gái bước vào quán bar và mọi người đều dạt ra tránh đường cho cô ả, ko hiểu sao xung quanh cô ta toát lên 1 cái j đó khiến người ta phải khiếp sợ. Cô ta bước đến chỗ 3 chàng trai của chúng ta. Tất nhiên là bây giờ ông Bảo đã buông anh Phong nhà ta ra rồi

__Anh là Triệu Thiên Minh?__Cô ta nhìn Minh từ đầu đến cuối và cuối cùng cũng nói đc 1 câu.

__Ừ là tôi. Nhưng....cô là ai?__Minh hơi e dè nhìn cô ta vì cô ta cũng quá chi là xinh (ko bằng chị ông đầu).

__Hừm, thủ lĩnh băng XNS, băng muốn đối đầu với cậu ấm nhà họ Triệu.__Cô ta nhìn Minh và cười 1 cách thích thú làm mọi người hết sức ngạc nhiên. Mọi người như bị đứng hình, vì thực sự là chưa ai biết j về thân phận thực sự của ông Minh, nhưng cô gái này lại biết đc. (ngoại trừ 2 thành bạn chí cốt của ông nhà bà kon). Mặt Minh bây giờ tối xầm lại.

__Cô giỏi lắm. Đến đây để làm j?__Minh hơi mất bình tĩnh một chút, nhưng cũng lấy lại đc phong độ ngày thường của mình, tất nhiên 2 chàng nhà ta thì cũng đang đống băng rồi.

__Àh, đến để chúc mừng anh quay về thôi. Nhưng anh quay về sớm quá nhĩ? Hehe__ Cô ta cười và đặt 2 tay lên cổ Minh.

__Hừm, thế hã? Vậy thì tôi phá hông thú vui của cô rồi ư? Tiếc thật.__Minh cũng ko phải loại vừa mà đưa tay mân mê ngực của nhỡ làm nhỡ ngượng.

Thấy cậu đang định đưa mặt xuống ngực mình, nhỡ liền đưa tay xuống bẻ ngược tay cậu lại, nhưng ko nhanh bằng cậu nên kết quả là bị cậu bẻ ngược tay lại.

__Ahh!__ Nhỡ khẽ kêu lên vì ông này quá chi là bạo lực. Thấy thế Phong liền chạy tới.

__Này tên kia! Phải biết thương hoa tiếc ngọc chứ? Sao hành hạ con gái nhà người ta thế kia?__Phong hất tay Minh ra và cầm tay nhỡ nói__Em có sao ko? Tên đó là zậy đấy! hỳ hỳ__Ko nói câu nào, nhỡ hất tay Phong ra và đứng thẳng lên nhìn cậu.

Àh, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như thế! Cứ như là tôi mắc phải một tội j đó động trời zậy. Minh xoa tay trước mặt nhõ và cười.

Này tên kia! Đừng nên ăn hiếp con gái như thế! Phong bước lại và hích nhẹ tay cậu.

Ừ tui thấy cậu cũng hơi quá đó Minh! Bảo cũng tiếp lời.

Hứ, nhõ mà là con gái àh? Trùm của 1 băng ngang giữa băng mình đó! Cậu nghĩ sao? Minh khoanh 1 tay lại và 1 tay thì vuốt cằm và nhìn nhõ chăm chăm.

Mấy người hơi quá rồi đó! Tôi chỉ đến đây để chúc mừng thôi, tại sao lại đối đãi với khách như thế chứ? Nhõ chen chân zô.

Ok, thôi ko nói nữa! Xem như tôi xin lỗi vì đã thô lỗ với cô! Còn bây giờ chúng ta bắt đầu nhập tiệc nào. Ko nên để mọi người bị mất hứng chứ! Minh nói rồi ra hiệu ọi người tiếp tục chơi đùa, xem như lễ ra mắt kết thúc!.

Cô nhảy với tôi đc chứ? Minh mở lời hỏi nhõ trước Phong.

Ok, đc thôi Nhõ cũng dễ dãi nhận lời của Minh làm cho Phong tức điên lên.

Bực bội, Phong quay lại quầy bar và ngồi cạnh Bảo. Gọi một ly whisky và nhâm nhi. Còn Bảo thì nhìn chăm chăm Minh và cô gái bí ẩn đó, 2 người đang nhảy với nhau...

Tại sao cô lại biết thân phận của tôi? Minh đang ôm eo nhõ nhảy liên cúi xuống nhìn vào mặt nhõ.

Hừm, chuyện đó có khó j? Cô ta lảng tránh và đưa sát mặt vào mặt Minh khiến cho cậu có thể nghe đc cả hơi thở của cô ta.

Minh cúi xuống và hôn cô ta một cách bất ngờ, nhưng cô ta nào có nao núng mà cũng hôn đáp trả lại cậu luôn. 2 người cứ thế cho đến khi mệt thì cô ta đề nghị vào quầy uống chút j đó.

Cho tôi 1 ly Brandy. Nhõ gọi

Này, cô có uống đc thứ đó ko đấy? Cậu nhìn nhõ bằng ánh mắt e dè vì loại rượu này rất mạnh.

Anh xem thường tôi quá nhĩ? Vừa dứt lời thì người bồi bàn đưa rượu ra, nhõ đáp lấy và định đưa lên miệng uống thì bị cậu dặt.

Con gái ban đêm ko nên uống rượu. Nói rồi cậu uống 1 hơi ly rượu trên tay mình.

Anh đc lắm! Nói rồi cô đi ra khỏi quán bar và cậu cũng nới gót theo sau...

—————Ngoại lộ—————

Nhõ đang đi phía trước cậu thì dặt tay vào túi quần và đi theo.

Anh theo tôi làm j? Bộ tính về nhà tôi sao? Nhõ quay lại, nhíu mày nhìn cậu.

Ừk, tôi thích thế đấy! Cậu nói và bước đến trước mặt nhõ.

Àh... Đc thôi! Nói xong nhõ lấy tay kéo đầu cậu xuống và ôm cổ cậu và hôn....Cậu ko tránh mà cũng hôn lại cô. Đc 1 lúc thì cô lả đi... Có lẽ là say rồi. (Cái này là nhõ cũng uống, nhưng Su ko vik ra thôi nhé, bà kon đừng thắc mắc).

Cậu thấy nhõ say thì ngoắc taxi và đưa về 1 khách sạn gần đó. Khi nhõ yên vị trên chiếc giường thì cậu cũng cởi áo ra, nằm đè lên người nhõ. Hôn vào môi và cổ nhõ rồi từ từ đưa tay kéo áo nhõ ra.

Um..... Nhõ hé mở mắt khi thấy có j đó đè lên người mình thì thấy cậu đang nghịch ngợm chỗ nhạy cảm của mình khiến nhõ phải gồng mình lên. . Rồi miệng thì bị bịt kín bằng miệng Minh

Um um..... Nhõ giật mình và đẩy Minh ra. Cậu chỉ ngạc nhiên và mở mắt ra nhìn nhõ, ko nghịch chỗ đó nữa cậu đưa tay ghì chặt tay nhõ lại và ghì sâu xuống nệm.

Nước mắt nhỏ ứa ra, nhỏ cứ vùng vẫy mãi nhưng càng vùng lên thì lại càng bị ghìm xuống sâu hơn. Bất lực nhỏ buông long cả người để mặc Minh muốn làm j thì làm. Thấy nhỏ ko kháng cự nữa cậu liền nhom người dậy, 2 tay thì chống lên nệm và ngồi hẫ lên người nhỏ.

__Bây giờ thì cô nói cho tôi biết! Tại sao cô lại biết thân phận của tôi?_Cậu nhìn nhỏ bằng ánh mắt lạnh tanh. Bất ngờ trước hành động của cậu, nhỏ mở mắt ra và nói.

__Muốn tìm thân phận của anh ko khó, chỉ việc hỏi hiệu trưởng trường Tanky là đc._Nhỏ ngoan ngoãn khai với cậu.

__Àh! Thế cô cũng học trường Tanky àh? Lớp nào?_Cậu ngạc nhiên và ấn nhẹ “...” Của mình vào chỗ nhạy cảm của nhỏ.

__ah! Tôi nói tôi nói, tôi học lớp 11a5._Nhỏ giật thót người khi thấy có cái j đó đang đè lên chỗ nhạy cảm của mình.

__Tốt, ngàymai vào giờ ra chơi cô qua lớp tôi._Nói xong cậu chồm dậy và với lấy bộ đồ của mình mặc vào. Trước khi ra khỏi phòng cậu còn hôn nhỏ 1 cái và nói.

__Nhớ đấy! cô ko thoát khỏi tay tôi đc đâu nên đừng mong trốn thoát nhé!_Nói xong cậu bước ra khỏi phòng để lại cô gái đó ngồi im, cúi gằm mặt xuống nệm.

__”Anh đc lắm Triệu Thiên Minh, dám chơi tôi 1 vố nặng thế này. Tôi nhất định ko để anh đc yên thân đâu!”_Đó là suy nghĩ của cô gái kì lạ đó đó!

13. Chương 12

Cháp 12:

Bí mật về cô gái mang tên “Tuyết Phi Phi”

Nó giật mình thức giấc nhìn xung quanh thấy mọi thứ quen quá. Đưa tay lên trán nó cố lục lại trí nhớ. Àh, ra đây là phòng nó. Nhưng nó nhớ là mình đang ở phòng y tế của trường mà. Ngồi dậy, nó thấy tay mình đau buốt, có lẽ lúc đó tụi kia đã đánh vào tay của nó. Bước xuống nhà nó muốn tìm một cái gì đó để lót dạ. Bỗng cánh cửa nhà mở ra làm nó giật mình.

__Ah!!!! _Nó hét lên khi thấy có bóng người bước vào nhà.

__Ủa? Sao chị ko đi đi ngủ đi? Đã 2h sang rồi còn j?_Minh ngạc nhiên khi thấy nó vẫn còn thức

__Ừm, tại....Quy đói nên....._Nó ngập ngừng nhưng không muốn để Minh lo lắng, với lại 1 phần nó cũng đang giận Minh.

__Àh.... Nhưng chị có chuyện j' àh?_Minh bước đến bên tủ lạnh và đẩy nó sang 1 bên. Cậu mang ra 2 miếng thịt đông lạnh.

__....._Nó im lặng nhìn chằm chằm Minh và cong môi lên. Minh bật bếp, rồi quay lại nhìn nó.

__Hũh? Chị giận em đó hả? Chuyện hiem àh ghen._Minh ngượng cười và chọc nó, nhưng mà cậu biết thừa là nó đang giận cậu vì lí do j'.

__....._Vẫn im lặng, nó chỉ nhìn theo những động tác của cậu. Minh buông chảo ra quay lại xoa xoa đầu nó rồi phì cười.

__Đừng con nít như thế chứ? Chỉ là em đang bận xử lí những con nhỏ dám ăn hiếp Á Quy của em thôi. Chứ em ko vô tâm thế đâu._Cậu mỉm cười

__Thật ko?_Nó đưa đôi mắt to tròn nhìn cậu và hỏi một cách ngây thơ.

__Ừm, làm sao mà em lừa Á Quy đc?_Minh quay lại lật 2 miếng thịt lại rồi tắt bếp._Nào, lấy dùm em 2 cái đĩa, rồi mình cùng ăn.

__Ừm._Nó lon ton chạy lại lấy 2 cái đĩa rồi đưa cho Minh. 2 người ăn rất vui vẻ rồi cậu đưa nó lên phòng.

__Này, Quy ngủ đi. Muộn rồi đó sang mai còn phải đi học nữa.__Minh ngồi cạnh giường nó và vén mái tóc của nó.

__Ừm, Minh cũng ngủ đi. Chúc Minh ngủ ngon.__Nó mỉm cười với cậu

__Ừm, chúc chị ngủ ngon.__Minh mỉm cười rồi nhìn nó dần chìm vào giấc ngủ. Cậu bước nhẹ ra khỏi phòng. Về phòng mình Minh suy nghĩ.

__ “cô gái đó là ai? Trong cô ta rất quen nhưng thực sự mình ko nhớ đc? Nhưng nếu là đại ca của băng XNS thì cũng mạnh lắm chứ? Tính giợn mặt mình đó hã?”__Minh cứ vò đầu bứt tóc mãi cho cái suy nghĩ vớ vẩn của mình.

__ “Thui đi ngủ sớm, mai là sẽ biết thôi, nhưng cô ta thú vị thật hehe”.__Rồi cậu tắt đèn và đi ngủ. Thế là đã hết 1 ngày dài mệt mỏi.

__Triệu Thiên Minh dậy đi nào! Nếu ko dậy ngay thì chúng ta sẽ muộn học mất thôi!!!!__Nó đang hét lên vì gọi dậy giờ nhưng Minh vẫn cứ nằm đó mà ngủ.

__Hã???????__Minh tự động bật dậy khi nghe đến 2 chữ “đi học”. Thực sự thì hôm qua cậu bị mất ngủ nên hôm nay thành ra thế này...

10' sau thì tụi nó có mặt tại trường. Nó thì vẫn vui tươi như ngày thường nhưng mà cậu thì cứ ngáp ngắn ngáp dài....

Chật vật một hồi thì cả 2 mới vào đc lớp. Vì cái lũ hám zai kia nào có buông tha cho cậu cơ chứ... Vừa vào đến lớp điều đầu tiên đập vào mắt nó là hình ảnh Gia Bảo đang hướng mắt nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, trông cậu thực sự rất đẹp làm cho tim nó loạn nhịp.

__Hey! Làm j mà hồn đé trên mây zậy ông tưởng?__Minh bước đến và đưa mỏ qua bắt chuyện với hấn còn nó thì lủi thủi đi vào chỗ.

__Àh, ko có j'. Mà mày với cô gái hôm qua.....__Hấn bỏ giữa câu. Vì từ hôm qua đến giờ hấn suy nghĩ mãi về cô gái kì lạ đó mà.

__Ừm ko có j'. Tao chỉ muốn biết vì sao cái con nhố đó lại bik than phận của tao mà thôi.__Minh úp mặt xuống bàn và bắt đầu “ngủ bù” cho tối hôm qua. Thế là các tiết học lại bắt đầu, và mọi chuyện thì cứ xảy ra như hôm qua...

Reng.....reng.....reng.....

Chuông reo lên và tất cả học sinh ồ ạt chạy ra can-teen để giải quyết cái bao tử của mình. Nó thì chần chừ và chẳng muốn gọi Minh đc dù rất muốn ra can-teen. Thấy nó cứ lưỡng lự ko biết phải làm sao thì hấn nhếch mép cười rồi bước đến kéo tay nó đi.

__Nào xuống can-teen thôi. Cứ để cho nó ngủ thế đi.__Nó thì ngạc nhiên nhưng vẫn để hấn kéo đi, vì nó cảm thấy hấn ko phải người xấu vả lại nó cũng đang đổ mặt vì hành động của hấn.

Minh thì vẫn đang say giấc nồng còn Phong thiếu gia thì đã đi tán gái roài.

__Hũh? Bạn tìm Triệu Thiên Minh ư?__1 học sinh cùng lớp với cậu lên tiếng.

__Ừm.... anh ấy đâu rồi???__Cô gái e ngại hỏi ng' đó.

__Àh, hấn ta đang ngủ ở đằng kia kìa, nhưng tôi khuyên bạn ko nên làm phiền hấn đâu.__Người đó chỉ tay về phía cậu rồi mỉm cười với cô gái đó.

__Ừm... cảm ơn bạn nhé.__Cô gái đó mỉm cười

__Ko có chi. Nhưng bạn nên cẩn thận nhé.__Người kia cũng cười lại rồi đi mất.

Cô gái đó bước đến gần Minh, rồi cúi xuống đưa tay vén mái tóc che khuất gương mặt mình rồi mỉm cười.

__Hỳ hỳ ra là cái tên đáng ghét này hôm qua bị mất ngủ đó. Cho chừa cái tội dám hành hạ ta!__Cô gái đó nhìn cậu rồi cười 1 cái nham hiểm.

__Ai nói cô là tôi bị mất ngủ? Với cô to gan quá nhỉ?__Bỗng dưng cậu ngược mặt lên làm cô gái đó giật mình.

__Chà, ra là ngươi... anh chưa ngủ hả? Làm tui cứ tưởng...__Cô gái đó quay phắt thái độ

__Hừm, cô giỏi lắm. Mà... cô tên j'?__Minh nhìn cô gái đó từ trên xuống dưới, từ hôm qua đến nay cậu mới phát hiện là cô gái này cũng khá xinh.

__Tôi tên là Tuyết Phi Phi.__Cô ta đáp ngắn gọn rồi ngồi lên bàn của cậu.

__Hừm, tên đẹp nhỉ? Nhưng nhìn cô tôi thấy quen quá?__Cậu nhíu mày.

__Xời, chắc tôi xinh quá nên anh để ý đó hả?__Cô ta quay lại nhìn Minh và cười nham hiểm.

__Cô mơ àh? Tôi ko đùa. Và nếu cô còn chọc điên tôi thì tôi sẽ làm thật đấy, ko như hôm qua đâu. Mà trông cô “ngon” phết nhỉ?__Cậu nói và đưa tay tới lớp váy của Phi Phi.

__Áh! Thôi tôi xin lỗi, tôi ko dám đùa nữa.__Cô gái nhảy xuống và tránh xa khỏi chỗ của Minh.

__Hừm, biết thế thì tốt. Nào... bây giờ thì nói đi.__Minh ngồi dựa lưng vào bức tường phía sau và duỗi thẳng chân ra.

__Ừm, trí nhớ của anh kém quá. Tôi là “ân nhân” cứu mạng cô em gái song sinh của anh lần trước đó!__Phi Phi ngồi lên cái bàn của cậu.

__Hửh?__Cậu nhìn lên trần nhà rồi suy nghĩ 1 hồi.__Àh, ra cô gái đó là cô. Cảm ơn nhé.

__Xời, tôi ko cần lời cảm ơn của anh. Tôi cần anh buông tha cho tôi thôi.__Phi Phi liếc nhìn Minh.

__Hứ, tôi ko buông tha cô đâu. Nhưng tôi sẽ thưởng cho cô.__Cậu nhếch mép cười gian rồi đứng dậy và lôi Phi Phi theo

__Này buông tôi ra. Tôi ko cần anh cảm ơn.__Phi Phi vừa bị kéo đi vừa vùng vẫy la hét.

Minh đưa nhõ đến phòng y tế và quăng nhõ xuống 1 cái giường ở trong phòng. Rồi bước tới gần nhõ và tay thì đang gỡ cúc áo ra.

__Oái anh làm cái j' vậy?__Phi Phi đỏ mặt khi nhìn thấy thân hình của cậu.

__Hý làm j thì cô khắc tự biết chứ.__Minh bước đến gần nhõ hơn và nhõ thì cứ lùi về phía sau.....

14. Chương 13

Chap 13: Sự hiểu lầm phũ phàng....

Cứ thế mỗi lần cậu tiến lên thì Phi Phi lại lùi lại, đến khi cô bị ép vào góc tường và ko làm dc j nữa liền nhắm mắt lại....

__Cạch...__

Cánh cửa p' mở ra và nó hốt hải chạy vào, nó đứng sững người khi nhìn thấy cảnh này. Minh và Phi Phi cũng giật đứng tim và nhìn nó ko chớp mắt. 2s sau nó tỉnh lại và lao thẳng đến người Minh và kéo cậu ra.

__Này cái tên này! Nhà ngươi học đâu ra cái thói đó hả? Người ta chỉ đến tìm người có việc thôi mà dám lợi dụng người ta để làm chuyện đồi bại hả? Người có phải con người ko? Có phải con trai của tập đoàn Ema, có phải em trai ta ko!- Nó quát Minh và như muốn hét vào mặt cậu. Nó thật sự tức giận rồi đấy! Nó giận vì tại sao cậu lại ra cớ sự này, cậu ko phải cái loại người này nhưng mà trước mắt nó bây giờ là cậu đang chuẩn bị làm cái chuyện đồi bại ấy, nó ko làm chủ dc mình nữa rồi... Vừa nói nó vừa đánh mạnh vào người cậu mà ko để cậu có cơ hội nói một lời nào. Nhõ Phi Phi nhìn thấy thế lúc đầu cũng ngạc nhiên nhưng sau dovoit7s trí thông minh của mình nhõ cũng lờ mờ hiểu dc j đó, khẽ nhìn nó rồi cười nhếch miệng.

__Hừm....__ Sau khi đánh cậu một cách ko thương tiếc dù là với sức của nothis2 chẳng nhằm nhò gì với cậu.__Cút....cút ngay! ta ko muốn thấy mặt ngươi nữa!__Nó đứng dậy, chỉ ngón tay ra ngoài cánh cửa phòng y tế rồi nhắm mắt lại hít thở đều... Cậu đứng dậy nhìn nó.

Á Quy àh, thật ra.... Cậu vừa mới mở miệng thanh minh ình thì đã lại ăn nguyên một cái dậm vào chân.

Biến đi cho khuất mắt ta! No dẫm chân cậu rồi lại hét lên, cậu ôm chân rồi đi ra khỏi phòng y tế. Bây giờ trong phòng này chỉ còn nó và nhỡ... Nó ngồi xuống một chiếc giường gần đó rồi nhắm mắt lại...

Từ nãy đến giờ nhỡ chỉ nhìn nó rồi cười, đc 1 lúc thấy nó ko có động tĩnh j thì nhỡ toan đứng dậy và bước ra ngoài thì bị nó kéo lại.

_Cô.... là ai? Tại sao lúc đó lại cứu tôi?_Nó nhìn nhỏ và làm nhỏ hơi bất ngờ vì lúc đó nhỡ thấy nó đã thiếp đi rồi mà? Nhưng làm sao nó có thể nhớ đc mặt nhỏ?

_Hử? Cô... biết tôi ư?_Nhỡ nói bằng giọng hơi ngạc nhiên.

_Đừng giả nai, chính cô là người ngày hôm qua cứu tôi khỏi cái lũ con gái đó. Chính là cô._Nó nhìn nhỏ bằng ánh mắt quyết đoán. Nhỡ biết là ko thể chối đc nữa nên cũng đành chịu nhận.

_Ừm.... là tôi._Nhỡ gật đầu và mỉm cười cách thích thú.

_Đừng nói chuyện với tôi bằng giọng nói đó. Nó thật kinh tởm...._Nó nằm xuống chiếc giường và nhắm mắt lại.

_Hừm... cô thú vị thật. Nào.... cảm ơn cô đã cứu tôi thoát nạn nhưng tại sao cô lại biết tôi và cậu em trai của cô đang ở đây?_Nhỡ thắc mắc và ngồi xuống chiếc giường của nó đang nằm.

_Cô có tin ko? Tôi có thể biết đc suy nghĩ của tất cả mọi người đấy._Nó khẽ mỉm cười, nụ cười chua chát.

_Hử? Năng lực siêu nhiên ư?_Nhỡ giật mình đứng phắt dậy.

_Cũng có thể nói là như vậy_Nó thản nhiên ngồi dậy rồi mỉm cười với nhỏ.

_Cô...._Nhỡ giật mình mở to mắt nhìn nó.

_Hỳ... trong đầu cô thực sự toàn những toan tính... Tôi ko biết cô lợi dụng tôi thì đc j nhĩ?_Nó chống tay lên cằm và nhìn nhỏ.

_Hừm... tại sao cô biết?_Nhỡ bây giờ thực sự hốt hoảng. Nhỡ đã gặp một đối thủ đáng gờm.

_Hỳ. việc đó thì khó j đối với khả năng mà tôi đang có?

_Tốt lắm, nếu cô đã biết rồi thì chuyện này chúng ta sẽ dễ nói chuyện với nhau hơn. Chúng ta sẽ làm một cuộc giao dịch. Cô muốn ko?_Nhỡ nhếch mép cười, bây giờ nhỏ đang cố gắng lấy lại bình tĩnh.

_Điều kiện là j?_Nó nghiêng đầu nhìn nhỏ.

_Hừm... Tôi sẽ có thể sai khiến Minh, còn cô thì có thể yên tâm vì cậu ta sẽ hok có thời gian lãng nhăng hay làm mấy cái chuyện vô bổ.

_hỳ hỳ, trong vụ này chỉ có cô là có lợi thôi. Tôi ko đồng ý._Nó ngồi thẳng dậy và nhìn ra ngoài cửa sổ. Còn nhỏ thì ngạc nhiên tột độ.

_Hử? Sao cô lại nói thế. Cô cũng có lợi rất nhiều mà?

_Hỳ, thế cô sai khiến Minh thì cô sẽ bảo Minh làm j? Giết người, đánh lộn, tụt tập các bang phái vì nó rất có tiếng trong giới đêm...._Nó thản nhiên nhìn nhỏ và làm nhỏ giật mình.

_Cô....

_Thôi. ko nói chuyện với cô nữa. Suy nghĩ kĩ lại, tránh xa thế giới đêm và làm một cô gái bình thường đi. Nó sẽ tốt hơn cho cô đấy!_Nó đứng dậy và bước ra khỏi phòng y tế để lại nhỡ đang đứng như trời trồng ở đó.

Thực sự, nó ko thể đọc được suy nghĩ của người khác. Nó ko có siêu năng lực hay mấy cái thứ vớ vẩn j đó. Thực ra là nhờ sự thông minh tột độ của mình, có thể nói nó có chỉ số IQ cao ngất ngưỡng. Và nó cũng ko thực sự gan dạ và hiểu sâu con ng' ta đc. Nó chỉ cố tình tạo ra ình một cái mặt nạ hoàn hảo. Nó thực sự đã làm rất tốt, và nó mong rằng cô gái đó sẽ từ bỏ ý định của mình. Nó cũng rất tức giận khi biết cậu là con người như thế. Người em mà nó yêu thương và quý mến nhất lại trở nên thế này. Nó thất vọng hoàn

toàn.... Mà chắc mọi người cũng thắc mắc vì sao nó lại biết là cậu và nhõ đang ở p' y tế đúng ko? Hỳ hỳ vì ng' đã chỉ cho Phi Phi biết cậu đang ngồi dưới đó đã nói cho nó biết khi gặp nó ở căn-teen đó. Thực ra thì khi thấy nhõ tìm Minh thì ng' đó ko yên tâm nên đã nán lại xem sao và thấy 2 đứa vào p' y tế nên nói cho nó bik...

15. Chương 14

Nhưng ngay cả nó cũng ko biết là thực sự nó cũng có một siêu nhiên đấy thôi. Nó chỉ cần nhìn lướt qua một vật thì ko bao giờ quên. Cứ như nó là một cái máy tính vậy. Lưu dữ liệu vào thì có thể lục lại mà ko bao giờ sợ mất. Nó có thể học một cuốn sách luật chỉ trong 1h đồng hồ. Cái này ngang ngửa với siêu năng lực còn j?

Nó bước vào lớp vì bây giờ đã vào tiết rồi. Nó vừa vào lớp thì thấy cậu. Nó liếc nhìn cậu rồi đi vào chỗ ngồi và học cho hết tiết. Còn hấn thì hơi ngạc nhiên vì tại sao nó lại thay đổi thái độ nhanh đến thế. Minh thì nhìn nó bằng ánh mắt buồn. Nó hiểu lầm Minh thật rồi...

Reenggggggggg reengggggggggggg..._tiếng chuông ấy thật quen thuộc, và nếu như mọi ngày thì Minh đã hốt hải chạy đến rồi lòi nó đi xềnh xệch rồi.

Nhưng mà hôm nay thì khác. Sau vụ hồi nãy mặt nó cứ lảm lảm lì lì. Ko nói j' cả. Thậm chí là nó còn không thèm học bài nữa điều mà trước kia chưa bao giờ xảy ra. Nó chỉ úp mặt xuống bàn rồi ko làm j nữa. Thấy cô hỏi thì cậu bảo là nó mệt nhưng ko muốn xuống p' y tế. Cậu chỉ biết nhìn nó bằng ánh mắt buồn chứ chẳng làm đc j. Cậu biết nó là người yếu đuối, cậu biết là nó ko giỏi về zụ âm mưu tính kế, cậu biết là nó ghét những người sở khanh, cậu biết....biết tất cả về nó. Nhưng mà bây giờ cậu có thể làm j đây? Nó biết cách tạo inh một chiếc mặt nạ hoàn hảo mà phải khó khăn lắm cậu mới có thể giúp nó rũ bỏ chiếc mặt nạ ấy, nó quá thông minh nhưng lại quá non nớt,... Làm j bây giờ? Cậu chỉ im lặng mà nhìn nó thôi.

Hấn thì nhìn nó một cách lạ lùng. Hôm nay hấn ko vui đầu vào cái dt nữa mà thay vào đó là hấn nhìn nó từ khi nó bước vào lớp đến giờ. Hấn biết có cái j' đó khác lạ trong nó, hấn biết đó là do cô gái kia và Minh, nhưng hấn cũng chẳng làm đc j'. Hấn đâu là j của nó? Làm sao có thể tự tiện hỏi thăm như thế chứ? (ông này sĩ diện gớm).

Nó đứng dậy một cách mệt nhọc và bước ra khỏi lớp. Nó đi thẳng ra phía cổng trường mặc cho rất nhiều người đang nhìn nó chằm chằm vì gương mặt lạnh còn hơn băng tảng của nó. Cậu thì chỉ biết đi phía sau và thở dài. Hấn thì cũng đeo earphone nhưng mắt thì cứ lảm lảm vào lưng nó. Ở 1 góc nào đó, cô gái kì lạ kia đang nhìn nó bằng một ánh mắt kì lạ. Cô ko biết và ko hiểu đc cái con người trước mặt mình có phải là cô gái yếu đuối mà hôm qua cô đã cứu hay ko? Hay là một cô công chúa kiêu ngạo nữa....

Về đến nhà nó leo tót lên phòng. Cứ thế, nó tránh mặt cậu miết cho đến giờ cơm.

_Quy ơi! Xuống ăn cơm đi con._Tiếng dì hai trước cửa phòng nó. Bên trong ko có tiếng vọng ra dì lại tính gọi thêm lần nữa nhưng cánh cửa bỗng mở ra. 1 người con gái với gương mặt lạnh lùng nhưng ko kém phần xinh đẹp đang đứng trước mặt dì. Nó cứ thế, chẳng nói câu nào mà đi vụt qua dì và xuống lầu. Dì chỉ nhìn nó và mỉm cười lắc đầu. Chắc lại có tên nào đại dột mà chọc giận nó đây màh.

Nó ngồi vào bàn ăn và ăn cơm, k thèm ngó ngang j đến ai cả. Gương mặt cứ lạnh như thế. Pama nó cũng thấy lạ liền nhìn qua cậu. Cậu cũng nhìn nó bằng ánh mắt buồn”sao nó lại giận dai thế nhỉ? Cậu phải làm j cho nó hết giận cậu bây giờ? Con gái thật là khó hiểu.” Pama nhìn cậu và khẽ lắc đầu. Họ muốn cho cậu tự giải quyết chuyện của mình. Như thế cậu sẽ trưởng thành hơn.

Sau bữa tối nó lại thế, nhốt mình trong phòng. Cậu thì cũng về phòng và leo lên giường mà suy nghĩ....

_”Thực sự mình đâu có ý j’? Nhưng làm sao mà chị bik mình ở đó hen? Lại vào đúng cái lúc đó nữa chứ, ashj khó hiểu quá. Làm j đây làm j đây? Làm j cho chị hết giận mình đây? Huhuhu. Sao con lại khổ thế hã ông trời? ông true người con đó hã? Nhưng mà.... Liệu việc mình quay lại thế giới đêm là đúng hay sai? Liệu khi papa biết chuyện thì pa sẽ nghĩ j về mình? Có lẽ.... mình ko nên xuất đầu lộ diện... Mọi việc thì cũng chỉ vì chị thôi màh? Mình có làm j sai đâu cơ chứ? (tên cứng đầu, sai còn bày đặt giả nai ko bik).

Thôi kệ. Mọi việc đến đâu hay đến đó. Việc mình cần làm nhất bây giờ là tìm cách làm hòa với chị thôi... haizzzzzz” _Cậu dần dần chìm vào giấc ngủ. Hôm nay lại là ngày mệt nhọc roài..

————Sáng hôm sau————

_Oaaaaaaaaaaaaa. _Hoa vươn vai ngồi dậy và ngáp 1 cái rõ to. Ung dung bước vào nhà tắm và làm vệ sinh cá nhân. Xong bước xuống nhà mà thấy papa + nó đâu. Cậu ngoái đầu vào bếp rồi nói.

_Dì ơi! Papa và Á Quy đâu roài?

_Àh, ông chủ đi làm rồi, còn Á Quy thì đã đi học từ sớm. Cậu cũng nhanh lên kẻo muộn đấy!_Dì hai từ trong bếp vọng ra, lúc này cậu mới nhìn đến cái đồng hồ.

_Cái j’????? đã 8h15 rồi sao?_Áh sao mà mình dậy muộn thế này._Nói xong cậu tức tốc chạy ra khỏi nhà, dì 2 nhìn cậu và mỉm cười.

Hôm nay có lẽ sẽ là một ngày mệt mỏi đối với cậu đây....haizzzzzzzz

16. Chương 15

Chap : 15 I’m sorry, I was a fool to make you hurt

Đến trường, Minh đang đứng như trời trồng trước cái cổng sắt lạnh tanh nằm im lìm từ nãy đến giờ. Cậu cứ nhìn cái cổng đó chăm chăm mà chẳng bik sẽ làm sao khi bên trong chiếc cửa kia là ông thầy giám thị của trường. Cậu chẳng bao giờ cầu xin người khác dù có đang trong bước đường cùng... thế đấy. Cứ nhìn cái cổng sắt đấy mà ko thêm mở miệng xin vào trong.

_Ah! Cái em kia, em đã đi học muộn rồi còn ko chịu xin tôi cho vào àh? Tôi có rãnh đâu mà đứng đây chờ em mãi thế hả?_Đến khi ko chịu dc nữa thì ông thầy liền quát lên.

_Thầy muốn mở cửa thì tôi zô, còn ko thì tôi ko cần._Cậu nói bằng vẻ mặt thờ ơ làm ông thầy giám thị tức xì khói.

_Em...em dc lắm. Có giỏi thì ở ngoài đó luôn đi, tôi sẽ nói với thầy hiệu trưởng à xem.

_Cứ việc!_Cậu nói xong thì toan bước đi nhưng có tiếng nói vọng lại.

_Mau zô đi, nếu pa biết chuyện sẽ phiền đấy._Giọng nói lạnh hơn băng của 1 đứa con gái làm cậu giật mình. Quay mặt lại thì nhìn thấy cánh cổng đã mở nó đã quay lưng đi mất tiêu rồi cậu nhìn nó mà thở dài thườn thượt nhưng cũng thầm cảm ơn nó.

Vừa đi dc vài bước thì nó bị một đám con gái bu xung quanh, tụi đó nhìn đứa nào đứa nấy cũng mắt xanh mỏ đỏ và chắc chắn trên mặt đã có cả tấn phấn trang điểm, bộ đồng phục của trường thì đã dc “cắt tỉa” và nhìn rất sexy.

_Này, mày ỹ mày là bạn gái của ảnh thì thích làm j cũng dc hả? Bớt ngهنhệ mặt đi kon._con thứ nhất

_Xì, mày thì đẹp cái nổi j’? Chỉ dc cái miệng, chứ có xinh bằng tao đâu?_con thứ 2 (có lẽ mắt con này bị sole trong hạng nặng...)

_Mày nên tránh xa mấy anh hotboy của trường này ra đi nếu ko thì đừng trách tại sao tao ác nhé._nhỏ 3 buồng lời hăm dọa và trừng mắt nhìn nó.

_Hừm... tôi làm j thì kệ tôi. Việc j ảnh hưởng đến mấy người?_Nó vẫn gương mặt lạnh tanh làm tụi kia hơi sợ...

_Hừ, mày ngon lắm. Ko ảnh hưởng đến tụi tao hả? Này thì..._Con thứ 4 đang tính dơ tay lên tát nó nhưng một bàn tay khác kịp ngăn lại. Nó đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chịu trận đòn này rồi.

_Ah... anh Bảo, anh làm j thế?_Tụi kia giật mình quay sang thì thấy là hấn. Gương mặt hấn bây giờ cũng lạnh như băng nhưng mà cute lém cơ.

_Các người tính làm j cô ấy?_Hấn nói.

__Hỳ hỳ có j đâu? Chỉ là tụi em muốn dạy cho nó một bài học thôi mà. Ko cần anh giúp đâu.__Con thứ nhất vừa nói vừa cười cười.

__Phải đấy ạ, cái con nhõ này nè nó chẳng biết trời đất j cả. Cứ làm phất như thế ghéc wa”nên tụi em chỉ muốn dạy cho nó biết kính nể người khác thôi.__Con thứ 2 thêm mắm muối vào.

Nó nãy giờ im lặng, mặt xa xăm. Chắc chắn là hấn ghét nó lắm, chắc chắn là hấn sẽ đứng sang 1 bên và nhìn nó bị đánh đây mà... Bỗng dưng mắt nó nhòe đi, ko biết tại sao khi biết người giúp nó là hấn thì nó cũng thấy vui vui, nhưng trong tình thế này thì nó đã sai lầm rồi, hấn nào có giúp nó đâu? Hấn chỉ đến đây để xem trò vui thôi.

__Thui anh wa bên kia đi, tụi em xử nó cho.__Con thứ 3 kéo tay hấn ra, mấy con còn lại thì tiến sát nó hơn và định đánh nó, nó nhìn hấn bằng ánh mắt buồn... nhưng mà nó biết làm j đây? Hấn đâu là j của nó? Cúi gầm mặt xuống và gần như nước mắt nó đã lăn dài.

__Chát... một cái tát giáng xuống mặt nó.

__Này thì lì này, còn dám huênh hoang nữa này. Bốp...__Tụi nó cứ thay phiên nhau tát vào mặt nó như thế... Nó bị đánh và gần như ko đứng đc nữa...nó ngã khuỵu xuống. Đưa 2 tay ôm lấy đầu và để tụi kia cứ thế mà đánh.

Hấn bị 1con kia kéo đi, mấy con kia thì vẫn đang ở đó đánh nó. Ko hiểu sao hấn lại ko muốn cứu nó sớm, muốn nó bị người ta đánh như thế.

__Anh... tối nay mình đi bar ko? Em mới biết 1 wan” cũng đc lắm.__Con nhỏ đó đứng cạnh hấn và rũ rề tay thì cứ mân mê cái cà vạt của hấn. Nhưng mà hấn vẫn cứ im lặng, mắt thì cứ hướng về phía hấn làm con nhỏ này mất hứng.

__Này, anh có nghe em nói cái j ko đó hả?__Tức quá nhõ đứng trường mặt và giật mạnh vạt áo của hấn. hấn liền vung tay nó ra và bước đi nhanh về phía nó khi thấy nó sắp ko ổn...

__Này, có ngừng lại ko?__Hấn nói lạnh lung và có phần hung dữ làm mấy nhỏ kia sợ.

__Ừa sao thế? Tụi em chưa đánh sướng tay mà?__Con 2 lên tiếng.

__Chát....__Hấn liền cho nhõ đó 1 vã.__Tôi nói dừng lại thì dừng lại đi. Nhiều chuyện.__Hấn như sắp nổi khùng lên. Mấy nhõ đó thấy thế liền chườn luôn.

Đợi mấy nhõ đó đi khuất thì hấn bước đến và đỡ nó dậy. Những vết bầm tím trên người nó làm tim hấn như thắt lại. Gương mặt nó bây giờ đã tái nhợt đi... Bé nó lên và bước từ từ xuống phòng y tế, tìm hấn như ngừng đập và thất lại, sao hấn lại đau lòng đến thế? Cái thứ cảm giác bây giờ thực sự rất giống trước kia, hấn ko hiểu tại sao mình lại có cái thứ cảm giác lạ lung này. Nhưng mà việc cần nhất bây giờ là đưa nó lên phòng y tế thôi.

__”Xin lỗi... tôi ko biết tại sao lúc đó lại làm như vậy, đáng lẽ tôi nên cứu em ngay từ lúc đó, tôi xin lỗi... xin lỗi em ...”__Đó là nghĩ của hấn, trên má nó lăn dài những giọt nước trong và lấp lánh như pha lê. Nhưng mà lại khiến 1 trái tim như muốn vỡ vụn...

Hiện giờ nó đang nằm trong phòng y tế trường. Đây là lần thứ 2 nó nằm trong này rồi nhĩ. Hay là nó có duyên với cái phòng y tế này?

__Àh, em có biết là ai làm việc này ko? Sao lại đánh người ta ra nông nổi này cơ chứ.__Cô Mỹ người phụ trách phòng y tế của trường cũng suýt soa khi thấy những vết bầm do bị đánh khắp mặt và tay chân , bụng của nó. Nhưng cũng phải công nhận là tụi kia đánh ác thật, toàn dùng giày cao gót đá vào người nó thôi. (Mấy con này sắp đc đưa lên chảo dầu)

__Cô ơi, mấy vết bầm này thì bao giờ mới khỏi hả cô?__Hấn bức xúc hỏi cô Mỹ.

__Ừh, nhanh nhất cũng mất 3 ngày nếu dùng thuốc chữa vết bầm. Nhưng ko chắc là sẽ mất đi hoàn toàn. Trên người còn bé còn nhiều chỗ bị trầy xước. Nhưng nặng nhất có lẽ là ở phía tay phải. Do dùng tay che người mà xương cánh tay bị nứt một vết khá sâu, phải bó bột khoảng 1 tháng đó__cô Mỹ nói từng chi tiết một về tình trạng của nó và cô cau mày.

__Thật...thật sao ăh. __Hắn gần như khá sốc. Chẳng là tụi con gái kia chân yếu tay mềm như thế thì làm sao mà đánh nó ra nông nổi này đc?

__Ừm. Em nên báo với nhà trường để giải quyết nhưng học sinh có những hành động bạo lực thế này đi.__cô quay lại cậu và nói.

__Vâng. Em cảm ơn cô.

__Ừm, bây giờ cô có việc nên ra ngoài. Em ở lại trong bạn ấy nhé, có j thì gọi cô.__Cô băng bó và xoa thuốc cho nó xong thì đứng dậy. Dặn dò hắn kĩ lưỡng rồi đi ra khỏi phòng. Bây giờ canh phòng chỉ còn một mình hắn và nó, hắn nhẹ nhàng ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường bệnh nó đang nằm.

__Tôi xin lỗi... Thực sự tôi ko biết tại sao mình lại làm như vậy, tha thứ cho tôi.__hắn nói và gần như muốn khóc.

Chẳng hiểu sao nữa, ngay từ khi nó bước chân vào lớp học cùng Minh tim hắn đã loạn nhịp. Người hắn nóng ran và chẳng dám nhìn thẳng mặt nó nên lúc nào cũng chỉ biết cúi đầu vào cái dt. Có lẽ hắn thích nó chẳng? Chắc thế rồi, hắn thích nó nhưng lại ko dám đối diện với sự thật khi nghe Minh nói nó là em của cậu. Làm sao với cái lòng kiêu hanh cao ngất ngưỡng của hắn mà lại có thể đi quên đứa em gái song sinh của thằng bạn chí cốt? Lòng kiêu hãnh k cho phép hắn bày tỏ tình cảm với nó mà chỉ biết lảng lảng nhìn nó từ phía sau. Nhưng lần gặp mặt nó cậu đều cảm thấy như thế, nhưng lại vì như vậy mà hắn lại càng tránh xa nó hơn. Có lẽ là hắn bị khủng rồi. Tại sao lại không dám đối diện với người con gái mình thích chứ.

__Này... Cậu làm j mà phải xin lỗi tôi?__Nó tỉnh lại và vô tình nghe được những lời hắn vừa nói. Hắn giật mình ngược mặt lên nhìn nó. Tim hắn như thắt lại khi bắt gặp ánh mắt ngây thơ của nó, vì sao nó lại ra nông nổi này? Vì sao nó lại nằm ở đây? Toàn là do hắn làm cả, làm sao mà hắn dám nhìn mặt nó bây giờ?

__Ừm... Điều này, thực sự tôi không muốn nói ra. Nhưng mà tôi lại ko cách nào có thể giấu kín nó mãi trong lòng được. __Cậu cúi gầm mặt xuống và dường như mặt cậu đang đỏ dần lên.

__Ừm.. cậu có việc j' sao? Cứ nói đi ko sao đâu.__Nó thấy vẻ lúng túng của hắn nên cũng gần như bị “nhiễm” theo.

Tim nó cũng đang đập thình thịch, toàn thân đang nóng ran cả lên. Cậu ngược mặt lên và nhanh như cắt, đưa 2 tay giữ chặt mặt nó lại và hôn nó. Người nó đơ ra. Đây là cảm giác j'? Tim nó đang đập rất to, cả người đột nhiên nóng bừng. Có cái j đó đang trong miệng nó. Nó cảm giác dc mình đang nuốt dần cái thứ chất nhờn vào cổ họng. Sau một hồi, hắn cũng từ từ buông nó ra rồi nói bằng giọng rất rất nghiêm túc.

__Triệu Á Quy, tôi... tôi thích em.__Hắn nói và nhìn thẳng vào mặt nó, tim hắn cũng đập rất mạnh và dường như hắn ko thể tự chủ dc bản thân nữa rồi, mặt hắn cũng đỏ bừng cả lên.

__Hũh? Cậu... cậu thích tôi sao? Tôi.. tôi lại cứ nghĩ là cậu ghét tôi lắm chứ.__Ngạc nhiên, hạnh phúc rồi đến tũ thân. Nước mắt nó lăn dài trên gò má ửng hồng. Lấy 2 tay che kín gương mặt nó ko dám nhìn mặt hắn nữa. Nó bị j thế này? Rõ ràng là nó cũng rất thích người con trai này hay sao? Sao tự dưng lại cảm thấy tũ thân thế này. hắn ôm trăn nó vào lòng.

__Xin lỗi... Lúc này, thực sự anh ko biết là tại sao mình lại như thế. Đáng lẽ anh phải cản lũ kia lại, ko cho tụi nó bắt nạt em. Anh xin lỗi...

Nghe lời hắn nói và bỗng dưng nó khóc òa lên. Phải rồi, nó tũ thân vì hắn

.Vì hắn nói thích nó mà lại bỏ mặc nó cho tụi kia đánh như thế. Nó vẫn còn giận hắn về chuyện đó. Có lẽ... nó thích hắn. Và nó có thể bỏ qua cho hắn tất cả mọi thứ.

Minh sau khi nghe tin nó bị đánh thì lập tức chạy nhanh về phía phòng y tế. Cậu chỉ lảng lảng đứng ngoài cửa và nghe tất cả cuộc đối thoại của nó và hắn. Ra thế. Cậu thở phào nhẹ nhõm, thì ra là ko phải do hắn ghét nó mà tại vì hắn thích nó nên mới né mặt, tỏ vẻ khó chịu khi gặp nó.Mấy bữa nay thực sự là cậu cũng rất lo về thành kiến của thằng bạn đối với chị gái mình. Hihi xem như là cậu cũng yên tâm phần nào về cô chị song sinh ngốc nghếch của mình rồi. Nhưng mọi việc ko yên ở đó đâu. Bây giờ cậu phải tìm ra những kẻ nào dám cả gan đánh chị mình ra đến nông nổi này. Quá tàn bạo, cậu ko tha thứ cho những kẻ nào đụng

đến chị mình đâu. Xong, cậu bước nhanh khỏi phòng y tế để trả lại ko khí yên lặng cho 2 người họ. Có lẽ họ đang rất rất hạnh phúc. Cậu rút trong túi ra chiếc dt rồi bấm gọi nhanh cho Jin.

_Alo, có việc j thế đại ca?_Tiếng tên Jin từ đầu dây bên kia.

_Ko có j! Chỉ là muốn nhờ mày xử dùm những đứa dám đánh người “con gái quan trọng đối với tao thôi”._Tiếng cậu thật lạnh, nghe mà thấu xương. Những con mồi béo bở đang vui vẻ vì chiến công của mình nhưng lại ko hề hay biết về cái giá phải trả cho chiến công mình vừa lập dc

17. Chương 16

Chap: 16 Cuộc đàn trận chu đáo...

Đêm....

20h35 phút....

Địa điểm: Quán bar Loff tại trung tâm thành phố...

Tiếng nhạc sập sình cứ vang lên, những ánh đèn nhấp nhòa chiếu loạn xạ. Những con người trong đó đang vui vẻ nhảy múa và thưởng thức thứ rượu ngon tuyệt hảo chỉ có tại quán bar Loff này...

Một cô gái, vắn gương mặt lạnh lùng. Đưa đôi mắt vô cảm của mình lướt quanh quán bar rồi dừng lại tại một cậu con trai handsome ngồi trêm trệ trên chiếc ghế sofa. Xung quanh còn có những cô gái ăn mặc sexy và rất xinh đẹp đang một tay bưng rượu một tay dấm bóp. Bước chậm rãi đến phía cậu con trai đó rồi ném xuống chiếc bàn một phong bì thư.

_Hũh? Là cô àh?_Cậu con trai đang uống cái thứ có màu trắng trong tinh khiết nhưng lại có vị cay nồng khó tả trong chiếc ly thủy tinh ấy bỗng dừng ngừng lại và ngược nhìn cô gái đó ko quên kèm theo 1 nụ cười mỉa mai châm chọc.

_Tôi ko có hứng đùa với anh. Chẳng phải anh muốn biết người đã đánh em gái mình sao?_Cô ta chẳng chú ý đến nụ cười của cậu mà thông thả ngồi lên chiếc ghế phía bên phải của cậu rồi đưa tay với lấy chai rượu viky rồi rót ra ly và từ từ nhắm nháp.

Nghe nói đến “người đã đánh em gái mình” bỗng dừng mặt cậu đan lại và toát lên vẻ lạnh lùng. Với tay lấy tập phong bì thư trên bàn, xé toạc lớp bì bên ngoài và cầm lên nhìn chăm chú vào những con người trong tấm ảnh. Ra thế... đây là ảnh những kẻ đã đánh cô chị gái thân yêu của cậu. Bọn chúng sẽ ko dc yên đâu. Có lẽ chúng sẽ có kết quả giống như cô ã Nhất Vy đại đột kia, hoặc thế, hoặc một cái kết còn thảm thương hơn cô ã nữa... Cậu nhếch mép cười mà tay vẫn cầm lăm lăm những tấm hình đó rồi ra hiệu cho những đứa con gái xung quanh mình lui đi. Cậu quay lại phía cô gái đó.

_Ok. Tốt lắm, tôi sẽ ko vòng vo nữa. Tại sao cô lại đưa cho tôi những thứ này và mục đích của cô là j? Cô muốn j sau vụ này?_Cậu nói và mắt cứ lăm lăm nhìn vào nhõ kiến nhõ lạnh sống lưng nhưng vẫn ko mất đi vẻ lạnh lùng và tự cao xung quanh mình.

_Hừm anh thông minh lắm và cả cô em gái của anh nữa. Quả đúng là anh em._Nhõ nhếch mép cười nhưng ko hề có chút kinh thường mà toát lên vẻ khâm phục và khiếp sợ. Lại đưa ly rượu viky lên miệng uống đôi mắt đảo quanh quán bar.

_Jin!_Cậu quay lại và gọi to tên 1 cậu con trai khác.

_Vâng, j đại ca?_Tên Jin nhanh chóng chạy đến và cúi đầu chào.

_Cậu tìm những đứa này rồi xử nó cho tôi._Mắt cậu như tối sầm lại.

_Vâng._Tên Jin đón lấy tấm hình rồi cúi đầu lui đi. Cậu cầm ly rượu rồi uống 1 hơi.

_Này... ko nên uống nhiều như thế. Mai anh còn phải đi học._Nhõ cản cậu lại và đặt ly rượu xuống bàn.

_Hừm... nói đi. Cô làm việc này để làm j._Cậu dứt ly rượu trong tay nhõ rồi lại uống.

_Ko có j'. Chỉ là tôi thấy nên làm điều mình cần làm thôi._Nhỏ chẳng thèm dành giạt với cậu mà ngồi tựa vào thành ghế sofa.

Cứ thế rồi 2 người lại chìm vào im lặng. Chẳng ai nói với ai câu nào... cả 2 đang reo ruối theo suy nghĩ riêng của mình...

Tại nhà họ Triệu.

Nó đang nằm dài trên chiếc giường. 1 tay ôm chặt lấy con gấu trắng của mình còn tay kia thì đặt lên nệm. Bây giờ nó mới cảm nhận đc những vết thương đang tấy lên. Gương mặt nó cũng dần tan đi những vết bầm do phương thức chữa trị của ông Jon, bác sĩ riêng của nhà nó. Nó cứ trầm trọc ko ngủ đc. Nó cứ suy nghĩ về Bảo. Những rối ren trong lòng nó cũng đã đc giải đáp. Cứ tùm tùm cười như thế, nhưng nụ cười chợt tắt thay vào đó là vẻ mặt nhăn nhó lẫn giận hờn.

_”Tại sao Minh ko đến? Minh ko quan tâm tôi nữa híc... em chẳng quan tâm đến tôi nữa sao. Vậy mà tôi cứ nghĩ là mình chỉ suy nghĩ vẩn vơ thế thôi. Tôi tưởng mình hiểu lầm em nhưng mà thực sự là em thay đổi rồi.Minh thêm quan tâm đến người chị này nữa rồi híc híc...”

Thế đấy. Một ngày lại qua và đầy mệt mỏi, mọi thứ lại trở về như về ban đầu mà đáng Thiên Chúa đã tạo ra. Mọi người lại chìm vào giấc ngủ để chào đón một ngày mới. Họ lại phải chịu những j nữa trong ngày hôm sau???

Rengggggg rengggggggg.

Tiếng chuông báo thức trong phòng nó vang lên. Với tay tắt chiếc chuông đi rồi từ từ ngồi dậy, nó cảm thấy có j đó ướt ươn ướt trên mắt mình. Đưa tay quệt đi giọt nước trong vắt đó nó ngược nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Những tia nắng ấm áp xuyên qua tấm màn chắn và lọt vào trong phòng. Những giọt sương long lanh dưới ánh nắng vàng tươi và lăn dài từng hạt trên những chiếc lá rồi rớt xuống nền đất.Khung cảnh buổi sớm thật đẹp nhưng chẳng làm cho tâm trạng của nó tốt hơn, nó vẫn buồn chuyện hôm qua. Nó vươn vai rồi đứng dậy và đi vào nhà vệ sinh.

_Thưa ba mẹ con đi học._Nó đeo cặp rồi nói gọn gọn có vậy bước vội ra khỏi nhà.

_Ô? Con ko ăn sáng ở nhà sao?_Mẹ nó từ trong bếp nói vọng ra nhưng nó bỏ mặc mà leo lên chiếc ô tô đen bóng đã đậu sẵn trước cổng nhà...

Minh từ trên lầu đi xuống thấy thế thì chỉ thở dài rồi bước xuống nhà. Người cậu vẫn còn mệt lắm vì tối hôm qua uống nhiều quá rồi còn về nhà muộn nữa. May mà ko ai biết... Tuy là cậu mừng vì nó và hẳn bây giờ là một cặp, nhưng mà cậu vẫn buồn vì nó vẫn còn đang hiểu lầm cậu. Sau truyện này nữa thì ko biết sẽ ra sao đây. Cậu bước xuống nhà với tâm trạng mệt mỏi rồi chẳng nói chẳng rằng mà bước ra cổng đi bộ đến trường.

_Ô? 2 đứa chúng nó bị sao thế hả bà?_Ba nó buông tờ báo xuống.

_Trời. Chắc chúng nó giận nhau ấy mà. Thôi cứ để chúng tự giải quyết thì hơn._Mẹ nó bưng bữa sáng ra rồi mỉm cười nhưng vẫn có chút lo lắng.

_Ko đâu thưa bà chủ. Tôi thấy có vẻ tình hình nghiêm trọng lắm rồi đó._Di 2 cũng bưng bữa sáng của ba nó ra rồi nói.

_Ừm...Chiều nay con bé về em dẫn nó đi đây đó giảm stress đi. 2 chị em nó mà giận nhau như thế nhà mình mất hẳn vui..._Ba nó nói.

_Ừm. Để chiều nay em dẫn con bé đi shopping vậy._Mẹ nó cũng mỉm cười. Thế đấy!!!

Tại trường...

Renggggggg rengggggggg

Tiếng chuông vào giờ học vang lên. Tất cả học sinh đều nhanh chân chạy vào lớp để chuẩn bị cho giờ học. Gần như lớp nó đã có mặt đầy đủ chỉ còn mỗi Minh và hần là chưa có mặt. 2 cậu ta lại đi học trễ. Cô bạn lớp trưởng đến bàn nó rồi hỏi.

__Này Á Quy. Tại sao Thiên Minh cứ đi học trễ như thế mà cậu thì lúc nào cũng luôn đi học sớm. Cậu là em của bạn ấy cơ mà.

__Tôi ko biết. Hần ở đâu, làm j tôi ko quan tâm.__Nó nói mà mắt vẫn dán vào quyển sách Sử trên bàn.

__Này! Cậu ăn nói kiểu đó với tôi đó hã. Cậu nên nhớ tôi là lớp trưởng của cái lớp này đây. Khôn hồn thì hãy biết điều mà tôn trọng tôi đi. Ko bạn khó mà sống đc đây!__Cô bạn lớp trưởng lên mặt tự cao tự đại.

__Còn bạn ấy là con gái rượu của tập đoàn Ema đây. Cậu nên tôn trọng cậu ấy đi ko thì gia đình cậu khó mà sống đc qua ngày hôm nay đây.__tiếng hần lạnh lùng trước cửa lớp làm cho cả lớp 1 phen kinh ngạc.

J chứ tập đoàn Ema là tập đoàn lớn nhất ở cái Châu Á này mà. Công ty SanKy của nhà nhỏ lớp trưởng chẳng là con kiến cho cái tập đoàn Ema của nhà nó. Mặt nhỏ lớp trưởng và tất cả lũ học sinh trong lớp đều tái mét nhìn nó bằng con mắt kinh ngạc lẫn sợ hãi. Nó thì chẳng thèm quan tâm mà cứ cúi mắt vào quyển sách Sử của mình. Hần lặng lẽ bước vào chỗ. Đc một lúc thì Minh cũng vào. Cả lớp ai cũng dõi mắt theo trừ 3 đứa. Nó , hần và Phong.

__Cả lớp nghiêm...__Tiếng nhỏ lớp trưởng vang lên nhưng chẳng hung dữ như ngày thường mà nghe yếu ớt làm sao. Có lẽ do vẫn còn sock vì gia thế của nó.

__Nào... Các em ngồi đi. Hôm nay lớp ta có bài kiểm tra lịch sử. Các em cất sách vở vào rồi làm bài nào.__Cô giáo dạy Sử lớp nó thông báo làm cả lớp nó ỉu sù.

__Rồi, các em làm bài đi.__Cô giáo lên tiếng sau khi phát xong bài kiểm tra cho cả lớp. Cô đi lòng vòng quanh lớp học để canh chừng.

__Ấy... Minh. Mà có làm đc ko?__Tên Phong cắn bút nãy giờ khều khều tay cậu.

__Ko... tao có học j đâu mà biết làm?__Minh nhăn mặt nhìn tên dâm đảng nhà ta.

__huhu thế là đời tôi toi tại đây rồi...__Tên dâm đảng giả vờ khóc, rồi quay qua phía bên hần và hỏi.

__Này Bảo, mà làm đc ko?__Mắt phong sáng lên khi thấy hần đang viết viết j đó.

__Làm đc tao con mà...__Hần nói một câu mà như sét đánh ngang tai tên dâm đảng.

__SẶc... thế nãy giờ mà viết j đó.__Hoàng bực mình nói.

__Này.. Mà xem đi.__Hần đưa tờ giấy mà mình viết nãy giờ cho Hoàng xem. Trên tờ giấy đề 1 dòng chữ : “Bà cô simla ác độc, trù cho bà gãy gót giày té chết đi”. Đọc xong mà Phong nhăn răng ra cười. Bỗng một ý nghĩa lóe sáng lên trong đầu hần.

__Êh... tài liệu ko mà?__Hoàng hỏi.

__Ok đc đó. Nhưng phải có người học tác mới đc...__Hần đồng ý.

__Ừm tao tình nguyện...__Minh lên tiếng và mắt sáng rực. Thế là 3 thằng lần lượt bày mưu và canh lúc cô ko để ý thì xé miếng giấy trong sách rồi nhét nhét zô học bàn.

__Êh... Giờ sao mà?__Phong lúng túng hỏi khi tả có tài liệu nhưng ko biết để ở đâu để ch để nhìn mà cô ko phát hiện.

__Ừm... tao ko biết nữa.__Minh gãi gãi đầu.

__Ah!__Hần lên tiếng rồi lúi trong cặp ra cuộn băng keo 2 mặt. Lấy 1 miếng băng keo dán vào tờ giấy rồi ịm vào lưng tên xấu số ngồi phía trước mình. __Hehe khôn hồn thì ngồi im, còn mà lén xéng cái miếng thì mà tài liệu hồn mà toi mạng đây.__Hần buông lời hăm dọa làm tên ngồi trên mình im re... Ko hám ho he j mà mặt thì đỏ một hồi tùm lum.

_Mày hay ghê. Dậy mà cũng nghĩ ra đc nữa hả? _Phong tấm tắc khen hẳn. Rồi tên này cũng lôi miếng tài liệu của mình ra và để ngay trên mặt bàn. Lấy tờ giấy kiểm tra đề lên. Minh ngồi 2 thềm này mà mặt đụt ra chẳng biết làm j'.

_Hơ hơ. 2 đứa mày làm đc roài còn mình tao là ko biết làm sao. Hết cách, xem như bài kiểm tra này ăn trọn con không. _Minh vò đầu tìm cách. Bỗng dưng mắt cậu lóe sáng lên. Cậu nhanh tay nhét tờ giấy của mình vào ống tay áo. (vì tay áo nam sinh trường này dài đến tận bàn tay.) Rồi hí hửng làm bài.

Nó nhìn 3 tên này nãy giờ mà mặt cứ nhăn lại. 3 cái tên này ko học bài rồi còn bày ra trò dở tài liệu nữa. Nó thì đã làm xong từ 3 đời tám kiếp nào rồi (Học sinh giỏi mà lị (^ 0 ^)).

18. Chương 17

Chap: 17 Bại trận.

Bỗng nhiên bà cô giáo liếc nhìn 3 tên này. Còn 3 anh chàng nhà ta thì đang mãi làm bài (chép tài liệu thì chuẩn hơn) nên ko để ý bà cô đang bước xuống phía mình.

_Êh! _Nó nói nhõ và khều nhẹ hẳn. Hắn giật mình ngược lên thấy bà cô liền vội vàng kéo lưng thẳng ngồi trước thẳng dậy để che cái tờ giấy tài liệu đi.

_Phù.... Thoát chết._Hắn lấy giả vờ quệt mồ hôi trên trán, 2 tên kia thấy hẳn như vậy liền ngược lên. Rồi vội vàng nhét tờ giấy ào học bàn.

Nhưng ko may, một làn gió ko biết từ đâu bay vào và cuốn theo tờ tài liệu của anh Phong nhà ta. Như đứng tim, định lấy chân khều cái tờ giấy vào nhưng mà cơn gió kia cứ thể thổi tờ giấy ra xa hơn mà bà cô thì càng ngày càng đến gần. Thấy tình thế của tên này nguy cấp, nó ngồi ở phía trong mà tờ giấy thì cũng gần đấy. Đưa đôi chân mình đề lên tờ giấy rồi kéo xệch nó làm trong bàn.

_Haizzz, tks tks pé iu rất nhìu._Phong thở phào rồi quay qua cười tươi với nó.

_....._Nó im lặng chẳng thèm trả lời.

_Hừm..._Bà cô bước xuống, liếc mắt nhìn 4 đứa chúng nó một hồi rồi đi lên trên bàn giáo viên.

_Ui hên quá mày ơi._Phong cười toe

_Ừm, hên thật. Cảm ơn em ngen._Bảo quay qua nó cười và béo má nó.

_Ui da!_Nó khê kêu lên khi bị hẳn béo má. Còn Minh thì chỉ đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn 2 đứa chúng nó.

Đc một lúc, bà cô lại xuống. Và lần này thì nó đang nhìn ngoài cửa sổ, chẳng chú ý rằng bà xuống. Mấy ông tướng nhà ta thì vẫn đang chép tài liệu. Bỗng Minh ngược mắt lên canh chừng và thấy bà đã gần đến. Vội vàng nhét cái tờ giấy vào học bàn. Nhưng ko may cho cậu là cái ống tay áo do quá dài, nên bị vướng vào 1 cái đinh và kết quả là “Áo rách, tờ giấy bay phấp phơ, bay vèo qua mặt bà cô”...

_Ui chóa! Lần này thì toi rồi._Cậu nhìn cái tờ lấy lướt qua mặt bà cô một cách đau khổ.

Ông Phong giật mình, ko kịp trở tay nên bị bà cô bắt đc vì cái tội hỏi bài con nhõ ngồi phía trước. Bảo thì do mãi mê “chép bài” mà gần hết thời gian nữa. Ông cứ giằng co với thềm nhóc kia. Thằng nhóc đã tái mặt khi thấy bà cô liếc nhìn nó. Nó cố dựa lưng vào nhưng Bảo thì cứ dung lực mà đẩy nó ra. Kết quả là... thềm nhóc do bị hẳn dung nội lực đẩy mạnh mà trượt xuống gầm bàn, hẳn thì tay vẫn còn giữ chắc cái áo của thềm nhóc nên .

_Rầm.....roẹt.....

Tiếng động kêu lên và thật là êm tai. Cả lớp nhìn chằm chằm về phía phát ra tiếng động. Thềm nhóc kia thì đang nằm dưới gầm bàn, còn hẳn thì mặt đơ ra còn 1 tay thì đang cầm miếng áo của thềm kia.

_Hờ... hờ...._Hắn bối rối dục cái mảnh áo xuống dưới đất rồi đưa tay gỡ đầu cùng một nụ cười gượng.

_Hừm... 3 em! Bảo, Minh, Phong xuống phòng giám thị cho tôi!_Bà cô tức đỏ mặt và hét toáng lên. Lúc đó mặt 3 thềm kia cứ đơ ra rồi quay qua nhìn nhau.

__Eo...làm ăn kiểu j' vậy?__Nó kéo nhẹ tay áo hần và hỏi nhỏ.

__Hok biết, tự nhiên xui wa__Hần cười ngượng và quay lại nhìn nó.

__Này Á Quy! Em thấy hành vi sai trái của 3 bạn này mà ko chịu nhắc nhở, em cũng có tội. Mau lên phòng giám thị luôn cho tôi!__ Bà cô giận quá đâm ra nó vô tội mà cũng bị vạ lây, thấy thế tên Phong che miệng cười khúc khích, ngay lúc đó nó, Bảo và Minh liền liếc sang Phong.

__Hỳ hỳ, ko có j'. Sao mọi người nhìn tôi ghê thế?__Minh đỏ mồ hôi và ko dám cười nữa.

__Hứ!__3 đứa nó cùng hất mặt lên và quay ra phía khác

__Này! Tôi nói mấy em có nghe ko? MAU LÊN PHÒNG GIÁM THỊ CHO TÔI!!!!!!__Bà cô hét toáng lên. Ngay lập tức 3 thằng kia chạy mất dép, còn nó thì loay hoay chạy theo do trên người bị thương với cánh tay trái đang bị băng bó.

——Phòng giám thị——

__Này, mấy em là học sinh gương mẫu, còn nằm trong lớp trợn. Thế mà lại có cái hành động như thế này ư?__Ông thầy giám thị chỉ mặt từng đứa và giảng đạo. Nhưng mà hình như 3 thằng kia chẳng có thèm nghe ông nói j'. Còn nó thì cứ đưa đôi mắt tròn xoe ra nhìn ông.

__Hừm, còn có con gái làm truyện này nữa ư?__Ông liếc nhìn nó.

__Thưa thầy em ko có mở tài liệu àh!__Nó nói như đọc kinh.

__Hừm, ko đỡ tài liệu. Ko đỡ tài liệu mà bị bắt lên đây àh?__Ông thầy gằn giọng vì thái độ của nó.

__Thưa thầy do em ko thấy mấy bạn đỡ tài liệu mà cô giận cá chém' thớt nên em bị vạ lây__Nó lại giở cái giọng đó ra.

__Em! Vậy em làm j' mà ko thấy mấy bạn đỡ tài liệu.

__Thưa thầy rằng em đang làm bài.__Nó nói và nhìn thẳng mặt ông. Ông tức lắm liền nói.

__Ừm, có vẻ như em chăm học quá nhỉ?__Ông nói móc nó.

__Vâng! Em chăm học lắm.__Nó nói với giọng khiêu khích và mỉm cười.

__Grừ...__Tức quá ko làm sao đc, ông đi đến mấy tính và mang lại 1 tờ giấy kiểm tra. __Em làm bài kiểm tra đại học năm vừa rồi cho tôi xem. Em mà ko làm đc thì liệu hồn với tôi đấy!__Ông đập mạnh tờ giấy xuống bàn.

Nó chẳng bảo sao mà ngồi xuống rồi bắt đầu làm, nó làm hơi chậm vì cánh tay trái bị băng bó làm vướng víu. 20p sau nó đặt bút xuống rồi nói.

__Xong rồi thưa thầy.

Ông thầy ko bảo sao mà chỉ đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn nó. Ba thằng kia cũng nhìn nó mà há hốc mồm.

__Em...__Ông thầy cầm trên tay tờ giấy kiểm tra mà run cầm cập.

__Sao ạ?__Nó nói.

__Hừm, em khá lắm. Làm đc cả bài kiểm tra cơ đấy! Lại còn đang trong tình trạng bị thương thế này, chắc hẳn em cũng chẳng là thứ người đàng hoàng.

__Rầm!__Minh và hần cùng đập bàn cái rầm.

__Đề nghị thầy ăn nói đàng hoàng, nếu ko thì đừng trách tôi!__2 thằng cùng đồng thanh nói. Còn nó thì bây giờ gương mặt đã lạnh như tiền.

__Hừm, các em dám uy hiếp tôi sao?__Ông thầy đỏ mồ hôi nhưng vẫn nói cứng. 2 thằng đó liền ngồi lên ghế và gác chân lên bàn. Điều bộ rất chi là "oách".

__Tôi thích nói thế đấy!__Minh

Vâng! 4 đứa cùng đồng thanh và hý hửng đi theo ba nó về nhà... Để lại phía sau 2 ông thầy mặt mày trắng bệch...

19. Chương 18

Chap: 18 Truth and happiness!

8h30 phút....

Tại nhà họ Triệu...

_Áh... này cái tên kia! Nhẹ tay một chút coi! Có biết là tay tôi đang bị đau ko đó hã?_Nó hét toáng lên khi mà bị cái tên hách dịch này hành hạ.

_Ai bảo cái tay cậu vướng víu quá, ko làm khác đc!_Hắn lên tiếng minh oan ình.

_Hừm... thế mà nói..._Nó bỏ lững câu và mặt thì đỏ chót, hắn cũng vậy.

_Ừm... chịu đau một chút nhé._Hắn hạ giọng đi.

_Này, thấy j' ko?_Phong huých nhẹ tay Minh.

_Sao là sao?_Minh nhăn mặt lại rồi hỏi.

_Thì mày thấy 2 đứa nó tình tứ quá ko? Kể thì đỡ người thì than, ui sao mà hạnh phúc thế?_Phong nói và mắt lấp lánh.

_Xời, thế ko phải là do mày từ chối đề nghị đưa Á Quy xuống xe nên mới thế àh?_Cậu liếc nhìn Phong làm thềng nhóc toát mồ hôi.

Thôi thôi biết rồi, vào nhà thôi đứng đây làm j'?(Tên này thật giỏi đánh trống lảng...)

Thế là 4 đứa nó bước vào phòng khách và ngồi xuống ghế sofa, chỗ mà pama nó đã ngồi sẵn ở đó.

_E hèm...Hôm nay bác muốn các cháu đến đây cũng có việc muốn nhờ các cháu đây._Ba nó làm mặt nghiêm nên chả đứa nào dám giỡn nữa.

_Ừm... có việc j' vậy bác? Nếu giúp đc thì tụi cháu sẵn lòng thôi._Hắn lên tiếng và mỉm cười.

_Vâng đúng đó ạ, bác khách sáo làm j'? Dù sao thì nhà tụi cháu cũng than với nhà bác mà._Phong lúc này thì hoàn toàn ko có chút j' gọi là đùa cợt.(Dám cũng mừng __!!).

_Àh, chuyện là thế này. Sắp tới đây 2 bác có việc phải đi công tác, chắc sẽ hơi lâu..._Mama nó bây giờ mới lên tiếng.

_Ý 2 bác là..._Hắn như hiểu ra đc vấn đề.

_Ừm, 2 bác muốn 2 cháu dọn qua nhà bác ở với 2 đứa chúng nó. Con bé Á Quy này thì có lẽ là các cháu sẽ hơi phiền vì các cháu chưa biết tánh nó thế nào. Từ nhỏ đến giờ nó sống ở bên Mì cùng ông bà nên..._Mama nó mỉm cười hiền.

_Vâng, ko có j' đâu bác. Chắc em nó cũng ngoan thôi mà._Phong lúc này thì cười một nụ cười thật là đều rã.

_Này tên kia!_Cậu bắn tia lửa điện sang phía Phong.

_A ha ha! Đùa thôi mà_Phong gãi đầu vờ hối lỗi.

_Ừm... vậy thì bao giờ tụi cháu sẽ chuyển qua đây ở ạ?_Hắn hỏi.

_Ờz ngay bây giờ, còn về phần gia đình thì ta đã xin phép pama 2 đứa rồi._Pa nó nói và uống một ngụm trà.

_Vâng, thế cũng đc ạ._Hắn gật gù.

_Nào, dẫn 2 bạn đi xem nhà đi nào 2 đứa._Mama nó nói và đẩy 2 đứa nó đứng dậy.

_Con hơi mệt, con xin phép lên phòng trước..._Nó cúi gầm mặt xuống rồi lủi thủi bước về phòng.

_Ô?..._Nó đi và để lại 5 người kia với dấu hỏi to đùng, Minh khẽ thở dài...

Tối....

_Á Quy ơi! Xuống ăn cơm nè!_Phong lon ton chạy lên lầu và gõ cửa phòng nó.

_Ừm, ra liền!_Nó từ trong phòng bước ra. Lúc này nó đang bận một chiếc váy trắng có cổ tròn và tay áo ngắn, phòng. Chiếc váy dài đến gần đầu gối và có một cái nơ cột ngang eo. Mái tóc dài đen đen xõa ra, trông cute cực!

_Ô?_Phong ngẩn tò te trước vẻ đẹp của nó.

_Xuống ăn cơm nào._Nó kéo tay Phong xuống dưới lầu.

_Ừm..._Phong đỏ mặt trước hành động của nó, tim thèng nhóc đánh trống liên hồi và cũng từ từ xuống dưới lầu.

Cả bữa cơm chỉ nghe tiếng nói chuyện và cười khanh khách của Minh và Bảo, còn nó thì chẳng buồn nói chuyện với Minh (giận dai gớm nhỉ? Đúng bản chất con gái =.=) Phong thì vẫn còn ngượng nên không dám ngước mặt lên mà cứ cắm đầu cắm cổ ăn cơm. Xong bữa, ai phòng nấy. Nó thấy ngọt ngào nên ra vườn ngồi.

Gió hiu hiu cứ thổi nhẹ lên gương mặt thanh thoát của nó, ngồi trên chiếc xích đu mà ngày xưa nó vẫn thích ngồi. Nó khẽ mỉm cười khi thấy những cơn gió cứ nhẹ nhẹ thổi và cuốn theo những chiếc lá, cảnh vật thật buồn...

_Ngày, lúc này em sao thế?_Hắn từ trong nhà bước ra và ôm lấy eo nó từ phía sau..

_Huh? Là anh àh._Nó quay đầu lại và mỉm cười.

_Hỳ, trả lời câu hỏi của anh đi chứ._Hắn bước lên phía trước và ngồi lên chiếc xích đu cùng nó.

_Ừm, ko có j' đâu._Nó cố mỉm cười.

_Ngày, đừng có mà dấu anh như thế, ko thích đâu._Hắn quay ngoắt mặt về phía khác làm vẻ giận dữ.

_Thôi nào... Chỉ là có chút chuyện với Minh thôi..._Nó mỉm cười buồn rồi cúi gầm mặt xuống.

_Huh? Anh trai em sao? Việc j' thế?_Hắn ngạc nhiên và quay qua nhìn nó.

_Minh... có thực sự, là một tên con trai hư hỏng thích đùa giỡn với tình cảm của người khác ko?_Nó nói nhỏ.

_Ừm... việc này thì ko hề. Cậu ấy rất nghiêm túc với tình cảm của những người con gái khác dành ỉnh. Tuy là đôi khi họ hơi thái quá. Nhưng mà nói cho em biết nhé. Minh chưa vứt bỏ bất kì lá thư nào của những cô gái ái mộ cậu ta đâu._Hắn nói và nháy mắt với nó.

_Thật ko? Nhưng sao..._Nó đưa đôi mắt to tròn nhìn hắn.

_Ngày, đừng nhìn anh như thế. Anh sẽ ko kiềm chế dc đâu._Hắn nói có chút thật và cũng có ý bông đùa.

_Hỳ, anh cứ chọc em hoài._Nó đánh nhẹ vào ngực hắn.

_Thôi nào, trời bắt đầu lạnh rồi. Em vào nhà đi._Hắn nói và đứng dậy rồi đưa tay và đợi nó.

_Ừm, hỳ hỳ_Nó mỉm cười và nắm lấy bàn tay của Bảo, họ thật là hạnh phúc quá đi!

Về phần của Phong thì sao ta?

Về phần cu cậu thì bây giờ cu cậu đang dúi đầu mình vào đồng gối, mặt thì cứ đỏ phừng phừng như ăn phải ớt cay. Trong dễ thương quá đi, ko biết đây có phải là cậu con trai sát gái ngày thường ko nữa.

_”thích... thích.... Tim mình bị sao thế này? Hơ hơ, mình bệnh thật rồi. Có khi nào là do Á Quy ko nhĩ?_Phong lắc đầu ngầy ngậy_Ko thể nào, trước kia mình cũng cặp với rất nhiều cô gái đẹp, nhưng... có bị j' đâu. Chắc do mình bệnh thật rồi. Ừm, chắc chắn là vậy”

Suy nghĩ của Phong đấy, hắn ta bị Á Quy hớp hồn rồi.

Sáng hôm sau....

Rengggggggg rengggggggggg

Chuông báo thức, Phong với lấy chiếc chuông rồi tắt cái rụp. Xong lại quay về chốn thần tiên của mình. Ngay lúc đó thì cánh cửa mở ra.

_Cạch...

Nó đến bên cạnh chiếc giường của Phong rồi lấy 1 tay vén mái tóc của mình lên còn 1 tay thì khẽ lay Phong dậy.

_Này dậy đi! Ko thì ko kịp giờ đi học mất!_Nó lay Phong và mỉm cười. Phong nghe thấy tiếng con gái thì lơ mơ mở mắt ra. Xong thấy mặt nó thì lại nhắm tịt lại.

5s sau....

_Áhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh! Mau ra khỏi phòng cho tôi!_Nhận thức đc sự việc, Phong nhanh chóng ngồi phách dậy rồi quát lớn lên đuổi nó ra khỏi phòng.

_Ok ok! Nhưng mà cậu nhớ là xuống nhà nhanh lên nhé_Nó ra ngoài xong lại mở cửa ra và nói với cu cậu.

_Nhanhhhhhhhhh ra ngoài!_Giật mình, Phong hét toáng lên lần 2. Nó biết ý thì nhanh chân chạy xuống nhà, để Phong lại với một tâm trạng rất rất mất bình tĩnh... Amen!

Dưới nhà, Bảo và Minh đang ngồi ăn sang rồi nói chuyện vui vẻ thì nó xuống. Bảo liền hỏi.

_Có chuyện j' mà nó hét to thế?_Hắn nói và cười đùa.

_Ờm, ko có j'. Chắc cậu ta chưa quen với nhà mới!_Nó mỉm cười lại xong ngồi xuống ăn sáng. Minh chẳng biết làm j' mà chỉ dám nhìn trộm nó...

Tại trường....

_Này, ra chơi lên sân thượng chút có việc..._Nó chỉ nói có thể thôi, nhưng mà cũng đủ kiến cậu mỉm cười. Thực sự thì ko biết vì sao mà nó lại hên lên sân thượng để nói chuyện. Nhưng mà Minh vui lắm...

_Này em Thiên Minh, đang giờ học mà mơ màng đâu ngoài cửa sổ vậy hả? Ra ngoài hành lang đứng cho tôi!_Bà cô giáo đẩy gọng mắt kính rồi đuổi cậu ra khỏi phòng học. Ai bảo cái tội đang học mà cứ nhìn ngoài cửa sổ rồi mỉm cười như thềng hâm. Nó thì nhìn Minh rồi cười lắc đầu. Thềng em quý hóa của nó là vậy...

Phong thì ngồi cũng ko yên, cứ chốc chốc lại lên nhìn nó. Hắn thì cứ vẽ cái j' đó trong vở rồi đẩy qua cho nó, mỗi lần như thế đều ăn 1 cái dậm chân của nó dành tặng riêng cho hắn cùng cái nhìn tóa lửa... (ai nói ngây thơ đi đôi với hiền lành cơ chứ!...)

Ra chơi....

Tại sân thượng....

Trường Tanky....

_Học... học... Chị gọi em lên đây có việc j' học..._Cậu vừa thở vừa nói. Chẳng là vừa bị cái lũ con gái nó bu đây mà.

_Ừm... vì chuyện hôm trước._Nó nói mà mắt vẫn nhìn 1 điểm mờ mờ lung lung ko xác định đc trên bầu trời.

_Ờz, bữa đó chỉ là hiểu lầm thôi. Chứ thực sự ko như chị nghĩ._Minh cười và lấy tay gỡ gỡ đầu trông cậu ngốc lắm.

__Ừm... thế chuyện là thế nào?__Nó quay ngoắt lại khi nghe cậu giải thích. Nó cũng muốn biết lâu lắm rồi đó chứ.

__Ờz, thực ra là em làm vậy để biết ai là kẻ đánh chị thôi...__Minh nói và hất mặt lên trời.

__Huh? Là ai?__Nó hỏi.

__Là cái con nhỏ Nhất Vy j' j' đó.

__Ờz, thế cô ta đâu rồi nhĩ? Lâu rồi ko thấy cô ta...

__Bị đàn em xử rồi.__Cậu nói dừng dừng như ko.

__Cái j'? Tại sao chứ?

__Ừm, vì cô ta dám bảo người đánh chị. Em đã hứa với anh Hạo Thiên là sẽ bảo vệ chị rồi, nhất định ko thể tha cho cái con nhỏ láo toét đó đc!__Minh nói và gần như hét lên.

__.... Hạo Thiên sao. Lâu lắm rồi, ko gặp anh ấy nhĩ?__Nó nói và mỉm cười buồn. Biết mình lỡ lời, cậu liền ôm trầm lấy nó.

__Chị cứ khóc đi, chuyện qua rồi. Ko trách đc...__Minh nói và siết chặt tay mình hơn. Nó thì cứ khóc nhưng ko hề phát ra tiếng động...

Gió, cứ nhẹ nhẹ thổi qua 2 con người. Đem đến một nỗi buồn vô tận và mang đi những mất mát đau thương...

20. Chương 19

Chap 19:

Tình bạn...!

Ở một góc khuất nào đó, Tuyết Phi Phi nhìn 2 đứa nó mà khẽ nhăn mặt. Tại đứng xa quá nên nhỏ chẳng nghe 2 đứa nó nói j'. Nhưng nhìn biểu hiện của 2 người thì nhỏ cũng lờ mờ đoán đc là 2 người này đang nói giải thích hiểu lầm với nhau...

Về phần Phong thì cu cậu hôm nay ngoan đột xuất, cu cậu không đi tán gái nữa mà ngồi im ở một cái bàn trống trong căn-tin, có em nào tới thì cũng phải tay ra vẻ không muốn bị làm phiền.

__Này, bữa nay mày bị sao thế?__Bảo ngồi cùng bàn với Phong thấy lạ nên hỏi.

__Sao là sao? Tao thấy bình thường mà.__Phong nói mà cứ cầm đầu uống chai nước.

__Bình thường? Cái mặt mày mà bình thường àh? Bữa nay không đi tán gái nữa àh?__Bảo nói với vẻ mặt ngạc nhiên và nhếch mép cười đùa rả.

__Tao không có hứng.

__Ô? Thế mày thích em nào rồi hay sao mà không có hứng?__Bảo nói có chút quan tâm và có chút đùa.

__.....__Phong chẳng nói j', tự nhiên nhắc đến đây cu cậu lại đỏ mặt... Chẳng biết sao nữa, tự nhiên thề nhóc thấy nóng nóng trong người muốn yên tĩnh một mình nên chẳng nói chẳng rằng mà quay lưng đi luôn. Để tên Bảo ở đó đơ cả người chẳng biết j'

__Thằng này lạ thật...

Đang lang thang trên hành lang, bỗng dưng nhớ ra có chỗ rất đẹp mà lại vắng. Phong bước nhanh đến khu vườn phía sau trường. (Nơi mà nó bị tụi kia đánh và đc Tuyết Phi Phi cứu đó)

Gió cứ hiu hiu thổi...

Một tràng trai đứng đó...

Về mặt trăng ngăm nhưng toát lên đc sự thanh tú của khuôn mặt...

Nhưng...

Trên gương mặt cậu vẫn lộ rõ vẻ ngại ngùng và hạnh phúc....

——Vào lớp——

Nó hí hửng chạy vào lớp, Minh thì nhanh chân theo sau nó.

__Này, có j mà trông em vui thế?__Bảo thấy nó vui nên hỏi.

__Ừm... ko có j'. Hỳ hỳ.__Nó quay lại cười với hấn xong thì hý hoái lấy vở ra.

Phong ngồi bàn bên kia quay qua nhìn nó thì tự nhiên lại đỏ mặt. Lúc nào nó cũng dễ thương như vậy, vậy mà trước kia cu cậu chẳng biết nhĩ... ^^!~

Minh bước vào chỗ ngồi và cũng khẽ mỉm cười. Cô chị gái iu quý của cậu đã không còn giận cậu nữa roài. Xem như cũng đỡ đc gánh nặng trong lòng. Hehe

Đang trong giờ học, bỗng丁ưng điện thoại của Minh reo lên tín hiệu báo có tin nhắn. Loay hoay mở điện thoại mở ra xem.

“Đại ca ơi! Đến đây nhanh lên, có đũa dấm đến phá quán và đòi gấp bằng đc đại ca. Chúng mạnh lắm nhưng em không biết thuộc bang nào. Không khéo chúng đập nát quán..”

Tin nhắn của Jin đấy. Đọc xong tin nhắn bỗng cậu nhăn mặt lại.

__”đứa nào to gan mà dám đến phá quán của cậu chứ, được! Cậu sẽ cho chúng mày biết thế nào là lễ độ.”__Minh nghĩ rồi đứng phắt dậy, bước ra ngoài.

Thấy lạ, hấn cũng khều tay nó ra hiệu đi theo. Rồi nó với hấn đi ra khỏi lớp Phong thấy thế chạy theo luôn. Để lại đôi mắt tròn xoe của cả lớp và ông thầy Sinh. Đang tiết học mà học sinh ra ngoài mà không thêm nói một tiếng. Nhưng ông cũng lẳng lặng mà im lìm. Ho he tiếng nào thì lại bị dọa như ông thầy giám thị nữa thì...

——Tại quán bar Loff——

__Rầm....

Tiếng cánh cửa bật tung ra, 1 người con trai mặc đồng phục trường Tanky đứng trước cửa quán bar. 1 cậu con trai bước vào và đi thẳng đến phía 1 đám du côn trong khá ngẫu ngồi chễm chệ trên chiếc ghế sofa mà cậu vẫn thường ngồi. Phong thái vẫn ung dung tự tại...

__Àh, nhóc oắt con nào đây? Còn đang là học sinh mà dám và chỗ này àh?__1 tên lâu la bên kia nhìn cậu và nhếch mép cười khinh bỉ.

Ngay lúc đó, cậu giáng 1 cú đấm như trời sập vào mặt tên vừa dám hỗn láo với cậu cả lũ bên kia liền giật mình và bu xung quanh đứa nào cũng lăm le côn, gậy...

__Hừm, thằng nhóc này chán sống rồi. Dám đưng đến băng XNS của tụi tao àh?__1 tên lâu la khác giận dữ quát cậu, và ngay lập tức ăn nguyên 1 cái đấm vào mặt. Lũ còn lại cũng sợ sệt mà lùi lại phía sau.

__Hừm, ngon lắm. Xem ra cậu nhóc này cũng không phải loại thường. Xưng tên đi.__Tên đầu đàn bên kia bây giờ mới đứng dậy và nhìn cậu.

__Xưng tên? Với lũ lâu la các ngươi àh?__Cậu nhếch mép cười khinh bỉ lại tên đầu đàn đó. Nét mặt lạnh như băng tảng...

__Oắt con!__Tên đầu đàn bên kia mặt bình tĩnh và tính lao vào đánh cậu nhưng bị nguyên 1 cây côn sắt ném thẳng vào đầu. Lũ lâu la giật mình lùi lại phía sau.

__Thế đấy, bỏ bạn bè mà đi chơi 1 mình cơ đấy!__1 giọng nói của con trai vang lên, mang đầy vẻ tức giận và bức bối. Cả lũ liền nhìn về phía có tiếng động.

Phía cửa quán bar lúc này bây giờ là 2 cậu con trai rất handsome cũng mặc đồng phục. Người nhể nhài mồ hôi, quần áo thì sộc sịch hết rồi. Phía sau lưng cậu con trai là 1 cô gái trong rất xinh với gương mặt cũng tràn mồ hôi.

_Àh, Sorry. Vội quá nên tôi quên mất ko kịp gọi người đến chơi cùng._Cậu quay lại nhìn 3 đứa nó rồi ra vẻ thú tội._Nhưng mà dám dành tên đầu đàn với tôi ư? Gan to nhĩ?_Cậu thay đổi thái độ ngay lập tức.

_O? Chỉ là giúp mày thôi mà._Phong lấy tay gãi gãi đầu.

_Dám giỡn mặt với tôi hã?_Minh quát lên và chạy tới đánh Phong.

_Hừm..._Phong nhếch mép cười rồi cũng bay vào đánh.

2 người đánh nhau rất dữ, nhưng đa phần chỉ là dụng vũ khí đánh nhau. Mấy tên lâu la và tên đầu đàn bên kia tức khí bay vào đánh 2 đứa chúng nó nhưng ko đc.

Tên đầu đàn vừa từ phía sau bước tới, định vung côn lên đánh cậu. Thì ngay lập tức cậu quay lại rồi lấy 1 tay đỡ cây côn, 1 tay đâm vào mặt tên đó. Xong lại quay về phía Phong và “quất”.

Anh Phong nhà ta thì cũng không hơn không kém, quay lại lũ lâu la đó xong chơi trò “dành vũ khí” bằng cách cứ đứa nào cầm j’ thì cậu dứt đấy, dùng xong thì trả lại bằng cách phang nguyên thứ ấy vào mặt tên vừa mượn đồ.

Cứ vậy, cái quán gần như nát bét, còn lũ người của bang XNS thì đã nằm bẹp dí dưới nền nhà. Phong và Minh thì cứ cầm đầu đánh nhau. Tên Jin cùng đàn em của cậu nhìn 2 người đó xong lắc đầu.

_Haha, tụi nó đánh nhau vui quá em nhĩ._tiếng 1 đứa con trai vang lên xen lẫn những tiếng đổ vỡ trong quán.

_Ừm, hỳ hỳ trong họ giống con nít quá! Hyhy_tiếng một cô gái cũng vang lên, giọng nói trong veo và mang đầy vẻ thích thú.

Ngay lập tức 2 tên “hề” liền quay phắt mặt lại và nhìn 2 đứa đang chế giễu mình.

_Cái j’ cơ? 2 người thông thả góm nhẩy?_2 tên hề sau màn vất lộn thì quay lại và chưởi nó và hấn.

_Hũh? Thế 2 người diễn xong chưa?_Nó và hấn cũng đồng thanh hỏi nguco75 lại bằng giọng hồn nhiên nhất có thể.

_Diễn cái j’? Trong khi tụi tui đang mệt lử người để đánh nhau còn 2 người thì ngồi đây ăn uống thỏa thích thế hã?_2 tên hề lại quát lại và chỉ thẳng mặt 2 đứa chúng nó.

_Thế không phải do các người muốn diễn mà không muốn nghỉ ngơi đó à? Xem lại những j’ 2 người đã làm đi?_Nó nói xong cầm cúi ăn.

Minh và Phong bây giờ mới quay lại hướng quán bar, bây giờ thì ko còn có thể gọi là quán nữa rồi mà phải coi là chiến trường. Bàn ghế gãy, ly đĩa vỡ tùm lum, nước và máu lẫn cả vào nhau ko phân biệt đc... Cảnh vật thật thảm khốc...

_Đại ca àh, em nhờ đại ca đến xử lũ này để chúng ko phá quán. Nhưng mà xem ra em giao trứng cho ác rồi_Tên Jin từ đầu bước lại với vẻ mặt than khổ.

_E he he, tôi sorry._Minh gãi đầu và cười. Lần đầu tiên Minh cười ngây thơ như vậy trước mặt mọi người. Ai cũng ngạc nhiên, duy chỉ có mình nó là cũng cười hùa theo vì việc này chẳng lạ lẫm j với nó.

_Hyhyhy, anh đúng là giao trứng cho ác rồi. Cái tên này quậy thì giỏi nhưng làm thì ko được đâu hihi_Nó nói thêm. Jin lúc này mới chú ý đến nó và nắc5 nhiên hỏi.

_Ủa? Cô đây là...

_Là ch... em gái song sinh của tôi đó_Minh nói và mỉm cười.

_Em gái sao? Bây giờ em mới biết_Jin nhìn cậu bằng ánh mắt ngạc nhiên.

_Còn nhiều thứ về tôi mà cậu ko biết lắm _Minh vỗ vai Jin xong nhảy mất. Nó và Bảo lại bắt đầu giỡn. Duy có mình Phong thì lại ngồi trầm ngâm 1 mình, này giờ cu cậu chỉ nhìn nó thôi.

Bỗng cánh cửa quán bar mở bật ra, lần này 1 cô gái trông rất cute nhưng ko bằng nó bước vào. Mỉm cười với 4 đứa chúng nó xong bước lại.

_Là cô sao? _Minh thấy nhỏ thì mắt tối sầm xuống.

_Là tôi đó, thì sao? _Nhỏ hỏi xong thì hất mặt lên.

_Hừm... _Minh chẳng thèm chấp mà cuối xuống uống ly rượu.

_Ủa? Là cô hả? _Nó mỉm cười, Phi Phi nhìn nó cười thì tự dưng thấy tự ti. Chưa bao giờ nhỏ nhìn thấy ai cười mà xinh hơn nhỏ cả. Nhiều lần trước gặp thì ko có thấy nó cười.

_Ừm... _Nhỏ gật đầu xong cúi gầm mặt xuống rồi ngồi vào bàn.

_Ủa? Ai vậy? _Hắn hỏi và nhìn nhỏ.

_Đó là Tuyết Phi Phi, cô gái lần trước đã cứu nó và là đại ca của băng XNS. Bữa gặp 1 lần rồi mà... _Cậu lên tiếng giọng trầm và lạnh.

_Hỳ, anh nhanh quên thật. _Nhỏ mỉm cười.

_Không phải là nhanh quên, nhưng tôi ngạc nhiên vì cô cũng học trường Tanky đấy. _hắn nói và nhìn bộ đồng phục nhỏ đang mặc

_Ừm... nhưng người của cô vừa to gan lớn mật dám đến đây phá đấy. _Phong lên tiếng nhưng tránh ánh mắt của nó.

_Hỳ, cũng vì vậy nên em mới đến đây để xin lỗi mọi người đây _Nhỏ mỉm cười.

_Thế àh? Xin lỗi là xong hả? _Cậu nói xong nhìn cái chiến trường.

_Ừm... mà hình như cái này do 2 anh làm thì phải _Nhỏ nhìn cái chiến trường xong cười ngượng.

_Ờz thì... _Minh và Phong đưa tay gỡ đầu và cười ngượng.

_Hyhy zui thật! _Nó cười dòn như con nít vậy. Làm cho 4 người còn lại cũng phải ngớ người. _Mà nèh, Phi Phi học lớp nào nhĩ? _Nó đưa tay gỡ đầu, trông nó như con nít vậy. Nó làm nhỏ ngạc nhiên quá. Lần trước gặp nhau nó lạnh lùng lắm cơ mà...

_Ừm...Phi học lớp 11a5 _Nhỏ mỉm cười.

_Ừm, hỳ hỳ. Tui sẽ xin cho Phi chuyển qua lớp tui nhe, để dễ nói chuyện hơn _Nó khều nhẹ tay nhỏ và hỏi.

_Ừm, vậy thì còn j bằng _Nhỏ cũng cười, nhỏ thấy có cái j' đó zui zui. Có lẽ... lâu lắm rồi nhỏ ko có đc một người bạn thực sự quan tâm mình. Bây giờ cái thứ cảm giác ấy lại trở lên. Nhỏ muốn làm con người thật của mình, muốn có một cuộc sống zui zẻ và hạnh phúc...

=====End chap 19=====

21. Chương 20

Chap 20:

Tình bạn... (2)

9h30 sáng...

Quán bar Loff...

Lúc này quán đã ổn định, bàn ghế cũng đã đc sửa chữa, quán đã mở cửa lại sau vụ ẩu đả do đại ca của băng STK... _ _!!

_Phi nèh, nhà bà ở đâu zậy? _3 tên con trai đang nhẩy còn nó và Phi thì chỉ ngồi nhìn.

_Hũh? Àh, tui sống ở khu trung cư._Phi mỉm cười

_Hũh? Zậy bà sống 1 mình hã?_Nó ngạc nhiên và hỏi.

_Ừm, cũng bình thường thôi mà. Có j' đâu mà bà ngạc nhiên dữ zậy?_Phi chọc khi thấy nó ngơ mặt ra

_Ừa? Zậy ba mẹ bà đâu?

_Ờz,..._Phi hok muốn nói với nó nên bỏ lửng câu.

_Ui sorry, tui hok có ý đó. Bà ko nói cũng ko sao._Nó xua tay và mỉm cười.

_Ừm, ko có sao đâu...

Zậy đó, rồi 2 đứa nó mỗi người một suy nghĩ riêng. Nó cứ nhìn hần rồi mỉm cười còn nhỏ thì nhìn một điểm nào đó ko xác định... Bỗng nó khều tay nhỏ.

_Nèh, tui nói này nèh

_Hũh j'?

_Ừm... pama tui cũng hok có ở nhà. Nhưng mà tui ở với 3 tên con trai đó đó..._Nó nói và nhìn về phía 3 tên ôn dịch kia.

_Nghĩa là sao?

_Ừm... bà đến nhà tui ở nghen._Nó mỉm cười và năn nỉ.

_O? Nhưng mà...

_Nhưng nhì j'? Tui thì hok có sao đâu, chỉ cần bà đồng ý thì sao cũng đc mà_Nó lay lay tay nhỏ.

_Ừm... zậy cũng đc. Hỳ hỳ_Nhỏ mỉm cười, nhỏ thấy hạnh phúc và có cái cảm giác mà đã lâu lắm rồi nhỏ đã ko cảm nhận đc. Đó là tình bạn, tình bạn chân thành mà nó dành cho nhỏ...

_Zậy nha! Hihi bà đồng ý rồi đó! Nhớ đó, ko đc nuốt lời đâu_Nó mừng quýnh lên và nhảy tưng tưng như con nít và rồi vô tình gây sự chú ý cho 1 toán người...

Một đám giang hồ, tên nào cũng xăm hình tùm lum trên người và bắp tay. Đầu nhuộm xanh đỏ, tóc vuốt keo dựng ngược... quần áo bụi bặm mang font màu trắng, đen, xám là chủ đạo...Đúng nét giang hồ... Nhưng đc cái nhìn mặt tên nào cũng đẹp trai hết áh...

_Này, 2 cô em còn là học sinh mà sao lại đến đây._1 tên trong đám đó đến ngồi cùng bàn với nó và Phi. Tên này nhìn đẹp trai và có mái tóc màu hung đỏ vuốt keo nhìn rất V-I-P.

_Hyhy, đi chơi zới tụi anh ko? Đảm bảo zui lém áh!_Một tên khác nhìn cute và rất thân thiện cũng ngồi vào bàn tụi nó, tóc màu đen tuyền và mái hơi dài.

_Xin lỗi, chúng tôi ko rảnh..._Giọng nói Phi Phi vang lên và lạnh... lạnh đến thấu xương...

_O? Em xinh mà sao kiêu thế? Tụi anh chỉ muốn làm quen thôi mà, nhìn tụi anh vậy chứ ko có phải loại ấu đã xấu xa j' đâu àh nghen._tên tóc đỏ nói và mỉm cười.

_Ừm, tụi anh ko có phải mấy thằng mắc zậy kia đâu. Tụi anh đang hoàng lắm àh._Tên tóc đen cười ngượng và lấy tay gãi đầu.

_Um... sorry mấy anh. Tụi tui có việc bận rồi.._Nó mỉm cười có lệ và đứng dậy huýt nhẹ tay Phi.

_O? Vậy hã. Vậy cho tụi anh số điện thoại ko hok?_Tên tóc đen moi chiếc điện thoại đen bong viền đỏ của mình ra rồi mở máy lên...

_Ừm...01688xxxxxx._Nó đọc một dãy số xong mỉm cười.

_Tks em nghen._Tên đó hý hoáy trong cái điện thoại xong thì cười.

_Ko có chi, thôi tụi em đi nghen._Nó nghiêng đầu chào xong kéo tay Phi đi.

Lúc 2 đứa đứng dậy và bước ra khỏi bàn thì tên tóc đỏ kéo tay Phi lại rồi thì thầm vào tai nhỏ j' đó. Xong mặt nhỏ tái mét... tên tóc đỏ đó nhếch mép cười rồi ngồi xuống và gọi 1 ly rượu...

__Nèh, bà bị sao zậy?__ Nó thấy nhỏ là lạ nên hỏi.

__Ừm, ko j' đâu. Gọi 3 ông kia đi rùi mình zề.__ Phi ngượng cười rồi đánh lảng sang chuyện khác nhưng ko thể qua mắt đc nó...

__Nèh, mình về thôi. Xong chuyện rồi còn ở đây chi nữa?__ Nó đến chỗ 3 cậu con trai xong gọi họ.

__Ủa? Sao về sớm zì? Ở lại chơi xíu rồi về.__ Minh nhăn mặt tỏ vẻ ko muốn và chu mỏ lên nói.

__Hứ, ko về thì thôi. Tụi tui zề trước!__ Nó phát cáu với cái thề em hách dịch này nên kéo tay nhỏ xong đi rầm rầm ra cửa.

2 tên kia thì nhìn thái độ của nó với Minh chỉ biết lắc đầu cười, 2 đứa nó như con nít vậy... hết cách.

__Thui về đi, cũng gần trưa rồi còn j'.__ Hấn nói rồi cười bó tay với Minh.

__Ừm, về đi. Mày cứng đầu wa", chắc lúc nào cũng bắt nạt Á Quy chứ j'__ Phong chen vào và chọc cậu.

__Hừ, 2 đứa chúng mày lại đi phản bội bạn bè thế hả. Hên cho các người là ta đây vừa quây 1 trận đã đời rồi nên ko thèm gây sự với các người đó. Về thì về!__ Minh hất mặt tỏ vẻ tự kiêu xong quay ngoắt người đi về.

~~~~~

Trên đường...

__Nè Phi Phi, tui với bà về chỗ bà ở xong dọn đồ wa nhà tui nun nhen.__ Nó nghiêng đầu hỏi nhỏ xong cười khi.

__Ừm, zậy cũng đc.__ Phi chỉ cười cho có lệ, chứ nhỏ đang lo lắng việc mà tên tóc đỏ đó đã nói.

Sau 10 phút đi bộ cực nhọc, 2 đứa nó cũng đến đc cái trung cư mà Phi sống. Trung cư này cũng lớn lắm...

__Hyhy, chỗ bà sống yên tĩnh ghê hen.__ Nó chạy lon ton vào phòng của Phi xong cười khi.

__Ừm, chỗ này yên tĩnh, an ninh cũng tốt mà giá cả cũng hợp lí.__ Nhỏ mỉm cười rồi thầm nghĩ. __ “Dẹp chuyện ấy qua một bên vậy, nếu cứ thế này thì Á Quy biết chuyện mất...”.

Rồi nhỏ thì chậ vật dọn đồ đạc của mình, còn nó thì chỉ phá thêm chứ chẳng giúp đc j'. Đơn giản vì nó chẳng biết làm j' cả... __!!

~~~~~

Nhà họ Triệu.

Minh, Bảo và Phong đang lo sốt vó lên vì nó kêu về trước mà giờ này đã gần 12 giờ rồi mà nó vẫn chưa về đến nhà.

__Trời ơi! Đi đâu rồi ko biết. Tính làm người ta lo đến chết mới thôi hả?__ Minh vò đầu xong gương mặt lộ rõ vẻ tức giận... cứ đi đi lại lại trước cửa nhà.

__Mày ngồi yên coi nào, nhúc cả đầu. Chuyện đâu còn có đó việc j' mà cứ phải hốt hoảng lên như thế.__ Hấn đặt tay lên vai cậu xong trấn an.

__Hừm...__ Như thăm đc phần nào Minh bước vào nhà và ngồi phịch lên cái ghế sofa ở phòng khách. Phong thì đứng dựa lưng vào cửa sổ mắt cứ nhìn ra phía ngoài cổng. Tuy ko lộ ra ngoài nhưng trong lòng cu cậu cũng đang sôi sùng sục đó thôi...

__Kính koong... kính koong...__ Tiếng chuông vang lên. Ngay lập tức 3 tên con trai lao thẳng ra ngoài cổng...

__Này! Có biết là... __ 3 tên cùng đồng thanh nói, nhưng ngay lập tức khựng lại...

__Xin lỗi... đây có phải là nhà họ Triệu ko ạ?__ Trước cửa nhà bây giờ là người đưa cơm.

_Ừm đúng rồi..._Minh gật đầu còn 2 tên kia thì thở dài xong lại đi vào nhà.
 Một lát sau Minh bước vào nhà mà trên tay cầm 4 cái pizza và thức ăn, bia,...
 _Haizzz ko biết đi đâu giờ này chưa về nữa._Đặt đồ xuống bàn xong cậu đập bàn cái rầm.
 _Thôi, ráng chờ chút nữa. Nếu cô ấy ko về thì tui mình chia ra đi tìm._Phong lên tiếng.
 _Ừm, vậy cũng đc._Hắn gật đầu đồng ý.
 _Ừa? Mọi người tính đi đâu zậy?_Bỗng có tiếng nói vang lên 3 tên này vẫn đăm chiêu.
 _Đi tìm Á Quy..._3 thằng cùng nói. 5s sau bỗng dưng ngó người ra 3 tên con trai giật mình quay phắt lại xong hét lên!
 _Này!! Đi đâu mà giờ này mới về hả? Có biết là tui đang lo sốt vó lên ko hả?_3 thằng đứng xung quanh nó và hét lên.
 _Ừm... cho sorry. Tui chỉ đi chơi đây đó chút thôi mà!_Nó cười mà mặt méo xẹo.
 _E hèm..._Phi Phi đứng phía sau đeo 1 cái ba lô và cầm một cái va li lên tiếng. Lúc này mọi người mới chú ý đến nhỏ.
 _Ừa? Cô đến đây làm j'? Còn mang theo cả hành lí?_Minh thắc mắc và chỉ vào đồ của nhỏ.
 _Hyhy, từ bây giờ Phi Phi sống với tui mình đó!_Nó nháy mắt.
 _Ừm, cũng đc._Minh gật đầu xong toan đi zô._Cái j'!!!!!!! Ở cùng? Con nhỏ này?_Minh chỉ tay vào mặt mình xong chỉ tay vào Phi Phi.
 _Ừm, thì có sao đâu? Chẳng lẽ mình tui ở zới 3 thằng con trai áh hả?_Nó nhăn mặt.
 _Hỳ, có Phi Phi thì càng zui thui chứ sao._Hắn lên tiếng và khoác vai nhỏ. Nhỏ hất tay hắn xuống xong phủi phủi vai mình.
 _Đừng tự tiện khoác vai người khác._Nhỏ nói bằng giọng lạnh lùng.
 _Hahaha quê chưa con!_Phong ôm bụng cười lăn lộn.
 _Thằng quý!_Bảo thấy quê nên quay qua đập cu cậu.
 _Hyhy, mọi người zui thiệt._Nó lại cười, một nụ cười chính gốc con nít.
 _Có j' mà cười!_Minh nói bằng giọng khó chịu, xong quay lưng bước đi. Nó chỉ nhún vai xong kéo Phi Phi lên phòng.
 ~.~.~.~.~
 _Hyhy, Phi Phi ở chung phòng zới tui ngen._Nó đẩy cửa bước vào phòng mình xong mỉm cười.
 _Hỳ, ừm. Tui cũng thích ở chung phòng với con gái lắm. Nhưng mà ko có ai ở cùng hết_Phi Phi cười tươi và nhanh tay đẩy cái vali vào.
 _Tui phụ cho nè!_Nó lấy cái ba lô trên vai Phi xuống xong ôm zô phòng.
 _Hyhy, phòng Á Quy dễ thương ghê!_Nhỏ mỉm cười khi thấy phòng nó.
 _Hỳ, cũng thường thui mà!_Nó cười típ mắt, phòng nó toàn bộ là màu hồng và màu trắng.
 2 đứa nó dọn đồ đạc xong thì giỡn với nhau. Trông 2 người ai cũng vui mà có lẽ vui hơn hết là Phi Phi, nhỏ đã ko lâu khi làm bạn với nó. Nhỏ thấy có cái j' đó rất chân thành từ nó, có lẽ.... đó là tình bạn.

22. Chương 21

Chap 21:

Tối.....

_DẬY ĐI HỌC!!!!!!!!!!!!!! NHANH NHANH NHANH!_Phi Phi hét to hết cỡ nhưng 3 tên con trai cũng k chịu nhấc xác dậy. Chẳng là tối qua 3 tên con trai k ra wan” bar mà ở nhà chơi, xong rũ nhau ngồi coi tivi chắc là phim ma _ _!! . Nên bi giờ ko dậy nổi...

_YAAAAAA! MẤY CÁI TÊN NÀY! CÓ DẬY KO THÌ BẢO?_Phi tới dựng đầu từng tên dậy cũng vẫn vô ích. Ngay lúc đó nó từ trên lầu bước xuống, mặc quần áo tươm tất. Mặt nó vui như hoa tự đứng nhìn lại khi thấy 3 tên con trai còn đang ngủ.

_May quá! Quy xuống đây giúp tui gọi mấy tên này dậy đi. Ngủ say như chết, gọi mãi mà ko đc_Nhỡ thấy nó thì thờ phào.

_Yên tâm. Để tui gọi choa._Nó nháy mắt với nhỏ xong lon ton chạy xuống. Rồi ghé vào tai Minh nói nhỏ.

_“Em zai iu quý, em mừi ko dậy thì chị sẽ nói em là em của chị chứ ko phải anh đâu!”_Nó nói nhỏ... nhỏ đến nỗi chỉ nó và Minh nghe đc. Ngay lập tức

_Yaaaaaaa Đừng nói đừng nói. Dậy rồi đây!_Minh ngồi phách dậy xong hét ồm to. Làm ồn quá nên Phong thức dậy, còn hần thì nhăn mặt xong thì lấy gối trùm lên đầu rồi ngủ...

Nó nhìn hần xong mỉm cười, Minh thì mặt ngơ ngơ ngác ngác như con nai vàng. Phong thì ngáp ngắn ngáp dài rồi quay qua chửi Minh.

_Mày làm j’ mà hét to zì? ko cho người khác ngủ j’ hết hã?_Phong đập mạnh vào vai Minh.

_Ừm... tao sorry. Thui thay đồ rồi đi học mày ơi!_Rồi 2 đứa chúng nó đi làm VSCN. Bảo nhà ta thì còn đang nướng.

_Hyhy, anh iu àh. Mình chia tay nhen!_Nó cũng ghé sát vào tai Bảo rồi nói, Bảo chẳng phản ứng j’. Nó cười xong đứng thẳng người dậy rồi toan bước đi thì.

_Khoan!!!!!! Em nói cái j’? tại sao? Tại sao?_Bảo ngồi bật dậy như xác ướp Ai cập xong lại hét lên.

_Ừm... dậy rồi àh. Em tưởng anh còn ngủ mãi như thế thì tui mình....e hehehehe_Nó thấy hần ngồi dậy thì cười thích thú. Bảo thấy nụ cười của nó thì đỏ mặt xong đứng dậy.

_Thui đc rồi, chịu em đó. Chỉ gọi dậy thui mừi làm người ta hoảng hồn _ _!!_Bảo thở dài xong bước đi làm VSCN

_Nèh, Quy nói j’ mà mấy ổng tự dậy thế? Tui gọi quài gọi quài mà chẳng tên nào chịu dậy._Phi huýt nhẹ tay nó rồi hỏi cách khó hiểu.

_Hehe bí mật!_Nó nháy mắt với Phi xong thì lon ton chạy vào bếp... nhỏ ngơ ngác đi theo nó vào bếp để làm bữa sáng.

_Oaaaaaaaaaaa, mới sáng sớm mà toàn nói sock người te ko àh..._Minh từ trên lầu bước xuống rồi vươn vai ngáp ngắn ngáp dài than vãn...

_Hỳ, thế ko phải do anh tự làm tự chịu àh? Ai biểu tối wa coi phim muộn wa” làm chi_Nó cũng từ trong bếp bước ra trên tay bê bữa sáng ra bàn ăn.

_Hỳ, thui biết rồi. Mà thức ăn ai nấu zì? Có ăn đc hojk đây?_Minh nhìn bữa sáng và dò xét.

_Của tui nấu đó, ko ăn đc đâu. Nhịn đi_Nhỏ cũng từ trong bếp bước ra và lườm Minh một cái.

_Hihi tui nói zì thui chứ ăn thì vẫn phải ăn chứ!_Minh ngồi vội vào bàn rồi ăn ngấu nghiến bữa sáng.

_Hyhy, tui thấy 2 người hợp áh. Nèh, tui giao ông anh mắc toi này cho bà đó ghen_Nó ngồi xuống ghé rồi huýt tay nhỏ chọc ghẹo.

_Hứ! Ai mà thèm anh/cô ta chứ!_nhỏ và cậu cùng hét lên, nó thì ngơ người nhìn 2 đứa rồi lăn ra cười.

_Hứ!_2 đứa quay mặt ra phía khác để che khuôn mặt đỏ bừng của mình.

_Ý ý, sáng nay ăn j’ zậy? trong ngon thế?_Hần vừa trên lầu xuống thấy 3 người đang ăn sáng thì cũng đi xuống theo.

_Thơm ghê! Hyhy nghe mùi mà đói cả bụng_Cu cậu cũng xuống và tắm tắc khen bữa sáng.

_Ý ý, ngon hok?_Nó hỏi Bảo và Phong

_Ừm, ngon tuyệt._2 tên ăn thử và khen

_Hyhyhy thế mà lúc này có người chê bữa sáng của Phi Phi làm dở đó!_Nó nói rồi nhìn về phía Minh, cậu đang đỏ mặt nay còn đỏ mặt hơn.

_Á Quy! Có thôi đi ko? Anh méc mẹ bây giờ!_Minh lăm le liếc nhìn nó.

Xong nó, hần và Phong lẫn ra cười trước hành động trẻ con của hần. Phi Phi thì ngồi im lặng chẳng nói j'. Hôm nay, cô sẽ gặp lại cái tên tóc đỏ ở wan" bar Loff vào tối hôm qua. Ko biết hần tính làm j' nhi???

~~~~~

Tại trường...

_Á Quy nèh, bà lên lớp trước đi. Tui đi có việc chúc._Vừa đến trường, nhỏ đã bước xuống xe rồi đi thẳng về phía cổng trường. Hành động của nhỏ làm cho 4 đứa chúng nó tò mò và thắc mắc.

_Hyhy, chắc ko sao đâu mọi người đừng lo. Nhỏ đó sống nội tâm dữ lém àh!_Nó đùa cho ko khí bớt căng thẳng đi, bên trong xe hơi bây giờ toàn là 1 màu u ám.

_Ừm, với nhỏ đó cũng giỏi võ lém. Chắc hok sao đâu!_Hần cười

_Thôi wan tâm con nhỏ đó làm j'? Tụi mình vào trường đi. Mà hình như Quy còn phải xin chuyển lớp cho nhỏ đó phải ko?_Minh lên tiếng và cố tỏ vẻ ko wan tâm đến Phi.

_Ừm, hỳ hỳ tks anh ghen. Nhờ anh nhắc em mới nhớ àh!_Nó lè lưỡi xong bước xuống xe...

Phía cổng trường lúc này thật hỗn loạn... hầu như tất cả học sinh toàn trường đều ủa ra cổng để đón 4 đứa chúng nó. Điều này khiến tụi nó rất rất bức và cảm thấy mất tự do. Nó lúc nào cũng đi sát cậu và hần. Còn Phong thì đã chú ý nhỏ từ lúc ăn sáng đến giờ. Nhỏ cứ là lạ sao đó, nên cu cậu quyết định sẽ đi theo nhỏ....

~~.

~~

Tại sân sau của trường...

_Hehe, cô em quả là rất đúng hẹn nhi?_Tên tóc đỏ đang ngồi dưới 1 gốc cây thấy nhỏ đến thì nhếch mép cười.

_Hừm... tôi ko vòng vo với anh! Nói đi, tại sao anh biết?_Mặt nhỏ lạnh lạnh như tiền vậy.

_Làm j' mà gấp thế?_Tên tóc đỏ đó nghiêng đầu nhìn nhỏ.

_Hừm... anh muốn j'?_Nhỏ nhăn mặt và nhìn sang hướng khác

_Hehe cô em thông minh thật, đc rồi. Xem như lần này tui tha cho cô em đó. Lần sau thì ko có như zầy đâu!_Tên đó đứng dậy phủi đồ rồi bước đi.

Nhìn đồng phục của hần nhỏ cũng đủ biết hần học lớp 12...đến khi tên đó đi khuất rồi thì nhỏ trút 1 hơi thở dài xuống rồi bỏ đi... Phong nhìn 2 người nói chuyện mà chẳng hiểu j'... có khi nào tên đó biết là có người nhi???

~~.

~

_Rengggggggg rengggggggg

Tiếng chuông vào lớp vang lên, lớp đã gần như có mặt đủ chỉ còn mỗi mình Phi Phi. Nhưng nhỏ thì chờ cô vào lớp rồi zô cũng đc...

_Thưa cô..._Vừa thấy bong cô giáo, nhỏ đã bước tới.

Em là Tuyết Phi Phi àh? Cô đẩy gọng mắt kính rồi hỏi nhỏ.
 _Vâng..._Nhỏ bẽn lễn cúi đầu xuống, trông nhỏ bây giờ ko khác j' một con bé ngây thơ hiền lành... Amen...
 _Ừm... em theo tôi vào lớp đi._Cô giáo bước vào lớp rồi nhỏ cũng bẽn lễn theo sau...
 _Các em!!! Trật tự nào!_Bà cô gõ thước xuống bàn làm cả lớp im bất_Hôm nay lớp chúng ta có 1 bạn học sinh mới, bạn ý bên a5 chuyển wa._Nó quay sang nó.
 _Ừm... mình tên là Tuyết Phi Phi, có j'... mong mọi người giúp đỡ_Nhỏ cúi gập người xuống chào cả lớp, đáp lại lời chào của nhỏ thì cả lớp làm như ko hề thấy j'... “khinh người thế???”
 _Này, Phi Phi xuống ngồi trước tui nèh!_Nó đứng lên rồi chỉ chỉ vào chỗ trống phía trước mình.
 _Em ngồi đó đi._Cô nhìn về phía chỗ trống đó ý muốn nhỏ xuống đó ngồi.
 _Vâng..._Nhỏ đi xuống đó và ngồi phịch xuống ghế... “Cái lớp này khinh người wa” wa” đáng!”...

23. Chương 22

Chap 22:

Cuộc gặp gỡ kì lạ...

Những tiết học nhàm chán cứ thế mà trôi qua. Mọi người thì ai làm việc nấy, hầu như chẳng ai chịu học. Và tất nhiên là tụi nó cũng ko học rồi. Nó thì ngồi viết viết j' đó xong đẩy wa cho Bảo, Bảo nhìn vào trong quyển vở rồi cú nhẹ đầu nó mỉm cười rồi lấy bút viết zô đó. Minh thì đang mơ về chốn thần tiên. Phi Phi đập cằm lên mu bàn tay và nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi lúc khẽ nhăn mặt lại. Phong thì cứ liếc liếc xuống nhìn nó với hần rồi nhăn mặt khó chịu.

_Rengggggggg rengggggggggggggg

Chuông báo đến giờ ra chơi, tất cả học sinh đều ùa ra khỏi lớp như ong vỡ tổ. Chúng nó chán những tiết học vô vị đó quá rồi, chẳng có chút j' vui hết...

_Hey! Can-teen thẳng tiến chứ!_Nó khều khều vai nhỏ

_Ừm, cũng đc..._Nhỏ nói mà như người vừa mới từ cõi âm ti trở về.

_Eh! Đi mà ko thèm rũ ai hết hã?_Hần bực mình

_Hyhy, sorry. Biết lỗi gửi, mình đi chung luôn nghen._Nó quay lại hần xong nháy mắt

_Nhớ đó, lần sau như zậy nữa thì no đòn!_Hần cú nhẹ đầu nó, nó chỉ cười khi khi. *2 tên này giống con nít wua” _ _!!*

_Minh, dậy đi ăn nào. Ra chơi rồi còn ngủ!_Nó lay nhẹ tên em hách dịch của mình nhưng hình như ko hiệu quả

_Haizzz, cái tên đó thì khỏi cần rũ. Cứ để hần nhin đói!_Nhỏ nói xong toan kéo nó đi.

_Phong, đi cùng tui tui cho zui!_Nó bị kéo nhưng vẫn ngoắt đầu lại gọi Phong khiến cu cậu đỏ mặt. Tim đập loạn nhịp.

_Thờ người ra đó làm j'? Nhanh lên nào._Bảo cũng quay lại gọi Phong.

_Ừm, chờ tui zới!_Phong nhanh chân chạy theo 3 đứa nó.

Thế là 4 đứa tụi nó vui vẻ ăn dưới can-teen (cái này chưa chắc àh nghen) còn mình cậu ở lại trên lớp mơ mộng và bị cái bao tử hành hạ...

_Hyhy, qua kia ngồi đi!_Nó lon ton chạy trước xong quay lại gọi mọi người.

_Ừm, ngồi đó cũng đc_Nhỏ nói rồi đến ngồi tại 1 cái bàn

_Ngồi đây đi, ăn j' tui tui đi mua cho_Hần nói.

_Ừm... cho em 1 cái hum-bơ-gơ và một hộp sữa socola _Nó nói rồi mỉm cười.

_Cho tui 1 cái hum-bơ-gơ với 1 ly nước cam._Nhỏ nói rồi đảo mắt nhìn vu vơ quanh can-teen

_Ok có liền, đi thôi mày!_Hắn mỉm cười với nó rồi huýt Phong đi mua cùng.

Rồi giờ chỉ còn nó và nhỏ ngồi trên chiếc bàn đó, nó cứ nhìn mọi người một cách thích thú còn nhỏ thì gương mặt lạnh như tiền... _ _!! Bỗng tên tóc đỏ hum wa cùng tên tóc đen đến bàn của tui nó...

_Hi! Chào 2 pé!_Tên tóc đen, ý nhầm. Bữa nay hắn nhuộm cái mái tóc đỏ sang màu vàng rồi..., hắn bước tới và nháy mắt với nó, nó cũng mỉm cười lại.

_Hỳ, lại gặp. Ko ngờ lại gặp đc 2 em sớm như vậy _Tên tóc đỏ cũng cười.

_Hỳ, 2 anh cũng học trường này àh!_Nó mỉm cười xã giao rồi nghiêng đầu hỏi.

_Ừm..._Tên tóc đen gật đầu cái rụp.

_2 anh có chuyện j'?_Nhỏ nói mà gương mặt lại có phần lạnh hơn.

_Thì đến nói chuyện thôi. Làm j' mà cau gắt thế hã cô em?_Tên tóc đỏ nói có phần khinh khi.

_Hỳ, con nhỏ này lúc nào nó cũng zậy áh. Mấy anh đừng để bụng._Nó cười ngượng và cũng đủ biết nhỏ chẳng thích 2 tên này tẹo nào.

_Mà 2 anh tên j' ấy nhĩ? Biết nhau lâu rồi mừi hok có biết tên _Nó cười và chuyển đề tài.

_Hỳ, anh quên. Anh tên là Gia Quân, còn đây là Đức Kì._Tên tóc đen, ý nhầm. Gia Quân giới thiệu tên với tui nó.

_Hỳ hỳ, tên 2 anh đẹp thật._Nó cũng cười.

_Thế cô em tên là j'? Gọi cô em hoài thấy kì kì _Tên tóc đỏ cũng cười và hỏi lại nó.

_Ừm, em tên Á Quy còn đây là Phi Phi._Nó

_Hỳ, zậy thui giờ tui anh có chuyện rồi. Để khi khác mình nói chuyện nghen!_Tự dưng Quân và Kì cùng đứng dậy và đi mất... để lại dấu hỏi to đùng cho nó. Lúc đó, hắn và Phong cũng vừa mua thức ăn về...

=====end chap 21=====

Chap 22:

Cuộc gặp gỡ kì lạ...

Những tiết học nhàm chán cứ thế mà trôi qua. Mọi người thì ai làm việc nấy, hầu như chẳng ai chịu học. Và tất nhiên là tui nó cũng ko học rồi. Nó thì ngồi viết viết j' đó xong đẩy wa cho Bảo, Bảo nhìn vào trong quyển vở rồi cú nhẹ đầu nó mỉm cười rồi lấy bút viết zô đó. Minh thì đang mơ về chốn thần tiên. Phi Phi đập cảm lên mu bàn tay và nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi lúc khẽ nhăn mặt lại. Phong thì cứ liếc liếc xuống nhìn nó với hắn rồi nhăn mặt khó chịu.

_Rengggggggg rengggggggggggg

Chuông báo đến giờ ra chơi, tất cả học sinh đều ùa ra khỏi lớp như ong vỡ tổ. Chúng nó chán những tiết học vô vị đó quá rồi, chẳng có chút j' vui hết...

_Hey! Can-teen thẳng tiến chứ!_Nó kêu kêu vai nhỏ

_Ừm, cũng đc..._Nhỏ nói mà như người vừa mới từ cõi âm ti trở về.

_Eh! Đi mà ko thèm rũ ai hết hã?_Hắn bực mình

_Hyhy, sorry. Biết lỗi gửi, mình đi chung luôn nghen._Nó quay lại hắn xong nháy mắt

_Nhớ đó, lần sau như zậy nữa thì no đòn!_Hắn cú nhẹ đầu nó, nó chỉ cười khì khì. *2 tên này giống con nít wua” _ _!!*

__Minh, dậy đi ăn nào. Ra chơi rồi còn ngủ!__Nó lay nhẹ tên em hách dịch của mình nhưng hình như ko hiệu quả

__Haizzz, cái tên đó thì khỏi cần rũ. Cứ để hấn nhin đói!__Nhỏ nói xong toan kéo nó đi.

__Phong, đi cùng tui tui cho zui!__Nó bị kéo nhưng vẫn ngoắt đầu lại gọi Phong khiến cu cậu đỏ mặt. Tim đập loạn nhịp.

__Thừ người ra đó làm j'? Nhanh lên nào.__Bảo cũng quay lại gọi Phong.

__Ừm, chờ tui zới!__Phong nhanh chân chạy theo 3 đứa nó.

Thế là 4 đứa tụi nó vui vẻ ăn dưới can-teen (cái này chưa chắc àh ngenh) còn mình cậu ở lại trên lớp mơ mộng và bị cái bao tử hành hạ...

__Hyhy, qua kia ngồi đi!__Nó lon ton chạy trước xong quay lại gọi mọi người.

__Ừm, ngồi đó cũng đc__Nhỏ nói rồi đến ngồi tại 1 cái bàn

__Ngồi đây đi, ăn j' tui tui đi mua cho__Hấn nói.

__Ừm... cho em 1 cái hum-bơ-gơ và một hộp sữa socola__Nó nói rồi mỉm cười.

__Cho tui 1 cái hum-bơ-gơ với 1 ly nước cam.__Nhỏ nói rồi đảo mắt nhìn vu vơ quanh can-teen

__Ok có liền, đi thôi mày!__Hấn mỉm cười với nó rồi huýt Phong đi mua cùng.

Rồi giờ chỉ còn nó và nhỏ ngồi trên chiếc bàn đó, nó cứ nhìn mọi người một cách thích thú còn nhỏ thì gương mặt lạnh như tiền... __!! Bỗng tên tóc đỏ hum wa cùng tên tóc đen đến bàn của tui nó...

__Hi! Chào 2 pé!__Tên tóc đen, ý nhầm. Bữa nay hấn nhuộm cái mái tóc đó sang màu vàng rồi..., hấn bước tới và nháy mắt với nó, nó cũng mỉm cười lại.

__Hỳ, lại gặp. Ko ngờ lại gặp đc 2 em sớm như vậy__Tên tóc đỏ cũng cười.

__Hỳ, 2 anh cũng học trường này àh!__Nó mỉm cười xã giao rồi nghiêng đầu hỏi.

__Ừm...__Tên tóc đen gật đầu cái rụp.

__2 anh có chuyện j'?__Nhỏ nói mà gương mặt lại có phần lạnh hơn.

__Thì đến nói chuyện thôi. Làm j' mà cáu gắt thế hã cô em?__Tên tóc đỏ nói có phần khinh khi.

__Hỳ, con nhỏ này lúc nào nó cũng zậy áh. Mấy anh đừng để bụng.__Nó cười ngượng và cũng đủ biết nhỏ chẳng thích 2 tên này tẹo nào.

__Mà 2 anh tên j' ấy nhĩ? Biết nhau lâu rồi mừi hok có biết tên__Nó cười và chuyển đề tài.

__Hỳ, anh quên. Anh tên là Gia Quân, còn đây là Đức Kỳ.__Tên tóc đen, ý nhầm. Gia Quân giới thiệu tên với tui nó.

__Hỳ hỳ, tên 2 anh đẹp thật.__Nó cũng cười.

—□——□——□—

*Dương Gia Quân: một tên công tử của công ty SMS cũng có tiếng trong giới kinh doanh. Rất đẹp trai, nhưng mà tính tình thì vui vẻ, than thiên.

*Lâm Đức Kỳ: một tên công tử của công ty Sami, chuyên về kinh doanh đá quý. Tích cách ngông cuồng và biết 1 bí mật rất lớn về Phi Phi...

—□——□——□—

__Thế cô em tên là j'? Gọi cô em hoài thấy kì kì__Tên tóc đỏ cũng cười và hỏi lại nó.

__Ừm, em tên Á Quy còn đây là Phi Phi.__Nó

__Hỳ, zậy thui giờ tui anh có chuyện rồi. Để khi khác mình nói chuyện nghen! __Tự dưng Quân và Kì cùng đứng dậy và đi mất... để lại dấu hỏi to đùng cho nó. Lúc đó, hần và Phong cũng vừa mua thức ăn về...

__Ừa ai vừa ngồi zới 2 người zậy? __Hần ngồi vào bàn và hỏi nó.

__Ừm, chỉ là một người bạn mới quen. Ko có j' đâu anh đừng lo __Nó lè lười

__Ừm... __Hần nói và bẹo má nó.

Phong thì cứ đăm đăm nhìn nhỏ, cu cậu thấy có cái j' đó ko ổn trong truyện này rồi. Nó và hần thì mãi giỡn, nhưng ko một ai thấy đc...Cái ánh mắt lo lắng, đăm chiêu của nó cứ hướng về Phi Phi... *Nó không hề ngốc, chỉ là tính cách giống con nít mà thôi*.

.

~~

Tại lớp...

__Ai da! Ông anh của tui ngủ lâu như zậy còn chưa thềm dậy nữa hã? __Nó vừa bước vào lớp thì té ngựa ra, hên là có Phong đỡ kịp.

__Đi đứng cẩn thận chứ! __Phong nhăn mặt nhưng lộ rõ vẻ wan tâm.

__Ehehe, sorry... __Nó cười ngượng.

__E hèm... __Hần từ phía sau bước tới thấy zậy thì mặt hầm hầm. __Này, mày tính làm j' đấy? __Bảo nhăn mặt.

__Thì Á Quy bị ngã nên tao đỡ thôi chứ có j' đâu? Mà mày làm j' mà giận dữ vậy? __Phong ngạc nhiên trước thái độ của thằng bạn và hỏi.

__Hừm,... thui thì tao ko muốn nói bây giờ, nhưng trước sau j' thì cũng phải để cho tui mày biết nên tao công bố luôn. __Nói đoạn hần kéo tay nó lại đứng sát mình __Tao với Á Quy đang wen nhau! __Hần nói bằng giọng nghiêm túc, nghiêm túc cực kì. Làm ọi người ai nấy đều đứng đơ như nghe tin động trời “chứ zậy còn ko động trời àh __!!”, lũ h trong lớp cũng nghe *ké* nữa.

__What? Mày nói cái j'? __Phong ngạc nhiên quá, cu cậu chẳng biết j' về chuyện này cả. Phong bay vào nắm cổ áo hần rồi dơ tay lên định đánh.

__Mày làm cái j' zậy? Thì tao zới Á Quy quen nhau có j' sai cơ chứ! __Hần kéo tay Phong ra rồi chỉnh lại cổ áo.

__Mày... mày biết Quy là em gái của thằng Minh! Tại sao... __Phong nói và mặt lộ rõ vẻ giận dữ. thực sự ko phải đây là lí do này, mà do cu cậu biết rằng... mình là kẻ thứ 3... Đáng buồn thật.

__Ừm, thì có sao đâu? Là em của bạn, chứ có phải em của tao đâu mà tao ko đc iu cơ chứ? __Hần nói và ôm sát nó vào người hơn rồi cúi mặt sát xuống mặt nó, mỉm cười.

__Ừm... thì ko sao hết...nếu, mày yêu Quy thực lòng. Thì hãy bảo vệ Quy cẩn thận nhé. Nếu ko tao sẽ đánh mày như tử đây! __Phong nói và mỉm cười, nụ cười buồn. Cu cậu lấy tay đâm nhẹ vào ngực hần xem như lời hứa.

__Không cần mày nói tao cũng tự biết mà! __Hần cười chắc chắn.

Phong nhìn nó cũng đang mỉm cười mà lòng xao xuyến, có lẽ mối tình này của cu cậu chẳng đến đâu đc rồi... Phong quay đầu và về chỗ ngồi...Nó với hần cùng về chỗ ngồi, còn Phi Phi thì... đi đâu mất tiêu roài ~.~

.

Tại quán Café Lucky:

Một cô bé tầm 17 tuổi vừa bước vào quán café và thu hút mọi ánh mắt của tất cả những người trong quán. Hình như cô bé đó ko hề chú ý đến những người xung quanh, cô đảo mắt xung quanh quán rồi dừng lại tại một cậu con trai tóc đỏ...

__Nói đi! __Cô gái đó bước nhanh đến chiếc bàn của cậu con trai đó rồi ngồi xuống, vẽ mặt vẫn lạnh tanh...

_Hỳ, làm j' mà gấp vậy thưa cô *vệ sĩ* đáng kính!_Tên đó nhếch mép cười.

Người! Gần như mất bình tĩnh nhỏ chồm người về phía trước...

“Nhỏ là vệ sĩ ư? Tại sao Kì lại bık đc than phận của nhỏ? Phải chăng... Kì cũng có thể lực trong giới đêm nên mới bık đc thân phận thực của nhỏ ư? Cứ từ từ đi, đời còn dài... :D”

24. Chương 23

Chap 23:

(1)Chân nhân bắt lộ tướng....

(2)Cuộc đụng độ bất ngờ

(1) Chân nhân bắt lộ tướng...

10h25 phút sáng...

Quán Café Lucky....

_Nào,... từ từ rồi mình nói chuyện. Việc j' mà phải mất bình tĩnh như thế!_Kì nhấn vai nhỏ xuống rồi cười.

_Hừm... tại sao người biết?_Nhỏ quay mặt sang phía khác và đặt cằm lên mu bàn tay, gương mặt thì đang bốc hỏa... dễ khiến người khác rung mình...

_Đối với người ngoài thì khó... chứ người chung nhà thì việc gì mà ko biết cơ chứ_Kì cười thích thú.

_“Người trong nhà”, câu đó nghĩa là sao?_Phi quay lại và nhìn Kì bằng cái ánh mắt khó hiểu.

_Hehe, cô phải gọi tôi là đàn anh chứ? Nên lễ độ một chút đi X-028_Kì nói, đôi mắt nhìn thẳng vào mặt nhỏ.

_Ừm... người..._Nhỏ đỏ mặt, người này... ko đơn giản như nhỏ nghĩ.

_Hừm, chắc cô chưa biết tôi đâu. Vì bấy lâu nay trong tổ chức tôi hoạt động ở China mà ko hề về nước hay họp bất cứ 1 cuộc họp nào..._Kì nghiêng đầu.

_Anh... là ai?_Nhỏ nói và gương mặt gần như xám đi.

_Bình tĩnh đi, tôi chẳng có ác ý gì khi về đây đâu._Kì mỉm cười và trấn an nhỏ._Tôi là X-001, nghĩa là người đầu tiên của tổ chức FBI, đội vệ sĩ._Kì nói và mỉm cười.

_Anh... vậy lí do vì sao anh lại về đây?_Nhỏ cau mày.

_Đơn giản : “Bảo vệ tiểu thư Triệu Á Quy”._Kì

_Tại sao? Chẳng lẽ thực lực của tôi ko đủ để bảo vệ tiểu thư à? Mà lại cần đến anh?_Nhỏ mở to mắt và hỏi gặng.

_Từ từ đã nào... bình tĩnh chứ. Là một vệ sĩ thì ko nên dễ bị mất bình tĩnh thế đâu._Kì cười_Ừm... thực ra lần này tập đoàn Ema sẽ phải đối đầu với trùm Mafia. Đã là mafia thì tội ác nào chúng cũng có thể gây ra đc. Kẻ thù lần này rất lớn nên, 1 mình cô thì ko thể bảo vệ đc cho tiểu thư đâu..._Kì nói một cách chậm rãi.

_Ừm... ko phải lần trước nói kẻ thù chỉ là một tập đoàn dựa vào mafia sao? Sao bây giờ lại đụng đến trùm mafia chứ?_Nhỏ nhăn mặt.

_Cái này thì ko thể tiết lộ đc, điều quan trọng bây giờ là chúng ta cần phải bảo vệ tiểu thư..._Bỗng gương mặt của Kì đanh lại, chứa đựng 1 sức mạnh vô hình khiến người ta khiếp sợ...

Nhỏ nhăn mặt lại. Nhất định, nhất định ko thể để Á Quy gặp nguy hiểm được. Không đơn giản chỉ là công việc, mà nó là người bạn của nhỏ... một người bạn đặc biệt không thể mất đi...

_Này... Dương Gia Quân... hẳn cũng là người của đội vệ sĩ ư?_Nhỏ hỏi.

_Này... dù j' thì chuyện cũng qua rồi. Lúc đó em tưởng anh chết rồi chứ, thật ko ngờ _Minh mỉm cười mà ko hề thấy đc vẻ mặt tức giận của gã đó._Mà anh đến đây làm j' thế?

_Tôi đến đây để đưa Á Quy đi _Gã đó nhìn nó, và nhếch mép cười.

_Anh nói sao cơ? Đưa Á Quy đi đâu chứ? _Minh mở to mắt ngạc nhiên và nó cũng ngạc nhiên.

_Này, cậu đừng ngây thơ như thế chứ? 3 năm qua cậu vẫn hồ đồ và chủ quan như ngày nào. Bây giờ... tôi là người của tổ chức ngầm, ko phải là người của tập đoàn Ema._Gã đó nhếch mép cười một cách khinh thường. Ko tin vào tai mình nữa Minh hỏi gặng.

_J' cơ? Anh... vậy ý anh là j'? _Minh dường như ko đứng vững... cậu cũng ko tin con người này là người cậu kính trọng và nể phục trước kia nữa...

_Để đưa Á Quy đi, theo như nhiệm vụ tôi đc giao _Gã có nghiêng đầu rồi cười.

_Anh nói cái j' cơ! Á Quy là người anh yêu thương nhất cơ mà! _Mất bình tĩnh, Minh lao vào túm lấy cổ áo tên đó và dơ cao nắm đấm. Thấy tình thế căng thẳng Phong liền chạy xuống và giữ Minh lại.

_Này, mày bình tĩnh đi chứ. Tại sao lại hành động như thế, thật sự ko như mày lúc thường mà! _Phong giữ chặt 2 tay của Minh và hét lên đầy giận dữ.

_Hừm... đúng thật cậu vẫn nông nổi như ngày xưa đó thiếu gia à! _Tên đó lấy tay phủi phủi cái áo ves của mình.

_Mày buông tao ra! Tao phải làm rõ việc này._Minh cố thoát khỏi vòng tay của Phong.

_Mày bình tĩnh lại... tao sẽ buông mày ra... _Phong lên tiếng giọng rất rất bình tĩnh. Ngay lúc đó, gã đó bước tới và đấm cho Minh một cái vào mặt.

_Cái này là để trả cho việc mày dám làm dơ đồ của tao! _Gã đó nói và gương mặt đầy dạn dĩ.

_Anh!!! _Phong liền giữ Minh lại và nhìn gã đó bằng con mắt giận dữ... nơi khóe miệng của Minh... máu đã chảy ra. Thấy thế nó buông hấn ra rồi chạy lại phía Minh.

_Ôi không,... Chúa ơi... Minh à... có sao ko? _Nó giữ gương mặt Minh và gần như đã khóc... nó cố mím chặt môi để ko phát ra tiếng nấc. Bảo cũng chạy lại đó.

_Đừng khóc... Ko sao mà, sẽ ko có việc j' đâu _Minh đứng dậy và lau nước mắt trên mặt nó.

_Cái gã này! _Hấn gằn giọng và lao vào tính đánh cho gã đó một trận, Phong cũng bay vào theo.

Tình thế lúc này... thực sự Phong và Bảo rất mạnh.... Nhưng dường như chẳng nhằm nhò j' đối với gã đó cả. Thậm chí đã đánh đc một lúc rồi, 2 tụi nó gần như kiệt sức nhưng ko thể đánh đc gã đó dù chỉ một cái. Đã thế còn bị gã đó đánh cho te tua. Nó đứng đó chỉ biết lấy 2 tay che miệng và khóc... Thấy tình thế xấu đi, Minh cũng bay vào.

3 người cùng đánh và rất ăn ý. Trong phút chốc gã đó lơ là và bị ăn nguyên 1 cú đấm như trời giáng vào mặt... máu tóe ra...

_Hừm... đau thật đấy _Gã đó lấy tay sờ lên mép chỗ bị chảy máu... rồi quay ngoắt lại nhìn 3 đứa chúng nó bằng ánh mắt rục rữa...

3 đứa chúng nó thì gần như lã rồi, ko còn sức để đánh tiếp nữa. Tụi nó cứ đứng đó nhìn gã kia rồi thở hồng hộc.

Nhanh như cắt, gã đó bay vào và đánh tụi nó. Đã kiệt sức nên tụi nó bị gã đánh cho te tua... gã đó đánh.... Và máu bắt đầu loang ra... 3 đứa tụi nó bị đánh te tua và giờ thì đứng ko vững... máu chảy rất nhiều... loang khắp bề mặt đất.

_Cho tụi bay chết! Dám đánh tao bị chảy máu àh! _Gã đó vẫn tiếp tục đánh...

_Dừng lại đi!!!!!! _Bỗng nó hét lên... nước mắt vẫn đầm đìa trên gương mặt xinh đẹp của nó.

_Ừm..._Tôi hé mở mắt, mọi thứ dần dần hiện nhưng chỉ toàn một màu trắng xóa :| Đau!!! Thứ mà tôi nhận thức đc đầu tiên tôi cảm nhận đc.

_Ôi!!! Thiên Minh, cậu tỉnh rồi sao!!!_Tiếng một cô gái hét lên trong vui sướng._Bác sĩ!!! Bác sĩ!!! Cậu ấy tỉnh rồi..._Cô gái đó chạy ra khỏi phòng và hét lớn lên. Tôi thấy... có j' đó long lạnh nơi khoe mắt cô ấy...

Một lúc sau khi cô ấy ra khỏi phòng thì một vị bác sĩ đáng tuổi và một cô y tá trẻ bước vội vào phòng. Vị bác sĩ đó bước đến cạnh giường tôi và đo đo khám khám j' đó. Cô gái lúc này thì đứng bên cạnh giường và lấy hai tay che kín miệng như để ngăn ko phát ra tiếng nấc...

_Ông Jonh... cậu ấy thế nào rồi ăh???_Cô gái đó vội hỏi vị bác sĩ khi ông vừa kiểm tra cho tôi xong.

_Ừm... đây là một hiện tượng rất lạ mà từ trước đến giờ chưa từng có... thiếu gia... hoàn toàn khỏe mạnh và ko hề để lại một biến chứng nào sau sự cố đó! Nhưng thiếu gia còn phải ở lại 1-2 tuần để theo dõi_Vị bác sĩ nhướn miệng cười và thông báo tin mừng. Tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

_Ôi!!! Thật ko ăh... cảm ơn trời phật!_Cô gái đó hét lên trong vui mừng, nước mắt đã lăn dài trên khoe mi.

_“Con gái j' đầu mà mau nước mắt. Chẳng bù cho cái con nhỏ khó ưa đó” *Ý hén là Phi Phi đấy hehe mới tỉnh lại đã nhớ nhõ roài*_Tôi thầm nghĩ và nhếch mép cười.

_Cô ở đây trông cậu ấy, tôi sẽ thông báo với phu nhân và lão gia_Vị bác sĩ đó mỉm cười nhân hậu và bước ra ngoài, cô y tá kia cũng đi theo.

Bây giờ trong căn phòng này, chỉ có tôi và cô gái mít ướt này. Không khí nặng nề bỗng bao trùm quanh tôi.

_Cậu... có thấy mệt ở chỗ nào ko?_Cô gái đó nhẹ nhàng ngồi bên cạnh giường của tôi.

_Tôi ko sao... mà cô là ai?_Tôi nhìn cô gái đó, gương mặt thực sự rất wen. Mái tóc nâu đỏ cắt ngang vai. Đôi mắt to ... nhưng... tôi ko thể nhớ được người con gái này.

_Cậu... ko nhận ra tôi cũng phải..._Giọng cô ấy đượm buồn, đôi mắt vẫn rưng rưng nước mắt.

_Tôi đã hôn mê bao lâu rồi?_Tôi đưa tay sờ lên đầu, gần như chỉ còn đau chút ít. Chứ người tôi thì hoàn toàn chẳng hề hấn j'.

_Cậu... hôn mê đã 2 năm 1 tháng 18 ngày rồi_Cô gái đó nói và nhìn lên tờ lịch treo trên tường.

_C... cái gì???_Tôi tròn mắt nhìn lên tờ lịch treo trên tường._Ngày 15 tháng 5 năm 2011... lúc đó là năm 2008..._Tôi lẩm nhẩm tính lại số ngày. Ko ngờ... lần đó tôi hôn mê lâu như vậy...

_Thiên Minh!!! Thiên Minh!!! Con tôi..._Cánh cửa bỗng mở toang ra. Người phụ nữ đã ngoài 35 nhưng trong bà vẫn toát lên một vẻ đẹp thanh nhã... Gương mặt thì nhễ nhãi mồ hôi và hiện rõ vẻ vui mừng xen lẫn lo lắng...

_Mẹ!_Tôi chỉ nói đc 1 chữ... tại sao chứ? Đây là lúc tôi cảm nhận đc cái thứ gọi là tình mẫu tử. Tại sao tôi thấy thương người phụ nữ đứng trước mặt mình thế này...

_Ôi lạ trời phật!!! Con tôi tỉnh lại rồi_Nước mắt lăn dài nơi khoe mi, mẹ tôi... đã khóc! Khóc vì lo cho thằng con nghịch của bà là tôi đây... Mẹ ôm tôi thật chặt và khóc nức lên. Đưa hai tay lên giữ chặt lấy mặt tôi, cứ như kiểu mẹ tôi đã rất nhớ tôi...

_Con tôi..._Nếu có người ngoài nhìn vào, thì chắc chắn sẽ ko tin đây là người phụ nữ quyền quý, cao sang. Mà thay vào đó, là một người mẹ lo lắng, thương yêu con của mình. Một tình yêu thương giản dị... ko cầu kì...

_Mẹ..._Tôi nắm chặt lấy hai bàn tay mẹ. Tại sao từ trước đến giờ, tôi ko nhận ra rằng mẹ vẫn luôn âm thầm che chở, bảo vệ, lo lắng ỉn chứ.

_Thưa phu nhân, xin hãy bình tĩnh._Vị quản gia già đáng kính cũng bước vào sau một người đàn ông trung niên. Nơi khoe mắt cũng lăn dài 2 hàng nước mắt.

Nhưng... người đó chỉ đứng bên cạnh và lấy 1 tay nắm chặt lấy vai tôi. Đó là cách thể hiện một niềm tin của người đàn ông chừng chạc với một người đàn ko khác!

Sau trăng nước mắt, pama tôi ở lại và chăm sóc tôi rất chu đáo. Nhưng việc tôi thắc mắc này giờ. Chính là cô chị gái song sinh của mình. Á Quy, tại sao biết tin tôi tỉnh lại mà chị ko tới?

_Mẹ àh... Quy..._Tôi bỏ lững câu. Và như hiểu đc ý tôi, đôi mắt mẹ đượm buồn.

_Con bé đó... nó thay đổi nhiều rồi..._Giọng mẹ tôi đượm buồn. Tôi cũng cảm thấy... có cái gì đó rất lạ trong truyện này...

~.

~~

Thời gian cũng trôi qua dần.

Đối với tôi nó thật buồn tẻ...

Rồi cũng đến ngày tôi đc ra viện.

_Thiên Minh àh!!! Chúc mừng con đã đc ra viện._Mới sáng sớm mẹ đã đến và cầm theo một bó hoa cúc vàng.

Từ hôm tôi tỉnh lại đến giờ, ngày nào mẹ cũng túc trực bên cạnh để chăm sóc tôi. Cái cô gì gì đó thì ko thấy đến nữa chắc là do cô ta bận rồi...

_Hỳ, chuyện con suất viện thì sớm hay muộn cũng vậy. Có gì đáng chúc mừng đâu chứ_Tôi bỗng thấy hụt hẫng khi biết rằng. Người đi thăm tôi chỉ có mẹ, pa, ông quản gia và cô gái hôm nọ...

_Sao con lại nói thế? Mẹ chỉ có ý tốt cho con..._Ba tôi lên tiếng và có phần trách móc tôi.

_Thôi, mau ra khỏi cái nơi này. Nằm ở đây lâu như vậy con phát ốm với mùi thuốc sát trùng ở đây rồi_Tôi đứng vội dậy và bước ra ngoài, để mặc mọi người ở đó. (Có bốn người chứ mấy)

Chiếc xe hơi màu đen bóng đã đậu sẵn ở trước cửa bệnh viện chỉ chờ cả nhà ra thôi... Leo lên xe và ngồi vào ghế trước. Tôi đặt cằm lên mu bàn tay và nhìn ra hướng phía ngoài cửa sổ. Mọi người cũng lên xe và chiếc xe nhẹ nhàng lướt trên đường...

_Lách tách...ào... ào...

Bên ngoài, trời bỗng đổ mưa. Những giọt nước từ từ rơi xuống mặt đất... rồi bên ngoài xe lúc này chỉ còn lại một màu trắng xóa. Có lẽ... ông trời cũng ko mong tôi suất viện đây mà, nên mới ột cơn mưa to thế này _ _!!

_Đúng là xui xẻo thật, sao bỗng dưng trời lại mưa như thế chứ_Vị quản gia đáng kính của tôi lên giọng phàn nàn khi vừa bước chân vào nhà.

_Truyện thời tiết. Sao mình có thể biết đc chứ_Mẹ tôi chỉ mỉm cười.

_Thôi đc rồi về đến nhà là mừng rồi. Chúng ta phải mở một bữa tiệc mừng lớn chứ._Pa tôi lên tiếng và vỗ vai tôi.

_Nhưng trời mưa thế này thì... có vẻ ko tiện lắm_Vị quản gia nhìn ra phía ngoài và lắc đầu.

_Con thấy ko cần đâu_Tôi tỏ ra khó chịu rồi hậm hực đi về phòng.

Cảnh vật vẫn như vậy, chẳng có gì thay đổi cả. Nhưng mà... con người thì thay đổi rồi. Mọi người đã lớn lên và chứng chạc hơn.Ngồi cạnh cửa sổ, tôi nhìn ra phía bên ngoài. Tôi bỗng cảm thấy buồn. Từ lúc tỉnh lại đến giờ tôi chẳng thấy Á Quy, cô chị gái ngọc ngà của mình ở đâu cả. Cảm giác trống trải như thế này tôi thực sự ko chịu đc.

_Cạch...

Cánh cửa phòng bỗng mở ra. Tôi giật mình quay lại xem kẻ nào dám vào phòng tôi như thế.

_Cậu sao thế?_Cô gái đó lên tiếng. Tôi tỏ ra ko mấy quan tâm, quay lại phía ngoài khung cửa sổ.

_Thiên Minh àh... tôi làm gì sai sao? Tại sao cậu đối xử với tôi như thế?_Nước mắt cô gái đó đã lăn dài trên gò má ửng hồng. Tôi giật mình nhìn cô gái đó.

Cái cảm giác này là sao chứ? Tim tôi đang đập thật nhanh, cảm giác đã lâu lắm rồi tôi ko như thế này. Tôi tưởng là mình đã ko có cái thứ cảm giác này chứ.

_Cô... tại sao lại khóc_Tôi quay ngoắt mặt sang phía khác. Còn cô gái đó thì vẫn cứ ôm mặt khóc nức lên.

_Thiên Minh... cậu... quên tôi thật sao... hức hức..._Cô gái đó ôm trầm lấy tôi. Tôi cũng khá bất ngờ trước hành động của cô gái này._Tôi là Tuyết Phi Phi này... cái con nhỏ mà cậu vẫn ghét đây này... hức...

_T-Tuyết Phi Phi..._Tôi sững người, thực là ko thể nhận ra cô gái này chính là con nhỏ ương ngạnh ngày xưa. Nhỏ đã thay đổi nhiều rồi... trông xinh hơn. Nhưng... thực sự chẳng giống nhỏ...

_Ừm... là tôi..._Nhỏ gần như khóc nhiều hơn.

Mọi thứ như vỡ òa, người con gái này... đã khiến tim tôi giao động. Tôi có thể nghe đc cả tiếng tim của cô gái này... 2 người, 2 trái tim, nhưng hòa chung một nhịp đập... tôi khẽ xiết chặt vòng tay hơn và ôm trầm lấy nhỏ...cảm giác hạnh phúc...

Phía bên ngoài, những tia nắng đầu tiên xen qua tàn lá của buổi sớm. Chim vẫn hót líu lo. Nắng, xua tan cái bầu trời u uất của cơn mưa. Nắng, xuyên qua tấm cửa kính và chiếu xuống 2 con người...Trông thật hạnh phúc...

=====End chap 25=====

27. Chương 26

Chap 26:

Đối diện với sự thật...

(Lời kể : Su)

Buổi tối

Tại Triệu gia

Sau khi cả 2 cùng nói chuyện với nhau, Phi Phi kể lại rất nhiều chuyện trong khi cậu hôn mê... Cậu cũng lắng nghe nhưng đa phần là chỉ chú ý đến nhỏ, trông nhỏ xinh hơn lúc trước rất nhiều, mà cũng dịu dàng hơn... Nhưng tại sao cậu cứ cảm thấy trống trải khi nhỏ là một con người khác...

_Thiên Minh, Phi Phi!!! 2 đứa mau xuống ăn cơm nào._Tiếng mẹ gọi, cậu và nhỏ xuống dưới nhà. 2 người có vẻ quẩn quýt bên nhau lém.

_Àh... để tui phụ dì, cậu ra ngoài ngồi đi_Nhỏ đẩy cậu ra ngoài và bước vào bếp.

_Thui, giờ nam nữ bình đẳng mà. Để tui phụ cho_Cậu cười và cùng vào bếp, nhỏ thì hơi đỏ mặt và cũng mỉm cười.

_Tâm trạng con đã đỡ chưa?_Thấy cậu có vẻ khá hơn mẹ cậu lên tiếng.

_Ừm... con ko sao đâu_Cậu mỉm cười.

_Woa, bữa nay dì nấu nhiều món ngon quá đi!!!_Nhỏ nịnh.

_Hỳ, cái con bé này. Chỉ khéo nịnh._Mẹ cậu lấy tay kí nhẹ vào đầu nhỏ.

_Đâu? Con chỉ nói sự thật thôi mà hyhy_Nhỏ xoa đầu và cười.

_Hyhy, con bé này là chúa nịnh mà_Pa cậu ngồi ngoài bàn cũng thêm một câu.

_Cả nhà vui vẻ quá nhỉ?_Bỗng nó từ ngoài bước vào, trên đầu có lấm tẩm những giọt mưa. Cả nhà ngạc nhiên quay qua nhìn nó, gương mặt nó lạnh... không chút cảm xúc...

_Chị..._Cậu ngơ người, chị của cậu. Bây giờ ko còn là một cô bé ngốc nghếch ngày nào nữa rồi...

_Sao hả? Suất viện rồi àh?_Nó bước tới và nhìn cậu từ đầu đến cuối.

_Ừm, chị...

_Vẫn ổn là đc rồi. Tôi lên phòng đây_Nó phán một câu xong bước lên phòng.

_Vậy là sao???_Cậu ngơ ngác quay lại hỏi cả nhà, nhưng mọi người chỉ thờ dài và mang máng một nỗi buồn. Cậu chỉ nhìn theo bóng nó khuất sau cầu thang...

Buổi tối hôm đó cả nhà nó ăn cơm vui vẻ. Nhưng riêng có mình cậu, tuy vẻ ngoài thì cố tỏ ra là vui vẻ nhưng cậu thực sự lo cho cô chị ngốc của mình. Thời gian qua cậu bất tỉnh nên ko chăm sóc cho cô chị của mình được... Không biết trong 2 năm qua, chuyện gì đã xảy ra với tất cả mọi người nữa...Cậu thực sự choáng ngợp...

~.

~

_Cách...

Cánh cửa phòng mở ra, màn đêm bên trong canh phòng ập vào mắt cậu. Rón rén bước vào phòng để ko bị nó phát hiện. Trong cậu lúc này giống y như một tên trộm vặt _ _!!

_Hức... hức... Cậu là đồ tồi..._Những tiếng nấc nhẹ trong màn đêm tối... Nó! Đang ngồi ôm mặt và khóc nấc lên ngoài ban công...

Cậu hơi ngạc nhiên, rồi cũng đứng nép bên cánh cửa và nhìn nó đang khóc... mái tóc dài xõa ra, đôi mắt mọng nước như lánh lên dưới ánh trăng, mặc một chiếc váy màu trắng,... trong nó bây giờ thật sự rất giống một nàng tiên... (Với những người yếu tim thì bây giờ nó thực sự giống ma =))~)

_Hức... tại sao??? Tại sao lại bỏ tôi mà đi chứ? Cậu nói yêu tôi cơ mà??? Đã tròn 2 năm rồi... từ cái ngày ấy cậu đã biến mất. Biến mất khỏi cuộc sống của tôi... Cậu nói yêu tôi cơ mà... tại sao chứ... hức...Tôi xin cậu đấy, quay về đây đi mà... huhuhu_Nó nói, gương mặt thực sự đau khổ...

Cậu ngờ ngợ, không biết là nó muốn ám chỉ ai? Người nói yêu nó,... biến mất... tròn 2 năm...

_Ko lẽ nào..._Cậu ngờ ngợ, giật mình. Đứng phắt dậy và chạy ra khỏi phòng. Chạy vội về phòng cậu đỡ tờ lịch ra...

_Ngày 18 tháng 2 năm 2008.... Hôm nay là..._Cậu ngạc nhiên nhìn tờ lịch trên tay mình... ko lẽ... người nó nói đến lại là...

~.

~

Sáng....

Tại Triệu gia...

_Thiên Minh àh, dậy rồi chuẩn bị đi nhận lớp đi con!!!_Tiếng mẹ gọi cậu dậy...

_Vâng, con dậy liền đây..._Cậu nói bằng cái giọng ngáy ngủ._Oáp..._Cậu mệt mội đứng dậy và lết xác đi làm VSCN.

_Hy!!! Dậy rồi hả?_Phi Phi đang dọn bữa sáng cùng mẹ cậu và dì 2.

_Trông con hôm nay mệt mội vậy? Con không khỏe àh?_Thấy đôi mắt thâm quầng của cậu, mẹ cậu lo lắng.

_Àh ko có gì đâu mẹ_Cậu khua tay ra ý không cần bận tâm.

_Ừm... bộ dạng con bây giờ thì đi nhận lớp đc ko?_Pa cậu nhìn cậu vẻ ái ngại.

_Sao bác lại nói thế? Tuy là mới bất tỉnh nhưng mà trong cậu ấy vẫn “đẹp trai” lắm àh hyhy_Phi Phi nói và tới ôm cánh tay của cậu. Cậu hơi ngạc nhiên, cảnh này quen quá... Đôi mắt cậu bỗng đượm buồn.

Con đi học đây! Nó nói một câu rồi từ trên lầu bước vụt qua tất cả mọi người, đi thẳng ra cổng.

Chị!!! Chờ em đi với!!! Cậu từ trong nhà chạy vội ra và bỏ mặc Phi Phi, pama của cậu tròn mắt nhìn theo.

Leo lên chiếc xe SH của mình, cậu rồ ga và nói.

Lên xe đi, em chờ chị đi học. Cậu cười tươi. Nó nhú mồm nhìn cậu rồi nói giọng có chút mỉa mai.

Cậu... bây giờ thua tôi 2 lớp đấy. Cũng chẳng học chung trường Nó lấy tay vuốt cằm.

_HẢ???_ Mặt cậu thộn ra và nhìn nó.

Thì chẳng là cậu ngủ suốt 2 năm mà ko hề đến trường thì làm sao mà lên lớp đc? Nên phải học lại lớp 11 thôi. Tôi bây giờ là sinh viên đại học Unateru rồi... Nó nói về tri thức lém.

*Đại học Unateru: Tên Su bịa ra đấy :D. Đây là trường đại học lớn nhất cả nước, chỉ dành cho những học sinh “cực cực giỏi” và những người “giàu có” theo học thôi...

Thôi, chờ đi cùng Phi Phi đi. Nhỡ học cùng cậu đấy Nó nháy mắt rồi bước ra cổng.

Ngay lúc đó có một chiếc xe SH đen bóng chạy đến, người lái chiếc xe là một cậu con trai. Rất rất đẹp trai, theo cậu nghĩ là thế :|

Dừng xe ngay chỗ nó đang đứng, cậu con trai đó đưa cho nó chiếc mũ bảo hiểm và cười. Nó đón lấy cái mũ bảo hiểm, đeo vào và trèo lên xe.

Hy, làm gì mà mặt mày như thế? Ai khiến cô nương mới sáng sớm đã bực mình vậy? Cậu con trai đó cười, nói bằng giọng trêu chọc.

_Im đi!!!_ Nó gắt.

Cậu con trai đó chỉ nhếch mép cười và rồ ga... trước khi chiếc xe chạy vụt đi thì cậu đó nhìn lướt qua Minh và nhú mồm... Chiếc xe chạy vụt đi để lại làn khói trắng...

=====End chap 26=====

28. Chương 27

Chap 27:

Sự trở lại của “ác ma”

Cậu đứng đó và nhìn chiếc xe SH chở người chị của mình chạy vụt đi. Khẽ nhăn mặt khi bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của người con trai đó. Ngơ ngác nhìn theo một làn khói loang rộng trong không khí...

Hey!!! Đi thôi, chúng ta đến trường Phi Phi từ trong nhà bước ra thấy cậu thần thờ vậy thì đập vào vai cậu rồi mỉm cười.

_Ồ... ừm_ Cậu ngáp ngừng và đưa cho nhỏ cái mũ bảo hiểm rồi rồ ga...

Chiếc xe SH cũng lao ra đường với vận tốc kinh hoàng... Gương mặt cậu bỗng đánh lại... chuyện đó, ngày 18 tháng 2 chưa kết thúc...

.

Này... người đó là... Giọng một người con trai lên tiếng, bị át đi bởi gió tạt ngược chiều.

Thằng em trai gốc của tôi đó hả? Người con gái ngồi sau chiếc xe SH lên tiếng, gương mặt thoáng buồn.

_Kéttttttttttttttttttttt

Tiếng phanh xe gấp, chiếc xe SH đang chạy bỗng tấp vào lề và dừng lại. Làm cho người con gái ngồi phía sau bị dúi người về phía trước.

_LƯU HOÀNG PHONG!!!! CẬU MUỐN ÁM SÁT TÔI ÀH!!!!_Nó hét lên với tất cả năng lượng của mình. Cậu con trai đó thì dung 2 tay bịt chặt tai lại.

_Ai da sorry!!! Nhưng mà..._Phong bỏ lửng câu về mặt rất rất ngạc nhiên. (ra là tên Phong, tưởng pò nó chớ hơ hơ hơ)_Hèn gì lúc nãy tôi thấy cậu ấy mà ngờ ngờ..._Phong lấy tay gãi gãi đầu (Vẫn con nít như xưa)

_Lần ấy... nếu ko có Bảo thì..._Nó nói, nước mắt trềng trềng sắp rơi...

_Thôi cho tôi sorry. Đừng có khóc mà..._Phong quay lại và ôm nó vào lòng... lấy tay vỗ vỗ sau lưng nó.

_Buông ra!!! Ai mà thêm khóc chứ!!!_Nó quệt nước mắt và đẩy Phong ra. Gắt lên để che đi cảm xúc của mình.

_Ừm... biết rồi... cậu đừng cố tỏ ra cứng rắn... chẳng giống cậu lúc trước tí nào_Phong nói và tỏ vẻ khó chịu.

Nó chẳng nói gì mà chỉ cúi gầm mặt xuống... nó biết... nhưng... nó cần phải mạnh mẽ hơn... nếu ko, lại sẽ gây họa cho người khác... Phong chỉ nhìn nó qua kính chiếu hậu và lắc đầu, cu cậu ko thể hiểu đc nó đang nghĩ cái gì nữa mà cứ hành động như thế nữa...

~~.

~~

Tại trường Tanky....

Lớp 11a1...

Cả lớp bây giờ đang xôn xao cả lên, chưa có giáo viên nên mấy đứa học sinh cứ quây bình thường...

_Cộp... cộp... cộp...

Tiếng đế giày ịn vào nền hành lang và phát ra tiếng, ko phải 1 người... mà là có đến 3 người lận...

_Cả lớp nghiêm!!!_Tiếng nhỏ Nhuần Vy lớp trưởng lạnh lạnh, mọi người đều đứng phắt dậy và dừng ngay công việc mình đang làm.

_E hèm... Cô muốn giới thiệu với các em... hôm nay lớp mình sẽ có thêm 2 học sinh mới!!!_Giọng bà cô vang lên, lấy tay đẩy gọng mắt kính.

_Bạn mới hã cô??? Trai hay gái zì cô???_Tiếng nhỏ Nhuần Vy lại vang lên, mang đầy vẻ lạnh chanh _ _!!

_Hyhy, ước gì là một cậu boy thật là xinh zai!!!_Mấy nhỏ trong lớp chấp hai tay lại và ngước mắt lên trời, mắt hình trái tim.

_Em vào đi!_Bà cô quay qua cửa và gọi 2 học sinh mới vào. Cả lớp hồi hộp và im lặng, ko có một tiếng động nào, chỉ có tiếng tim đập thình thịch của lũ con gái. Tụi con trai thì tỏ vẻ thờ ơ...

Một cô gái zắt zắt là xinh bước vào lớp! Tụi con gái trong lớp đang mơ mộng bỗng từ trên trời rớt xuống tận địa ngục

_Cái j'??? Sao lại là con gái chứ!!! Em phản đối!!!_Nhuần Vy hét toáng lên và chỉ thẳng tay vào mặt Phi Phi.

_Ahhh, còn đâu giấc mộng hoàng tử của tôi..._Tụi con gái bực dọc ngồi phịch xuống ghế. Tụi con trai thì tơn tốp.

_Hyhy girl con nhà ai mà xinh gái thế này!!!

_Lớp mình có vận may rồi haha!

_May cái gì! Nhỏ này thì cũng thường thôi mà, sao đẹp được bằng tui?_Nhuần Vy lấy tay xoay xoay lọn tóc và ngước mắt lên trời

_Xí, bà mà bằng 1 góc của bạn ý àh! Bớt chảnh đi cô nương!_Tụi con trai nói lại liền làm nhỏ Nhuần Vy tức chết.

Các em trật tự nào!!! Bà cô lấy thước đập xuống bàn rầm rầm.

Ngay lúc đó thì cậu bước vào, gương mặt lạnh... vẫn là một “ác ma” ngày nào... bỏ 2 tay vào túi quần và bước vào với một phong thái hết sức ung dung tự tại.

Woa!!!!!!!!!!!!!! Mình có nằm mơ ko đây!!! Ngay lập tức nhỏ Nhuần Vy liền đứng phắt dậy, đôi mắt hướng về phía trước và là hình trái tim khi nhìn thấy cậu.

_Uiiiiii sao mà anh ý đẹp zai thế??_Mấy đứa con gái trong lớp lấy 2 tay ôm má và cười hạnh phúc... (Lũ hám zai >:P)

_Chào mọi người, tôi tên là Tuyết Phi Phi. Mong tất cả giúp đỡ nhiều hơn_Nhỏ cúi người và cười. Lũ con trai trong lớp xịt máu mũi tùm lum.

_Tôi là Triệu Thiên Minh_Cậu nói mà mắt thì nhìn lên mái nhà, tỏ vẻ thờ ơ. Lũ con gái liền tí tởn. Ủa nhau nói.

_Thiên Minh àh!!! Ngồi đây nè, chỗ tui còn trống nè

_Thiên Minh àh, cậu cần gì thì mình sẽ giúp đỡ hết mình.

_Cậu cần gì thì cứ nói, mình có thể chết vì cậu!!!

_Rầm rầm... mấy người có im đi ko thì bảo!!!!_Nhuần Vy hét lên và mọi người liền im thít._Chỗ tôi còn trống, tôi cho phép cậu ngồi cạnh tôi đây_Nhuần Vy lấy khoanh tay lại và ngênh mắt lên (Chanh gúm >.<) lữ=“ con=“ gái=“ trong=“ lớp=“ liền=“ té=“ nhào.=“>

Cậu nhếch mép cười và bước xuống chỗ của Nhuần Vy, nhìn nhỏ từ trên xuống dưới rồi mỉm cười. Nhuần Vy dắc chí cười thầm trong bụng. Xong cậu nhếch mép cười và lắc đầu làm cho cô nàng tức ói máu.

_Cô thì nhìn cũng được... nhưng cũng không phải loại tôi thích. Tôi muốn nói với mọi người luôn..._Cậu nhìn Vy bằng con mắt khinh bỉ và quay lại chỗ Phi Phi._Đây là bạn gái tôi!_Cậu nói, rất rất bình thản và kéo nhỏ lại rồi kiss trước bàn dân thiên hạ. (>.< xấu=“ hổ=“ wá)=“>

Cả lớp liền mất chữ A miệng chữ O, tiếng cảm rơi xuống đất lộp cộp... Nhỏ Nhuần Vy thì như đứng tim. Phi Phi chẳng bảo sao cứ để cậu kiss như vậy.. >.< bà=“ cô=“ giáo=“ thì=“ té=“ ngựa=“ người=“ ra=“ đất=“ một=“ cảnh=“ tượng=“ gì=“ thế=“ này....!!!=“>

Cuối cùng thì cậu và Phi Phi được xếp ngồi cạnh nhau (Tự chọn thì đúng hơn) Mà còn là bàn ngay cạnh cửa sổ nữa

.

Tại trường đại học Unateru ...

Nó bây giờ đang ngồi trong lớp học, nhưng dường như tâm trí nó đang để trên mây... Chổng cằm lên mu bàn tay, nó nhìn ra một điểm xa xăm bất tận trên bầu trời, đôi mắt nặng trĩu nỗi buồn... Phong nhìn nó và chỉ biết thở dài...

Chiếc hộp pando dần dần mở ra... nó sẽ đưa cậu từ bắt ngờ này sang bắt ngờ khác... kí ức trong 2 năm bỏ trống đó... rồi sẽ lại được lấp đầy bằng sự thật đau đớn...

=====End chap 27=====

29. Chương 28

Chap 28:

Sad.....

*Lưu Nhuần Vy:17 tuổi, một con nhóc chảnh chọe. Được nuông chiều từ nhỏ. Papa là tổng giám đốc công ty UHB. Tính cách ngông cuồng, muốn gì là làm cho bằng được.

_Rengggggggggggggg

Chuông báo giờ ra chơi vang lên, cả lớp cậu bây giờ liền ủa nhau ra căn-teen. Có lẽ ai cũng đã đói hết rồi...

_Phi Phi àh, nhanh lên rồi mình ra căn-teen nào!!!_Cậu đứng dậy và gọi nhỏ. Nhỏ tròn mắt nhìn cậu._Sao thế?

_Ừm... thì là... hồi lúc cậu hay ngủ vào giờ ra chơi lắm. Bây giờ lại như thế này... hỳ hỳ_Nhỏ cười.

_Hỳ, có gì đâu. Tui ngủ cả 2 năm trời oải hết cả người. Giờ làm gì còn sức mà ngủ nữa chứ_Cậu lè lưỡi chọc nhỏ rồi kéo tay nhỏ đứng dậy._Mau đi thôi, bây giờ tôi đói lắm rồi.

_Ừm hỳ_Nhỏ cười và đi với cậu ra căn-teen.

Trên đường đi, cậu và nhỏ cứ đi đến đâu là gây sự chú ý đến đó, tin đồn đã được lan ra khắp cả trường (Học sinh trường này nhiều chuyện ra phết nhĩ :|) Lúc đó, trong lớp. Nhỏ Nhuần Vy nhìn theo 2 người và nhú mày.

_Cái gì??? Ngủ 2 năm trời???_Nhỏ lấy tay gãi gãi đầu khó hiểu.

_Àh, thì là 2 năm trước ở trường mình nè. Có dụ ẩu đả của học sinh với xã hội đen đó. Nghe đâu một người con trai đã bị hôn mê bất tỉnh, một cậu bị đánh bầm dập, còn 1 cậu thì sau lần đó đã mất tích mà hình như đã chết rồi thì phải.... 2 cô con gái đi chung với 3 cậu đó thì cũng bị thương khá nặng nhưng không sao..._Một nhỏ bạn của Nhuần Vy lên tiếng và giải thích.

_Vậy hóa ra Thiên Minh là người con trai bị hôn mê đó hả?_Nhỏ lấy tay vuốt cằm.

_Ừm... có lẽ vậy..._Cô bạn kia gật gù_Mà nghe nói cậu ta là con trai của tập đoàn Uma nổi tiếng hàng đầu Châu Á đó!_Cô bạn đó nói tiếp.

_Hừm...tập đoàn Uma sao..._Nhỏ nhếch mép cười đầy bí ẩn...

~~.

~~

Triệu gia...

_Con đi học về rồi._Nhỏ bước xuống xe và bước vào nhà.

_Phi Phi và Thiên Minh, 2 con về rồi đó hả?_Mẹ cậu từ trong nhà nói vọng ra.

_Vâng thưa dì._Nhỏ cười.

_Thôi, 2 đứa lên phòng nghỉ ngơi đi. Chắc hôm nay đi học mệt lắm. Lát mẹ sẽ gọi 2 đứa xuống ăn cơm_Mẹ cậu nói và đẩy 2 đứa lên phòng.

_Dạ vâng_Nhỏ mỉm cười và cùng cậu bước lên phòng. Cậu thì im re chẳng nói gì cả.

Một lúc sau

~

_Con về rồi đây_Nó nói bằng giọng uể oải và bước vào nhà. Vừa thấy bóng nó về mẹ nó liền chạy ra ngoài cổng.

_Con về rồi hả? Ah!!! Phong! Ở lại ăn cơm với nhà cô luôn đi con_Mẹ nó gọi Phong khi thấy cậu rô ga tính đi.

_Nhưng mà..._Cậu nói bằng giọng ái ngại và nhìn nó. Mẹ nó thấy lạ liền quay lại nhìn nó thì bắt gặp ánh mắt đờ đờ sát khí.

_Kệ nó đi, con cứ vào nhà ăn cơm cùng nhà cô cho vui_Mẹ nó kéo Phong vào nhà. Nó thì nhẩn mặt và bỏ lên phòng.

_Cô ơi chắc không cần đâu..._Phong cười ngượng.

_Không có gì mà con phải ngại cả! Con bé đó từ lúc thằng Bảo mất tích thì nó thay đổi nhiều rồi..._Mẹ nó nói và thở dài.

_Vâng, con hiểu mà. Ai gặp phải chuyện đó thì đều sock cả..._Phong nói và cũng đượm buồn...

Có cái gì đó bí ẩn trong quá khứ, vào cái ngày tụi nó chạm mặt với hần ta. Mọi thứ... mọi thứ đã thay đổi...

_Minh, Phi, Quy, 3 đứa xuống ăn cơm nào!!!_Mẹ nó gọi.

_Vâng con xuống liền._Minh nói bằng giọng uể oải và bước xuống nhà. Lúc đó Phi cũng vừa trong phòng ra nên đi cùng. Nó cũng mở cửa và bước xuống.

_Cậu là..._Vừa thấy Phong, Minh nhăn mặt.

_Ừm... lâu rồi ko gặp_Phong mỉm cười và tới khoác vai cậu. Cậu khó chịu đẩy ra.

_Làm gì thế!_Cậu gắt.

_Haha cái thằng này!!!_Phong òa ra cười.

_Minh àh, đó là Phong đó!_Phi Phi cười.

_Hửh? Phong? Phong sao?_Mặt cậu thộn ra.

_Haha, mày ngủ lâu quá nên ảnh hưởng đến dây thần kinh đó àh?_Phong cười.

_Cái thằng này! Muốn chết àh!_Cậu dơ nắm đấm ra dọa Phong, Phong liền đỡ.

_Sao cậu còn ở đây?_Nó từ trên lầu bước xuống, thấy Phong nó liền nhăn mặt và tỏ vẻ khó chịu.

_Àh..._Phong ngập ngừng gãi đầu.

_Do mẹ bảo nó ở lại ăn cơm cùng đó, dù gì 2 đứa cũng đang quen nhau mà sao mẹ thấy 2 đứa chẳng có tý tình cảm than thiện nào cả._Mẹ nó nói và tỏ ý không hài lòng.

_Mẹ àh...

_Cái cái cái... gì?_Minh ngạc nhiên tròn mắt và nhìn nó rồi quay sang Phong, Phong chỉ gãi đầu.

_Ừm... cũng đc 1 năm rưỡi rồi..._Phong gãi đầu cười.

_Ờ... thế còn..._Minh vừa nói thì liền tự bịt miệng lại, mọi người như hiểu ý và đứng tim nhìn nó.

Nó cúi gầm mặt xuống, chẳng nói gì. Càng làm mọi người lo cho nó nhiều hơn...

_Ăn cơm thôi, con đói rồi._Nó ngược mặt lên và đến bàn ăn ngồi, mọi người chỉ nhìn nó...

~~.

Buổi tối...

Mọi người đang ngồi xem tivi, thì bỗng dưng Minh lên tiếng.

_Chán quá chán quá!!!

_Hửh? Sao lại chán?_Phi quay lại hỏi cậu.

_Ừm... thì suốt ngày ngồi ù lì một cục ở nhà thế này... thật là chán..._Minh thở dài ngao ngán.

_Haizzzzzz, biết sao đc?_Phi cũng thở dài theo.

_Ah!!! Hay cuối tuần này chúng ta đi chơi đi!!!_Minh chợt nghĩ ra một sáng kiến.

_Ừm, ừm. đc đó!!!_Nhờ cũng cười.

_Á Quy!!!_Cậu quay sang nó, nó vẫn im lặng và nhìn vào cái màn hình tivi, gương mặt lạnh... thấy vậy cậu liền tiu nghỉu.

_Rồi dần cô ấy sẽ bình thường trở lại thôi. Không có gì đáng lo đâu!_Phong vỗ vai cậu.

_Ừm... mà nèh, pữa đó ông đi cùng không?_Minh hỏi

_Tất nhiên là phải đi chung chứ, cũng lâu rồi mọi người ko đi chơi còn gì_Phong cười và quay sang nó.

Tôi không đi! Nó nói và đứng phắt dậy. Gương mặt vẫn lạnh như vậy, mọi người chỉ thở dài. Phi Phi nhìn nó và nhả mặt...

=====End chap 28=====

30. Chương 29

Chap 29:

Gạt đi nước mắt và wên đi tất cả wá khứ!!!

Sáng hôm sau

~~

Mọi chuyện vẫn xảy ra bình thường. Ai làm việc nấy, mọi người có vẻ rất vui vì chuyến ficnic vào cuối tuần. Nhưng nó thì vẫn vậy, chẳng nói tiếng nào. Nó có vẻ không hứng thú lắm với chuyến đi chơi này... Phi Phi nhìn nó và nhả mặt...

Vào buổi tối hôm đó...

Cậu gọi tôi ra đây có việc gì... Nó bước ra vườn và nói với giọng lạnh lùng. Phi Phi nhẩy xuống khỏi cái xích đu và quay mặt lại.

_Chát....

Nó ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Trên gương mặt nhỏ bây giờ hiện rõ sự tức giận... nắm chặt tay lại. Phi Phi gằn giọng.

_Cậu có thôi cái bản mặt đó đi không hã? Chuyện đó đã qua lâu lắm rồi, tại sao cậu ko quên đi chứ?

_....._ Nó im lặng, cúi gằm mặt xuống.

Cậu nghĩ cậu như thế này thì mọi người vui chác? Còn Bảo nữa, thấy cậu như bây giờ thì cậu nghĩ cậu ấy có vui được không? Cô gái ngốc nghếch, dễ thương ngày nào mà cậu ấy yêu đâu rồi!!! HẢ!!!! Phi Phi gằn như hét lên. _Cậu đừng có mà như thế nữa... cậu nghĩ... cậu ấy vì ai mà bị như thế? Không phải vì cậu ấy muốn cậu sống tốt sao? Tại sao chứ? Cậu nghĩ, cậu ấy đi thì bọn này ko buồn àh? Cậu nghĩ chỉ có mình cậu là buồn thôi sao!!!_ Phi Phi hét lên và nước mắt đã lăn dài nơi khóe mi. Nó cũng khóc, khóc trong im lặng... _Tất cả, tất cả mọi người đều hi sinh vì cậu... tại sao cậu không biết quý trọng những gì mình đang có chứ? Cậu chờ đến khi mọi người biến mất hết vì cậu thì cậu mới vui àh? HẢ!!! Cậu nói gì đi chứ!!! Im lặng... là hèn nhát. Cậu không phải một con người chỉ biết trốn tránh trách nhiệm của mình!!! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu... nhưng cậu không được hèn nhát như thế này, cậu phải dũng cảm đối mặt với sự thật chứ! Bây giờ cậu sống vì Bảo chứ không phải là vì bản thân của mình đâu!!! Nhớ lấy những gì tôi nói với cậu hôm nay đây!!!_ Phi Phi quệt đi dòng nước mắt và bước vào nhà. Để nó lại chỗ đó.

Hức... hức... tôi xin lỗi... tôi sai rồi... Bảo àh... tha lỗi cho tôi... Tôi đã quá yếu đuối và hèn nhát... Nó khụy gối và ôm mặt khóc. _Tôi... từ bây giờ... tôi hứa là mình sẽ sống tốt mà. Tôi sống vì cậu... vì người mà tôi yêu thương... nhất định! Nhất định tôi sẽ cho cậu thấy! Tôi! Á Quy sẽ là một người con gái tốt. Sẽ không yếu đuối nữa...tôi sẽ đối mặt với sự thật này... sự thật... cuộc sống không có cậu... Hứa với cậu đây! Từ nay tôi sẽ không khóc nữa... chỉ khóc lần này... và vì cậu mà thôi...hức... hức..._ Nó quệt nước mắt và đứng dậy, ngược mắt nhìn lên bầu trời.

Bầu trời hôm nay tối, không có trăng và sao... nhưng xa xăm, vẫn có một ngôi sao sáng lấp lánh, chiếu xuống người nó. Và dường như ngôi sao đó... đang mỉm cười với nó...

~.

Sáng hôm sau...

Mẹ ơi con đi học đây, con sẽ ăn sáng ở trường. Phong đang đợi Nó từ trên lầu bước xuống, gương mặt vui vẻ mỉm cười...

Minh và Phi Phi, pama nó đang ngồi ăn sáng thấy nó thì chỉ biết tròn mắt nhìn. Mọi người đều rất ngạc nhiên, Phi Phi thì khẽ mỉm cười, nó nhìn Phi Phi và cũng mỉm cười...

_Ừm... con mang cái này theo rồi lên trường ăn. Nói gì thì nói chứ thức ăn ở nhà vẫn tốt hơn_Mẹ nó lấy cái bánh hum-bơ-gơ đưa cho nó.

_Vâng con sẽ ăn..._Có cười rồi đeo cặp và đi ra cổng.

_Ah!!! Chị này!!!_Khi nó đứng trước cổng và đeo mũ bảo hiểm vào thì Minh liền chạy hốt hải ra.

_Sao thế?_Nó quay đầu lại và hỏi.

_Ừm... chuyển đi chơi vào cuối tuần..._Cậu gãi đầu

_Hỳ... nhất định hôm đó chị sẽ đi cùng_Nó nháy mắt và mỉm cười, Minh cũng cười. Nó ra hiệu cho Phong chạy xe đi rồi chiếc xe chạy vụt đi...

Minh bước vào nhà mà lòng tí từng, cứ nôn nao cho đến buổi đi chơi đó. Pama nó thì ôm nhau và nhìn theo hướng chiếc xe chạy.

_Con bé thay đổi rồi... thực là phép lạ..._Pa nó cười.

_Ừm... tạ ơn Chúa_Mẹ nó cũng cười và rút nước mắt.

_2 bác àh... đừng cảm động quá như thế._Phi Phi bước tới và vỗ vai pama nó.

_Ừm..._Mẹ nó cười nhưng nước mắt vẫn cứ rơi...

_Thôi, 2 đứa ăn lẹ đi rồi đến trường. Không thì muộn mất_Papa nó lên tiếng và thúc cậu với nhỏ ăn lẹ.

Trên đường

~~

_Phong àh... cảm ơn cậu..._Nó ôm chặt Phong từ phía sau và nói nhỏ vào tai cu cậu.

_Ừm..._Phong đỏ mặt.

_Cảm ơn cậu vì thời gian qua đã luôn bên cạnh tôi..._Nó nói.

...._Phong chỉ im lặng và lắng nghe.

_Hứa với cậu... từ nay tôi sẽ sống tốt. Mọi thứ rồi sẽ qua... và tôi biết chắc là... Bảo cũng muốn tôi sống tốt._Nó mỉm cười buồn.

_Cậu nghĩ đc như vậy là tốt rồi._Phong cũng cười

Gió... cứ tạt qua mặt nó... khẽ cuốn theo những giọt nước mắt... không hề để lại một dấu tích nào....

Tanky school

~~

Cả ngày hôm nay lúc nào Phi Phi và Minh cũng bên cạnh nhau, lúc học bài, lúc lên bảng, lúc kiểm tra... 2 người họ luôn dính chặt với nhau. Mọi người có vẻ rất ngưỡng mộ cặp đôi này thì phải!!! (Đẹp đôi wa” mà hyhy) Nhuần Vy chứng kiến cái cảnh này thì tức lắm.

_ “ Cái con nhỏ này, mầy chờ đấy. Sớm muộn gì tao cũng khiến cho gã Thiên Minh đó chết mê chết mệt vì tao à xem hahaha”_Vy nghĩ và cười thâm trong bụng...

_Rengggggggggg rengggggggggggggg

_Phi Phi àh, ra căn-teen nào!!!_Cậu gọi nhỏ.

_Ừm..._Nhỏ ngước mặt lên và cười.

_Ah!!! Sorry hình như tôi làm phiền 2 bạn..._Nhỏ Nhuần Vy đến và mỉm cười chào, rất rất hiền (Giả bộ thôi...)

_Có chuyện gì _Cậu nói và giọng lạnh tanh...

_Ừm.. hình như cậu còn để bụng chuyện lần trước... cho tôi sorry đi, tôi không biết cậu..._Vy cúi gầm mặt xuống và dường như sắp khóc... cậu thì lại là đứa dễ mềm lòng.

_Hừm... im đi! Con gái gì mà mau nước mắt!!! _Minh gắt _Áh...._Cậu đột nhiên hét lên rồi quay sang nhìn nhỏ.

Phi Phi bây giờ mặt đờ đờ sát khí, cậu nói con gái mau nước mắt thì chẳng khác nào đang nói nhỏ àh? Nhỏ cũng là người mau nước mắt.

_Hehehe... cho tui sorry hen! _Minh cười mà mặt méo xẹo.

_Tha cho cậu lần này đó! _Nhỏ nói và quay mặt đi hướng khác.

_ “Con nhỏ này, thật là không biết điều mà! Tưởng đc anh ý quan tâm thì muốn làm gì thì làm sao? Mà chờ đó!” _Vy nghĩ và liếc nhỏ.

_Àh, mà cậu tìm tui tui có việc gì hông? _Phi quay sang nhìn Vy làm nhỏ giật mình.

_Àh... thật ra là mình có việc muốn nhờ cậu... nhưng nếu cậu đang bận thì thôi vậy _Nhuần Vy cười giả tạo.

_hyhy không đâu, mình rất rảnh mà. Có việc gì cậu cứ nói! _Nhỏ cười.

_Nhưng mà..._Vy khẽ nhìn qua Minh, bây giờ mặt cậu hiện rõ vẻ bất mãn.

_Àh không sao đâu _Như hiểu ý nhỏ liền quay sang Minh. _Ừm...hay cậu đi ăn một mình nhen! _Nhỏ cười.

_Hừm... nhanh lên đó! _Cậu nói và quay mặt bước đi. Nhỏ chỉ nhìn theo và mỉm cười. Cô à Nhuần Vy kia thì nhìn Phi và nhếch mép cười...

_Hỳ, có chuyện gì cậu nói đi _khi Minh đi khuất sau dãy hành lang thì nhỏ lên tiếng.

_Ừm... mình... chỉ là muốn kết bạn với Phi Phi thôi..._Nhuần Vy nói và xoay xoay đuôi tóc về ngai ngừng..._Tui mình... có thể là bạn không? _Vy ngược mặt lên và hiền như nai tơ, dương đôi mắt to tròn lên nhìn nhỏ làm nhỏ ko thể từ chối.

_Ừm! Tất nhiên là được rồi! Mong rằng tui mình sẽ là bạn tốt của nhau _Nhỏ cười tươi.

_Hyhy, chắc chắn thế rồi! _Vy liền nắm lấy tay nhỏ và cũng cười. _ “ Con nhỏ ngốc nghếch, sớm muộn gì mày cũng bị anh Thiên Minh đá cho xem ahahah” _Vy nghĩ và cười thầm trong bụng.

_Àh... tui mình cùng đi ăn chứ! _Nhỏ lên tiếng và kéo Vy đi cùng luôn _Nhanh nào!!! Hyhy

_Ừm..._Vy cũng đi theo, trông 2 người thực sự rất vui.

Tại căn-teen

_Phi Phi!!! _Vừa thấy bóng nhỏ cậu đã vẫy tay gọi lại.

_Qua bên kia đi!!! _Phi Phi quay lại nhìn Nhuần Vy rồi kéo nhỏ đến bàn Minh đang ngồi.

_Lại có một con kì đà cản mũi... _Minh nhăn mặt tỏ ý không thích khi thấy nhuần Vy đi cùng.

_Ừm... zậy thui để mình qua bàn khác, không làm phiền 2 bạn. _Nhuần Vy cúi mặt xuống và tính đứng dậy.

_Biết điều như thế là tốt _Minh quay sang phía khác và ăn phần cơm của mình.

_Kìa Minh... _Nhỏ huýt nhẹ tay cậu và khẽ nhăn mặt. Vy thấy thế thì đắc chí _Nhuần Vy àh cậu...

_Âm thầm... và đi đi _Cậu lấy tay bịt miệng nhỏ lại rồi lấy tay phủi phủi về phía trước như xua đuổi Vy làm cô à tức ói máu nhưng không làm gì đc.

_Sao cậu lại có thành kiến với cô ấy thế? _Khi Vy đã đi khuất thì nhỏ hỏi Minh.

_Hừm... cô ta không đơn giản như chúng ta nghĩ... _Minh khẽ nhún mày... Thấy vậy nhỏ cũng im luôn...

_Renggggggggggg rengggggggggggggg

_Vào lớp rồi, tụi mình lên lớp thôi_Nhỏ đứng dậy

_Ừm... đi thôi_Cậu cũng đứng dậy và 2 người cùng lên lớp.

Nhuần Vy đứng ở góc tường lấy tay đập mạnh xuống cái mặt bàn và nói từng tiếng rít qua kẽ răng.

_Mày liệu hồn đấy!!!! hừm...

Ra về

~~

_Thiên Minh àh, cậu ra trước đi. Tớ sẽ ra sau!_Nhỏ mỉm cười rồi bảo cậu ra ngoài chờ.

_Ừm nhưng phải nhanh lên đó!!!_Minh nhắc và quay đầu bước đi.

_Hyhy, Phi Phi chưa về hả?_Thấy cậu đi khuất thì Vy bước vào lớp.

_Àh, mình ở lại sắp xếp tí đồ rồi về luôn đây_Nhỏ ngược mặt lên và nói, xong tay thì vẫn đang xếp mớ đồ hỗn độn_Mà sao cậu vẫn chưa về

_Mình bỏ quên hộp bút nên quay lại lấy ý mà_Vy cười._Àh mà cuối tuần này cậu rảnh không? Tụi mình đi chơi nhen_Vy nghiêng đầu hỏi nhỏ.

_Ah... cuối tuần này... xin lỗi nhen mình bận rồi..._Nhỏ nói và nheo mắt lại.

_Ừm... thế thì tiếc quá... mình tính rủ cậu đi công viên chơi mà...haizzzzzz_Vy làm vẻ mặt thất vọng.

_Ah!!! Zậy tụi mình đi cùng nhen, mình cũng đi công viên nhen _Nhỏ nháy mắt.

_Hy! Được zậy thì zui quá_Vy cũng cười_ “Hừm... lần này nhất định làm ày bị bẻ mặt mới đc”_Vy khẽ nhếch mép cười.

_Hyhy mình xong rồi tụi mình về chứ!_Nhỏ khoác cặp lên vai và đứng dậy. Vy cũng đi cùng...

Ra đến cổng thì nhỏ thấy cậu đang dựa vào chiếc xe SH và mặt đờ đờ sạt khí, trên trán đã rịn mồ hôi do đứng ngoài trời nắng.

_Làm gì mà hông chịu đi nhanh lên hả? Tính cho tớ thành con heo way thì mới chịu đến hả?_Minh lấy tay quạt quạt và nheo mắt lại do trời nắng.

_Ừm... mình xin lỗi..._Nhỏ và Vy cùng bước đến.

_Ui cậu đỡ mồ hôi nhiều quá!_Vy nói và lấy khăn giấy trong cặp ra và lau cho Minh.

Minh thì tròn mắt nhìn Vy, nhỏ cũng ngạc nhiên và nhìn 2 người họ. Trông họ zất zất giống một cặp và cũng zất đẹp đôi nữa... bỗng nhỏ cúi gằm mặt xuống. Vy khẽ nhếch mép cười.

_Hyhy được rồi._Vy lau xong mồ hôi trên trán cậu thì mỉm cười_Phi Phi nhen, cậu sao vậy?_Thấy nhỏ vậy Vy quay lại và hỏi nhỏ.

_Ừm... mình không sao._Nhỏ nói và quay mặt sang phía khác.

_ “Cứ tiếp tục như vậy đi hahaha”_Nhuần Vy cười đắc thắng.

_Bim bim..._Tiếng còi xe hơi, Vy quay mặt lại và vẫy vẫy tay.

_Thôi chào nhen, mình zề trước đây. Papa đến đón mình rồi, paizzz ngày mai gặp lại_Trước khi đi Vy còn nháy mắt với cậu. Nhỏ nhìn thấy và hơi bần...

2 đứa nó cũng leo lên xe và về, gần như giữa 2 người đã có khoảng cách. Nhỏ ngồi trên xe mà ngồi cách xa cậu ra, gương mặt thì cúi gằm xuống...Đường như... cậu, phát hiện ra cái gì đó trong cái con nhóc Lưu Nhuần Vy đó rồi...

=====End chap 29=====

31. Chương 30

Chap 30:

nEw life

_Phi Phi nhanh nhanh lên nào!!!_Minh đứng trước cửa phòng nhỏ và cứ hồi thúc nãy giờ.

_Chờ tí thôi, sắp xong rồi_Nhỏ cũng gắt nhẹ khi mà cậu cứ thúc mãi như thế dù trời còn sáng.

_Nhanh lên nào!!!_Minh đi qua đi lại trước cửa phòng nhỏ.

_Ok xong rồi đây_Nhỏ mở hé cửa và bước ra ngoài, vừa thấy nhỏ mặt cậu đỏ ửng lên tim thì đập loạn nhịp.

_Đi nào!_Nhỏ nói và bước đi trước, cậu đứng đó nhìn nhỏ xong lắc lắc đầu rồi cũng chạy theo.

2 đứa nó đi từ từ xuống cầu thang và thấy nó đang ngồi vắt chân xem tivi.

_Lề mề quá đó!_Nó nói và mắt cứ đăm đăm nhìn vào tivi.

_Ồ... sorry chị, mình đi ngay chứ?_Minh ngơ ngác nhìn nó rồi gãi gãi đầu.

_Còn thiếu một người nữa_Nó nói và mắt nhìn lên trần nhà tỏ vẻ khó chịu.

_Đến rồi đây thưa cô nương_Ngay lúc đó Phong từ ngoài bước vào và nở một nụ cười thiệc tươi.

_Hứ, tui cứ tưởng là ông chết ở xó nào khi đang trên đường đến đây rồi chứ_Nó nói móc cậu và bước ra ngoài.

_Vâng, nhờ phước của cô mà tôi mới “sống” được đến bây giờ ăh._Phong nói giọng mỉa mai.

_Ừm, vì thế nên cậu phải cảm ơn tôi đi_Nó cũng không vừa và quay lại liếc Phong một cái làm cậu lạnh sống lưng.

_Hehehe 2 người đó zui thiệc nhĩ_Minh cười chỉ tay vào 2 đứa nó và cười rồi quay qua nhìn Phi nhưng nhỏ đã đi từ đời nào rồi làm cậu què một cục.

_Để tui chở Quy cho_Phong leo lên con ngựa đen của mình và quay sang nhìn nó. Nó bước tới, liếc nhìn chiếc xe của cậu rồi quay lại nhìn 2 đứa kia (Minh và Phi) rồi quay đầu bước đến chiếc xe ô tô màu đỏ 4 chỗ ngồi không mui và ngồi ở dãy ghế sau.

_Hahaha, chị ấy không muốn đi riêng đó mà_Minh cười chế giễu Phong rồi leo lên ghế trước chờ cho Phi Phi chỗ ngồi cạnh nó.

_Cái tên này!!!_Phong bực mình và què một cục vì hành động của nó, xong thì cũng chịu leo lên chiếc ô tô đỏ của nhà nó.

_Hyhy, Quy àh hình như pà hơi wa” khi đối xử zới ổng như zậy đó.

_Haha đó là cái giá phải trả cho những kẻ không piết điều mà_Nó lè lưỡi trong zất đáng yêu. Phong ngồi trên gãi đầu bứt tóc.

_Hyhy, chuẩn bị xuất phát nào——o!!!!_Minh hô to và cười thích thú.

_Khoan! Chờ đã!!!_Lúc đó Nhuần Vy không biết từ đâu chạy tới và chặn đầu xe của tụi nó lại.

_Hy! Nhuần Vy!!!_Vừa thấy Vy nhỏ đã vẫy vẫy tay gọi lại.

_Ai thế?_Nó nhăn mặt khó chịu và quay sang hỏi Phi. Minh thì vừa thấy Vy mặt đã sa sầm xuống.

_Ủa em nào xinh zậy? Mà y có quen hông?_Phong thấy Vy thì thúc nhẹ tay của Minh và hỏi (Cái tính háms gái không chờa :-S)

_Hừm... nó là một con “quỷ cái”_Minh nói và quay mặt sang phía khác, thấy thế Phong hơi ngạc nhiên.

_Sorry Phi nhen, tại tui bận chút việc nên đến trễ_Vy đứng đó và cười.

_Hừm... cô là ai?_Nó nói bằng giọng lạnh...

_Um... thế còn cô là ai, hứ!_Vy hơi do dự nhưng cũng đáp trả không vừa.

_Cho xe chạy đi_Nó chẳng thèm để ý đến Vy nữa mà quay mặt đi luôn.

_Hứ! Chảnh wa” thừa tiểu thư, tiểu thư nên xem lại mình đi_Vy nói bằng giọng mỉa mai.

_Người nên xem lại mình là cô đấy_Phong lúc này mới chen zô và nói bằng giọng hăm dọa. (Ai biểu dám động vào nó chi ^O^)

_Anh!_Vy tức anh ách nhưng không làm gì đc_Àh, phải rồi. Những người chưa biết thân biết phận của mình thì hay tự cao lắm, phải không anh Minh?_Vy nói bằng giọng đều đều và quay sang nhìn Minh.

_Vy, thôi đi. Cậu không biết mình đang nói chuyện với ai đâu_Phi lay nhẹ tay Vy và nói.

_Hứ, việc gì phải sợ chứ? Có anh Thiên Minh, con trai cưng của chủ tập đoàn Ema ở đây thì việc gì mình phải sợ chứ!_Vy nói bằng giọng ỷ y.

_E hèm... thừa cô. Tôi chẳng là gì đâu_Minh nói bằng giọng khó chịu.

_Có loại con gái mặt dày như vậy sao?_Phong bó tay và quay sang nhìn Minh._Mày nói đúng, nó là một con “quỷ cái chính hăng”_Lúc này Phong mới công nhận lời Minh nói.

_Cho xe chạy đi_Nó nói bằng giọng lạnh lùng.

_Ê khoan!!! Cô là cái thá gì mà dám ra lệnh cho anh Thiên Minh chứ?_Vy kéo tay áo của nó khi Minh rồ ga. Lúc này nó mới quay lại và nhìn mặt Vy, đôi mắt lạnh lùng nó kể thừa đc của Minh lúc trước xoáy thẳng vào người Vy làm nhò giật mình buông tay ra. Nhò lùi lại phía sau.

_Àh... đây là Triệu Á Quy, con gái của chủ tập đoàn Ema, và là chị gái sinh đôi của Thiên Minh._Phi Phi lúc này mới lên tiếng.

_Hơ???_Vy nghe thấy thế thì zất zất sock._C-chị... chị gái của Thiên Minh?_Vy dường như nín thở và tròn tròn mắt nhìn nó. Nó thì chẳng thèm nhìn Vy.

_Sao hã? Biết mình đụng vào thú dữ rồi hã? Hehe_Phong cười khoái trí khi nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Vy.

_Um... em... em xin lỗi chị... tại tại em không biết nên..._Vy cúi đầu nói.

_Cho xe chạy đi_Nó nói và có chút gắt gao, khó chịu.

_Ê khoan đã chị ơi! Chị... có thể cho em đi chơi chung đc không?_Vy nói và nhìn nó bằng ánh mắt long lanh.

_Này, cô mặt dày vừa thôi chứ hã?!!!!_Phong quát lên vẻ bức tức khó chịu.

_Anh..._Vy nói và làm mặt sắp khóc.

_Hừm... Cô đừng nghĩ mình có thể dụ được tôi, cô chẳng là gì đâu_Phong nói.

_Rầm..._Tiếng đập cửa xe mạnh làm cho nhò Vy giật mình.

_Cô là cái loại con gái mặt dày khó bảo!!! Không biết quê là gì sao? Cô chẳng là gì đâu nên tự biết thân biết phận mình mà im miệng và cút đi!!! Dám ăn nói thô lỗ với chị gái tôi, dựa dẫm vào tôi, tự ỉnh là công chúa sao? Cô lắm rồi! Câm mồm và cút đi cho tôi_Minh bức tức không kiềm chế được nữa nên quát lên và chưởi thẳng vào mặt nhò.

_Anh..._Vy sock nặng và đứng lùi lại phía sau. Xong Minh leo lên xe và nhấn ga chạy vụt đi để nhò đứng đó.

Trên suốt đường đi không gian yên lặng bao trùm lấy chiếc xe, chiếc xe ô tô đồ cỡ nhẹ nhàng lướt trên con đường một cách nhẹ nhàng, chiếc xe đi đến đâu thì mọi người đều phải ngoái mắt nhìn theo cho đến khi chiếc xe đã khuất dạng...

_Đến nơi rồi!!!_Minh nhảy xuống xe và chạy thẳng ra bãi cát.

_Ô? Sao lại..._Phi Phi ngạc nhiên nhìn cảnh trước mặt.

_Hyhy, là tại việc lúc này làm tội mình stress nhiều quá nên đi tắm biển là tốt nhất mà!_Phong quay lại nhìn Phi và nháy mắt.

_Hyhy, tuyệt thật!_Nó chạy xuống nước và nghịch, nhìn nó cười thật là đẹp. Trông nó vẫn ngây thơ và hồn nhiên như lúc trước Minh, Phong và Phi Phi cũng nhìn nó và khẽ mỉm cười._Hyhy nhanh nào, xuống đây chơi đi_Nó quay lại và vẫy tay gọi tội nó xuống.

_Ok! Tới liền!!!_Phong chạy thật nhanh về phía nó và nhảy lên tính ôm nó, ngay lúc đó bị ăn một đấm từ Minh.

_Grrrr, không được xàm sở chị gái tui!_Minh nắm tay thành nắm đấm và nhìn Phong như muốn ăn tươi nuốt sống.

_Vâng vâng thưa đại ca!_Minh làm mặt vẻ hối lỗi.

_Hyhy_Nó nhìn 2 tên ôn dịch và cười tươi. 2 tên ngơ ngác dẹp chuyện đánh nhau qua một bên và chạy tới hắt nước tung tóe lên mặt nó.

_AAAAA dám hắt nước tui hả? Xem như 2 người tới số rồi_Nó cười tươi và hắt nước lại.

_Hahaha_2 tên cũng hắt nước lại nó và vô tình hắt trúng người Phi Phi.

_Grrrr 2 ông tới số rồi_Phi nhìn 2 thằng và nói rít qua khe răng.

_Hơ... Minh này, ông nghĩ tội mình nên làm gì trước 2 “mĩ nhân” này đây?_Phong nuốt nước bọt và nhìn nó với Phi trước mặt.

_Ừc... 36 kế, chuẩn là thượng sách_Minh cũng nuốt nước bọt và quay đầu chạy mất hút, Phong cũng chạy và nó với Phi thì vượt theo.

Chiều... những tia nắng bắt đầu dịu lại... trên mặt biển... sóng cứ nhẹ nhàng tạt vào bờ cát trắng...mặt trời đang lặn xuống biển và để lại một vệt màu hồng đỏ loang rộng trên bầu trời xanh... gió... nhẹ nhàng thổi bay những lọn tóc của người con gái... đôi mắt buồn... xa xăm... nhìn về phía chân trời...

_Á Quy này..._Phong ngồi cạnh nó và thúc nhẹ tay nó.

_Sao cơ?_Nó quay lại và nhìn Phong.

_Ừm... cậu thấy con gì đang trên kia không?_Phong chỉ tay về phía xa trên bầu trời.

_Ô? Chim bồ câu ư?_Nó ngạc nhiên nhìn chú chim bồ câu trắng đang dang cánh bay trên bầu trời cao vút.

_Ừm... là chim bồ câu đó_Phong nhìn chú chim bồ câu đó và cười.

_Có gì đặc biệt đâu?_Nó nói.

_Ừm... cậu biết ko? Đôi chim bồ câu là biểu tượng của tình yêu đó_Phong nói và cười tươi.

_Ừm... nhưng nó chỉ có một con?_Nó nói vẻ không hiểu.

_Ừm... nó chỉ có một mình, chắc hẳn nó cô đơn lắm, hỳ_Phong nói và quay sang nhìn nó.

_Ừ... nó sẽ cô đơn lắm nhĩ_Nó nói giọng đượm buồn.

_Ừ, nhưng nó không khuất phục, nó vẫn cố bay đi để tìm người bạn đời của mình, không hề bị quan_Phong nói và mắt thì vẫn đắm đắm nhìn chú chim bồ câu đó.

_Thiệt sao?_Nó ngạc nhiên hỏi Phong.

_Ừ, nó sẽ không bị quan, dù thế nào đi nữa, nó vẫn tin chắc là mình sẽ tìm được một nửa của mình_Phong vẫn nhìn chú chim đó và mỉm cười._Giống như cậu vậy. Cậu nhất định không được bị quan mà phải luôn luôn mỉm cười để chờ Bảo quay về._Phong quay sang nó và cười.

_Thật... thật là cậu ấy sẽ về sao?_Nó cúi mặt xuống và nói.

_Ừ! Nhất định cậu ấy sẽ quay về_Phong vỗ đầu nó và mỉm cười, nó quay sang nhìn Phong cũng ngơ ngác 1 lúc rồi nó cũng cười theo.

Sóng cứ vỗ vào bờ từng hồi một, nó vẫn nhìn xa xăm nơi bầu trời cao có chú chim bồ câu đang vẫy tung cánh để tìm người bạn đời của mình...

=====End chap 30=====

32. Chương 31

Chap 31:

Ác mộng...

Tối

~~

_Này, sao không vào nhà mà ra đây ngồi thế?_Nó đi từ nhà ra, trên tay còn cầm hộp sữa vừa mút vừa hỏi Minh.

_O? Chị àh?_Minh bỗng giật mình quay lại nhìn nó rồi khẽ thở dài.

_Sao? Có chuyện gì thế? Nói chị nghe được không?_Nó đặt hộp sữa xuống và ngồi cạnh Minh. Min him lặng rồi ngược mắt lên nhìn ngôi sao trên bầu trời đen u uất.

_Chị... đã có chuyện gì xảy ra?_Minh quay lại hỏi nó, nó hơi ngạc nhiên nhưng cũng mỉm cười, nụ cười chất chứa rất nhiều nỗi buồn trong đó.

_Ừm... chuyện qua rồi, không nên nhắc lại. Huống chi nó là một chuyện buồn... một nỗi buồn không nên khơi lại..._Nó nói và chỉ tay lên ngôi sao sáng nhất trên bầu trời_Em thấy không? Một ngôi sao đơn lẻ và cô đơn._Nó mỉm cười, Minh nhìn nó rồi ngược mắt lên nhìn theo hướng tay nó chỉ.

_Ừ, một ngôi sao buồn nhưng luôn tỏa ra ánh sáng kì diệu.

_Ừm, chúng ta phải giống như ngôi sao đó!_Nó nói và cười tươi hơn.

...._Cậu im lặng, chẳng nói gì và nhìn nó cười tươi. Cậu biết chắc nó cũng đang rất cố gắng để có thể quên đi cơn ác mộng này...

Sáng

Minh ngồi ăn sáng mà cứ thẩn thờ hồn để trên mây, rồi bỏ miếng sandwich vào miệng nhai sộp sộp cho có lệ.

_Này, này này này!!!_Phi Phi lấy tay đập gió trước mặt cậu nhưng dường như cậu không để ý.

_Haizzz nó hết thuốc chữa rồi_Nó nhìn Minh và lắc đầu chán nản.

_Này!!! Cái tên kia không ăn nhanh lên là muộn học ráng mà chịu nhen!_Phi Phi bực mình quát lên giúp cậu trở về hiện tại.

_Gì gì? Có chuyện gì thế?_Cậu giật mình ngó qua ngó lại thì thấy nó ngồi trước mặt lắc đầu, quay qua bên phải thì thấy nhỏ đang tức xì khói.

_Cậu ở trên mây ôm được mấy cô tiên nữ rồi hả?_Phi Phi chỉ tay vào mặt Minh và nói.

_Ờ... khoảng 10 cô gì đó, xem nữa ngoắc được Hằng Nga tiên tử rồi mà bị gọi xuống nè???_Cậu nói bằng giọng chán nản.

_AAAAA Lại còn vậy nữa, cậu đi chết đi!_Nhỏ hét lên và bực dọc sách balô rồi bước ra ngoài.

_Hehe giận rồi kìa._Cậu nhìn theo nhỏ và cười, rồi cũng đứng lên khoác balô lên vai_Em đi học trước nhé_Minh quay sang nó và nháy mắt.

Ừm, đi nhanh đi kẻo nhỏ đợi Nó cũng cười và lấy tay phủi phủi về phía cậu tỏ ý đi nhanh đi.

Xong khi cậu và nhỏ đã đi khuất dạng, nó mệt mỏi xách giỏ đeo lên vai và bước ra khỏi nhà...

Hôm nay nó bảo Phong đi trước đi không cần đến đón nó. Nên nó đi một mình, bỗng thấy lòng nặng trĩu nó muốn đi bộ cho khuây khỏa... Bước từng bước lên những chiếc lá khô trên đường nghe sột soạt làm nó thấy lòng nhẹ nhàng hơn, hai bên đường là hàng bạch đàn to, che khuất bóng nó. Gió nhẹ thổi qua lộn tóc mây toát lên vẻ đẹp dịu dàng... Vừa đi nó vừa nhìn xuống đất mà chẳng thêm để ý phía trước có người không nhưng nó lại không hề vấp ngã... Đến đoạn ngã tư, nó đứng chờ đèn xanh để qua đường.

Bỗng...

Ở bên kia đường...

Bóng hình một ai đó xuất hiện...

Nó khẽ sững người, tim bắt đầu loạn nhịp khi nhìn thấy cái dáng người đó. Nó tự trấn tĩnh, đặt tay lên ngực_ “ Không, không phải đâu, chỉ là một người xa lạ không quen không biết thôi mà”_ Nó tự nhủ và khẽ mỉm cười, nhưng mắt lại không rời người đó

Cái dáng rất lạ nhưng lại rất quen... nó không thể nhớ ra đó là ai?

Đó là một người con trai, đứng quay lưng lại phía nó và đang bước đi một cách chậm rãi, trên vai còn đeo chiếc balô, nhìn đồng phục nó có thể biết người đó cũng là sinh viên trường đại học Unateru, trường mà nó đang theo học. Bỗng người con trai đó quay người lại...

Thịch... Tim nó đập nhanh, nó không tin vào mắt mình nữa, nó như ngừng thở nhìn người con trai đó... người nó bỗng bủn rủn, đánh rơi chiếc giỏ đang cầm trên tay.

Nó lao vút đi như một người điên mất hết lí trí, băng qua ngã tư dù xe vẫn đang chạy, nó cố chạy thật nhanh đến cái con người đó... Nhưng người con trai đó đã quay lưng lại và bước đi.

Lục Gia Bảo, chờ tôi với! Đây! Nó cố hét lên thật to nhưng dường như người đó không hề nghe thấy, nước mắt rơi lã chã trên gương mặt.

_Áh!_ Nó vấp ngã và té, chiếc váy đang mặc bị rách toạc, chiếc giày cao gót nó đang đeo đã được gỡ bỏ và dục sang một góc. Nó cố đứng dậy dù đôi chân đã đỏ lựng và gần như chảy máu, cố chạy theo người con trai đó... gương mặt đã lã chã mồ hôi và cả nước mắt...

Đây! Cuối cùng nó cũng đuổi kịp người con trai đó, kéo tay người đó lại. Cậu con trai đó quay mặt lại và nhìn nó. Một cô gái xinh đẹp, gương mặt lấm tấm mồ hôi, nơi khóe mắt long lanh nhưng trên môi lại nở một nụ cười hạnh phúc, chiếc váy hồng phấn đã bị rách, đôi chân đỏ tấy lên vì không mang giày... trông thật thảm thương.

Cô cần gì? Người con trai đó ngạc nhiên nhìn nó và hỏi. Nó bỗng sững người, nụ cười trên mặt bỗng vụt tắt thay vào đó là nỗi lo.

Cậu, cậu không nhận ra tôi ư? Tôi là Triệu Á Quy đây mà Nó nói, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Triệu Á Quy? Người con trai đó khẽ nhíu mày_ Tôi chưa nghe cái tên này bao giờ, xin lỗi hình như cô nhầm người rồi_ Cậu con trai kéo tay nó ra và định quay lưng đi.

Không, không phải mà. Cậu đang đùa tôi đúng ko? Nó bỗng ôm trâm lấy cậu ta và khóc nức lên.

Xin lỗi nhưng tôi không hề quen biết cô Cậu con trai đó kéo nó ra và gắt.

Không đúng, cậu là Lục Gia Bảo mà Nó lắc đầu và nói.

Lục Gia Bảo? Bảo nào cơ chứ? Cô nhầm người rồi, tôi tên là Lục Vương Kỳ Cậu con trai đó nói.

Không... không phải là Gia Bảo... Nó ngồi thụp người xuống, lấy tay che miêng lại và 2 dòng nước mắt lại cứ tuôn trào ra... Nó ôm đầu gối lại và khóc nức lên..._ Không phải Gia Bảo, không phải Gia Bảo mà... hức..._ Nó khóc, khóc như chưa hề được khóc, mọi người qua đường đều nhìn nó và tỏ vẻ thông cảm.

_Cô mặc lấy. _Kì khê nhăn mặt trước những người đi đường và cởi chiếc áo khoác của mình ra, khoác vào người nó rồi đỡ nó dậy. _Nhà cô ở đâu? Tôi sẽ đưa cô về. _Kì ôm vai nó tính đỡ nó đi, nhưng liền đi nó hất ra.

_Xin lỗi, đã làm phiền anh... _Nó nói và chạy thật nhanh trước sự ngỡ ngàng của bao nhiêu người và cả Kì. Nó chạy đến đỗ một chiếc taxi và về nhà.

Kì đứng đó nhìn chiếc taxi đi khuất dạng và quay lại sách chiếc balô trên vai rồi bước đi... mọi người tản dần... mọi thứ trở lại như bình thường... nhưng lại để lại một ấn tượng trong tâm trí 2 con người...

=====End chap 31=====

33. Chương 32

Chap 32:

Game Over!!!

_Alo! Có chuyện gì thế? Tôi đang trong giờ học mà? _Minh giật lên khi đang ngủ thì có tiếng chuông điện thoại vang lên đánh thức cậu. Cậu ngáp ngủ rồi cần nhẫn.

_Giờ này con ngủ!!! Á Quy có chuyện rồi _Đầu dây bên kia Phong hét lớn làm cậu tỉnh ngủ và giật mình.

_Này, này này. Á Quy bị gì? Này!!! _Sắc mặt cậu thay đổi và thay vào đó là gương mặt lo sợ.

_Về nhà đi tút..... tút..... _Nói vồn rẹn có thể, Phong cúp máy. Cậu vừa nghe dứt lời thì đã chạy xộc vào lớp.

_Phi Phi về thôi, có chuyện rồi! _Cậu đến kéo nhỏ đi trước con mắt kinh ngạc của toàn thể lớp 11a1. Mọi người chẳng hiểu việc gì đã xảy ra và đang xảy ra nhưng không hề dám hé nửa lời.

_O? Có chuyện gì thế? _Thấy gương mặt tái nhợt của cậu nhỏ lo lắng và hỏi nhưng cậu chẳng nói gì mà kéo nó đi luôn, để cặp sách lại đó.

_ “Có chuyện gì ấy nhĩ? Chuyện gì mà khiến “ác ma” phải lo lắng như vậy chứ?” _Nhuần Vy ngồi nhìn nhỏ và cậu rồi lấy tay vuốt cằm vẽ đám chiêu.

_Nghe nói, người quan trọng nhất của Thiên Bảo chỉ có một. _Cô gái bạn của Vy lên tiếng và đẩy gọng mắt kính.

_Sao? _Vy giật mình, tại sao nhỏ này biết dc cô đang nghĩ gì chứ? _Àh, thì cái con nhỏ Phi Phi đó chứ gì , xì _Vy tỏ vẻ thờ ơ rồi quay đi.

_Không phải, người quan trọng nhất đối với Triệu Thiên Minh chính là cô gái đó, cô gái là nguyên nhân của vụ ẩu đã 2 năm về trước. _Cô bạn đó nói và như đang lực lực chút kí ức trong trí nhớ mong manh.

_Sao? Không phải là nhỏ đó sao? _Vy quay ngoắt lại và hỏi.

_Không, không phải. Người đó chính là... “Triệu Á Quy” _Cô bạn đó nói và nhếch mép cười, Nhuần Vy nhăn mặt.

_Triệu Á Quy... không phải đó là... _Vy sực nhớ giật mình.

Triệu Gia

~

_Sao rồi, Á Quy bị sao? _Vừa về đến nhà Minh đã chạy xồng xộc vào nhà và leo lên phòng nó.

_Này, dừng lại. Cô ấy cần yên tĩnh... _Phong đứng trước cửa phòng nó và ngăn cậu lại.

_Cái gì? Buông tôi ra, tôi muốn gặp Á Quy!!! _Cậu hét lên, hoàn toàn mất hết lí trí, không biết ai là ai nữa, cậu như một thằng điên. Cậu sợ... sợ nó sẽ bị tổn thương thêm một lần nữa... điều duy nhất cậu có thể ý thức được trong lúc này đó là muốn nhìn thấy nó.

Cậu bình tĩnh lại nào. Chờ cô ấy bình tĩnh lại chúng ta sẽ nói chuyện! Phong hét lên và đẩy cậu ra.

Bốp... Minh đâm vào mặt Phong, bây giờ cậu như một con ác quỷ thực sự. _Tránh ra..._ Cậu nói, đôi mắt đỏ lừ, nói rít qua từng kẽ răng và khiến tất cả những ai nhìn thấy cậu đều phải khiếp sợ. Phong thấy thế cũng đành cho cậu vào.

Cạch...

Cánh cửa khẽ hé mở, không gian trong phòng thật bình yên... trên chiếc giường màu hồng phấn một cô gái có gương mặt đẹp dễ nhưng lại trắng muốt, không chút thần sắc đang ngủ... Cậu nhẹ nhàng bước tới và ngồi xuống cạnh giường nó...

Thiên Minh đâu? Bây giờ Phi Phi mới lên đến và hỏi Phong, thở gấp.

Phong chẳng bảo gì, chỉ tay và phía trong phòng và thở dài, bước xuống nhà dưới. Như hiểu ý, Phi Phi liếc nhìn qua cánh cửa gỗ màu nâu đỏ sậm, ánh mắt buồn, xen lẫn vẻ thất vọng... chậm *** bước xuống nhà.

Cậu nắm lấy tay nó rồi cúi đầu xuống. Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay, nó khẽ hé mở mắt.

Ừm... Minh... Nó quay sang và thấy cậu đang ngồi đó, nở một nụ cười nhạt. Cậu ngược mặt lên nhà nhìn nó.

Đã có chuyện gì xảy ra? Minh nói, ánh mắt đượm buồn.

Không... không có gì đâu... Nó quay mặt sang phía khác như thể không muốn cậu nhìn thấy mặt nó lúc này.

Ừm... vậy chị nghĩ ngơi đi... Minh đặt tay nó xuống giường rồi đắp mền lại cho nó. Xong cậu cúi xuống vỗ vỗ nhẹ vào chán nó. Rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng trả lại sự im lặng cho căn phòng của nó...

Tôi xin lỗi... Nó nhìn theo dáng cậu khuất sau cánh cửa rồi nói nhỏ... như không muốn cậu nghe thấy...

Cậu bước chậm chậm xuống cầu thang, gương mặt có chút buồn, xen lẫn giận dữ... cậu khựng lại, rồi bước nhanh hơn xuống nhà. Phong và Phi Phi đang ngồi ở ghế sofa, cả 2 đều im lặng và nhìn về một phía khác nhau. Cậu bước tới.

2 năm trước, chuyện gì đã xảy ra!!! Minh bước tới và hét lên, gương mặt cau gắt, cậu đá phang cái ghế tựa.

Phong và Phi giật mình quay sang nhìn cậu một cách lo lắng. Xong cả 2 đều cúi gằm mặt xuống rồi thở dài...

Nói mau!!! Chuyện gì đã xảy ra! Minh dường như mất bình tĩnh.

_Ừ..._ Phong nói nhỏ rồi thở hắt ra. _Cậu thực sự muốn biết?_ Phong ngược mặt lên nhìn cậu, ánh mắt buồn... xa xăm...

Chuyện gì đã xảy ra với Á Quy? Cậu ngồi phịch xuống ghế sofa đối diện và nhìn thẳng vào mặt Phi và Phong...

Nếu cậu muốn biết sự thật, tôi sẽ kể cho cậu nghe... Nhỏ nói, giọng đượm buồn chất chứa. Dường như không muốn kể...

Back two year

~~

Kéttttttttttt Tiếng phanh xe gấp... một tia lửa xanh vụt lên theo đường vòng cung của phanh xe in vào đường... ngọn lửa tóe sáng lên...trong phút tức liền vụt tắt.

Dừng lại... Tiếng một người con gái vang lên, mang vẻ hốt hoảng và giận dữ... người con gái đó... chính là Tuyết Phi Phi.

Bốp... Tiếng cây gậy phang vào đầu cậu vang lên. Nó hét lên, trong tròng nước mắt, nó dường như mất lí trí, lao thẳng về phía cậu.

Hức... Minh, Triệu Thiên Minh nghe tôi nói này, tỉnh lại đi mà huhu Nó khóc như hét lên.

Phi Phi, Phong và cả Bảo đều thần thờ, cả 3 khụy gối. Phi Phi ngồi bệt xuống đất, gương mặt mất hết thần sắc.

Đứng dậy nào, một FBI thì không thể mềm yếu như thế Kì bước tới và đặt tay lên vai nhỏ nói.

Đúng, không thể mềm yếu... Nhỏ gạt đi dòng nước mắt, đứng dậy, rút khẩu súng lục ngấn dất ngang quần rồi chìa thẳng vào đầu gã đó, đôi mắt lạnh lùng... như một thần chết.

Ha.. hahaha bây giờ thì làm gì ta nào? Gã con trai đó cười khoái trí nhìn nòng súng của Phi Phi rồi chạy vụt đến chỗ nó.

_Ah!_ Nó kêu lên, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi. Phi Phi dường như chẳng để ý đến con tin trong tay gã đó mà vẫn cứ chìa nòng súng về phía gã.

Ha hahaha có ngon thì bắn đi Tên đó cười khoái trí rồi chìa nòng súng vào đầu nó.

Á Quy!!! Bảo hét lên rồi đứng dậy nhìn nó, nín thở, nhìn chăm chăm vào ngòi súng của gã đó. Phong cũng đứng lên, sững người.

Bắn đi... Hạo Thiên... Nó nói, nhắm mắt lại, gương mặt lộ rõ vẻ đau khổ...

Sao? Phi Phi giật mình, nhìn cái gã đó. Là Lâm Hạo Thiên?_ Nhỏ nói rồi quay lại nhìn Quân đang đứng phía sau, từ nãy đến giờ gương mặt đến đó sa sầm xuống khi nhìn thấy Hạo Thiên.

Quân bước tới chỗ Phi Phi, dứt phăng khẩu súng từ tay nhỏ rồi nhắm thẳng vào đầu Thiên.

Ha, thằng em chết tiết của tao cũng ở đây àh? Thiên nói, gương mặt nghênh lên cười thích thú.

Dừng lại những việc làm tội ác của mày đi, thằng anh chết tiết Quân nói, rít qua kẽ răng, trông cậu lúc này thật sự rất lạnh lùng.

Hứ, dễ vậy sao? Mày là thằng phản nghịch. Thiên nói, dường như không chú ý đến phía sau, Bảo đã đứng đó và đi thật chậm về phía gã.

Phịch.... Lạch cạch... Bảo ôm lấy gã đó, rồi giành lấy khẩu súng từ tay thiên, xong đẩy nó ra.

Gia Bảo!!! Nó hét lên rồi lấy tay bịt lấy miệng.

Chết tiết Thiên gắt và cổ vùng ra khỏi Bảo.

Bắn đi!!! Bảo hét lên, xong nhìn về phía Quân.

Cậu... Phong nói, gương mặt lo sợ.

Nhanh lên!!! Bảo lại hét lên, xong gương mặt lại nhìn lấy nó, luyến tiếc...

Pằng... Quân bóp cò, bắn xượt qua chân Thiên làm gã khụy gối.

_Á..._ Thiên rên, viên đạn đã ghim sâu vào chân gã.

Làm tốt lắm! Quân nói rồi nhếch mép cười, xong lại giơ khẩu súng lên._ Đầu hàng đi, Lâm Hạo Thiên_ Gương mặt lạnh băng nhìn về phía tên anh trai của mình.

Dễ vậy sao? Thiên nhếch mép cười rồi hát Bảo ra, xong cầm khẩu nhắm vào người nó._ Nó sẽ phải đi xuống diêm phủ cùng tao!!! Hahaha_ Thiên cười như một tên điên mất trí, xong gã bóp cò.

Pằng... tiếng súng lại vang lên, tưởng rằng nó đã chết... xong, sau màn khói mọi thứ dần hiện ra.

Lục Gia Bảo!!! Nó hét lên, nước mắt gần như đã cạn, gương mặt đau khổ khôn cùng. Năng đầu hấn dậy xong nắm lấy bàn tay Bảo áp vào mặt mình.

Cậu... không sao là được rồi Bảo cười, nụ cười nhạt nhòa, và cũng có thể là lần cuối cùng nó được nhìn thấy Bảo cười...

Không, không cậu không được chết, mau mau gọi xe cấp cứu!!! Nó nói rồi quay ngoắt lại nhìn Phong, Phong gỡ điện thoại ra và gọi xe cấp cứu nhưng dường như cậu cũng đã mất sức rất nhiều.

_Pằng..._Tiếng súng lại vang lên, lúc mọi người không chú ý thì Thiên quay lại và nhắm thẳng vào người Quân và bắn, Quân bị trúng đạn ngay tay phải không thể cầm súng đc nữa. Phi Phi liền giật lấy khẩu súng và bắn.

_Pằng... pằng... áh..._Nhỏ bắn, nhưng Thiên né được dù chân phải đang chảy máu rất nhiều. Viên đạn hằn bắn xướt qua chân Phi làm nhỏ mắt đã ngã xuống.

_Games over rồi!!!_Kì cầm khẩu súng rồi chĩa thẳng vào đầu Thiên, gã giật mình buông khẩu súng xuống... Trò chơi đã kết thúc...

Mang đi 2 con người...

Một trận chiến đẫm máu và nước mắt...

Nhưng...

Đây chỉ là bước khởi đầu mà thôi...

=====End chap 32=====

---

34. Chương 33

Chap 33:

Kí ức... buồn

_Pí po pí po pí po pí po....._Tiếng chuông xe cấp cứu vang lên từng hồi dài trên con đường...

_Gia Bảo àh, cố lên nào!!!_Nó khóc, nước mắt đầm đìa, gương mặt khô khốc vì đã khóc quá nhiều. Quay sang bên kia._Không được chết, cả 2 không được chết!_Nó hét lên, trông bi thương... mọi người chỉ im lặng nhìn nó, không một tiếng động.

Đến bệnh viện, Bảo và Minh được đưa vào bệnh viện. Xong bác sĩ chặn nó lại khi đưa 2 người vào phòng cấp cứu. Nó ngồi đó cứ thấp tha thấp thỏm.

1h

~

2h

5h

14h

Suất 14 tiếng đồng hồ nó cứ ngồi đó, đôi mắt không rời khỏi cánh cửa phòng cấp cứu, dường như chẳng còn nước mắt để khóc, gương mặt nó như người vô hồn...

_Con đi nghỉ ngơi đi_Mẹ nó nói, giọng nhẹ nhàng và trầm. Đôi mắt bà cũng đã thâm quầng vì khóc quá nhiều cho thằng con trai nghịch của mình.

_....._Nó chỉ im lặng, nhìn chằm chằm vào cánh cửa, gương mặt chẳng một cảm xúc.

_Mẹ cháu nói đúng đó, cháu nên đi nghỉ ngơi đi. Cháu ở đấy suốt 14 tiếng rồi còn gì?_Mẹ của hắn cũng lên tiếng an ủi nó.

Nó cũng chỉ im lặng. Mọi người nhìn nó và thở dài... Ai cũng mệt lử và đã thiếp đi, nhưng nó vẫn vậy, từ suốt hôm qua đến giờ nó vẫn ngồi đây, không nói năng gì cả, dù người đã rã rời nhưng nó không hề rời mắt

khỏi cánh cửa. Bác sĩ, y tá, cứ đi ra rồi lại đi vào. Lắm lúc có mấy cô y tá nhìn thấy nó ngồi đó cũng giật mình rồi cũng lẳng lặng bước vào phòng.

_Ping!!!_Tiếng cánh cửa mở ra, nó chạy ào đến.

_Bác sĩ... cậu ấy sao rồi? Cậu ấy sao rồi nói cho tôi biết mau lên!!!_Nó nói và dường như đang hét lên.

_Xin cô bình tĩnh..._Vị bác sĩ đặt tay lên vai nó rồi trấn tĩnh nó, chờ cho nó bình tĩnh hơn ông nói._Cậu Triệu Thiên Minh đã qua cơn nguy hiểm, nhưng không chắc là sẽ sớm bình phục, thời gian tĩnh lại của cậu ấy cũng không xác định rõ_Bác sĩ nói, nó nghe tin thì thở phào.

_Vậy là tốt rồi..._Nó khẽ mỉm cười_Còn.. còn Gia Bảo thì sao ăh?_Nó hỏi vẻ mặt lo lắng.

_Cậu ấy... chúng tôi rất tiếc..._Vị bác sĩ cúi mặt xuống rồi bước đi. Để lại nó ở đó.

_Cái... cái gì? Bảo... ch-chết rồi sao?_Nó khụy gối, gương mặt lộ rõ vẻ shock nặng, nước mắt đã khô không thể chảy được nữa... nó im lặng, bước từng bước nặng nề, trông nó như người vô hồn.

_Á Quy, Á Quy bác sĩ nói sao rồi?_Mẹ hần từ ngoài bước vào và hỏi dồn nó, nó im lặng, cứ bước đi từng bước...

Lang thang trên con đường dài... bây giờ đã gần trưa, trời đổ nắng, in hằn lên dáng người nhỏ nhắn đang run lên từng hồi của nó... bước đi một cách vô thức, nó chẳng biết là mình đang ở đâu. Đầu óc trống rỗng nó chỉ nghĩ đến một điều. Rằng : “Lục Gia Bảo, bạn trai của nó, người nó yêu thương... đã chết...”

Nó bước đi, rồi dần kiệt sức và ngất đi trên đường...

Sáng

Nó từ từ mở mắt, một màu trắng xóa, thứ mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Nó biết mình đang trong bệnh viện.

_Á Quy, con tỉnh rồi!_Thấy mí mắt nó động đậy, mẹ nó nắm chặt lấy bàn tay nó rồi quay sang người quản gia._Mau, mau gọi bác sĩ đi!!!_Bà hét lên, vị quản gia giật mình.

_Vâng thưa bà._Ông quản gia cúi đầu và bước nhanh ra ngoài, miệng không ngớt kêu to_Bác sĩ... bác sĩ đâu?

Sau một hồi khám, bác sĩ nói gì đó với mẹ nó rồi cúi đầu bước ra ngoài, nó thì mắt vẫn cứ đăm đăm nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

_Con ăn cháo cho lại sức đi này._Mẹ nó ngồi cạnh bên giường rồi cầm chén cháo lên, đút cho nó nhưng nó chẳng ăn. Bà chỉ thở dài, buồn...

_Cạch...

_Hé lô... Tỉnh rồi hã?_Phong từ ngoài bước vào, vẻ mặt cố vui vẻ nhưng nó nhận ra rằng cậu chỉ gương cười mà thôi.

_Không cần phải cố cười đâu_Nó nói, đôi mắt vẫn ngược nhìn bên ngoài cửa sổ. Mặt cậu bỗng trở nên buồn...

_Ừ..._Phong nhẹ nhàng bước đến bên cạnh nó, mẹ nó cũng bước ra ngoài nhưng vẫn khẽ nhìn Phong, như hiểu ý Phong nhẹ nhàng khóa cánh cửa lại._Cậu không chịu ăn gì cả ăh? Như thế không tốt cho sức khỏe đâu_Phong nhẹ nhàng đặt bó hoa lên kệ rồi nhìn chén cháo đặt trên bàn rồi nói.

_..... Tôi hôn mê mấy ngày rồi?_Nó hỏi, dường như chẳng thêm để ý câu hỏi của Phong.

_3 ngày rồi..._Phong nói, vẻ mặt có chút đau xót.

_3 ngày...._nó nói nhỏ rồi khẽ nhắm mắt lại

Phong im lặng, chẳng nói gì đúng hơn là cậu không biết phải nói gì với nó bây giờ, cậu biết nó đã rất shock khi biết tin Bảo qua đời. Bây giờ điều tốt nhất cho nó là nên im lặng...

_Cạch..._Cánh cửa phòng lại mở, lần này là Phi Phi.

_Cậu ấy sao rồi?_Phi Phi hỏi Phong rồi nhìn nó.

Phong chẳng nói gì, chỉ thở dài. Phi hiểu ý cũng im lặng đến ngồi cạnh nó, rồi dúi vào tay nó một tấm ảnh.

_Lâm Hạo Thiên đã khai hết rồi, vụ này đã giải quyết xong... cậu yên tâm đi_Nhỏ nói nhẹ nhàng, nó khẽ mở mắt liếc nhìn tấm ảnh mà nhỏ đưa inh.

Nhìn tấm ảnh đó, nước mắt nó bỗng trào trềng trềng trào ra... nó khóc... khóc trong im lặng... đôi môi khô khốc khê mấp máy... nhỏ và cậu nhìn nó cũng lấy tay che miệng để ngăn dòng nước mắt trào trềng rơi... cả 2 bước ra ngoài, trả sự yên lặng lại cho nó.

_Gã Kì và Quân đó sao rồi?_Phong khép cánh cửa lại rồi quay sang hỏi nhỏ.

_Ừ, họ đỡ rồi. Vết thương cũng không nặng lắm.

_Ừm... vụ này chấm hết rồi chứ hả?_Phong hỏi rồi dứt tay vào túi quần xong bước đi.

_Ừ, xong vụ này họ sẽ trở về Mỹ, tôi sẽ được rút khỏi FBI..._Nhỏ cũng bước theo cậu.

_Mong cho Á Quy không quá shock..._Cậu nói, đôi mắt buồn... nhỏ chỉ im lặng rồi khê gật đầu...

Mọi chuyện đã chấm hết... thần chết đã mang người con trai nó yêu thương đi mãi... liệu... nó có thể chống chọi lại cú shock này... nó là một con người yếu đuối... nhưng... bên cạnh nó luôn có gia đình và người thân mà...

=====End chap 33=====

35. Chương 34

Chap 34:

Bình minh...

Những tia nắng đầu tiên chiếu xuống mặt đất. Màn đêm đen dần bị xua tan... xa xăm phía chân trời. Mặt trời từ dưới long biển nhô lên... Đó... đó chính là cảnh bình minh!

Đã một tháng từ ngày Bảo mất. Tâm trạng của nó cũng đã dần ổn. Nhưng... nó đã đánh mất nụ cười, nụ cười hồn nhiên trong sáng lúc trước, nó không còn là nó. Mọi người đều buồn... nhưng họ cũng mừng vì nó không bị cú shock quật ngã... có lẽ... do thiên thần đã ban cho nó thêm sức mạnh và niềm tin để vượt qua cú shock này!

_Oaaaaaaa đẹp thật!_Phong nhìn cảnh trước mắt và reo lên thích thú.

Nó im lặng, nhìn cảnh bình minh. Đôi mắt có chút gì đó lay động...

_Đẹp thật... tại sao lại đưa tôi đến đây?_Nó nói, đôi mắt không rời cái ánh sáng màu đỏ cam cam đó.

_Đây là cảnh đẹp nhất thế gian đấy!_Phong quay sang nhìn nó. Đôi mắt long lanh cứ như một đứa trẻ.

_Vậy sao?_Nó hỏi nhưng chỉ để cho có, nó chẳng biết phải nói gì cả.

_Ừ, cậu biết không? Dù đêm qua có như thế nào, dù đêm qua mưa to gió lớn, thì sáng hôm sau. Mọi thứ sẽ trở lại bình thường, thậm chí còn sáng hơn và đẹp hơn ấy chứ?_Phong cười toe thích thú.

_Vậy sao? Thế còn những buổi sớm trời mưa?_Nó hỏi rồi quay sang nhìn Phong, Phong đứng hóng khi nghe câu hỏi của nó.

_Ờ... thì chắc chắn tối qua trời yên gió lặng. Là một buổi tối đẹp_Phong tự bịa ra rồi cười khi.

_Ừ... giống như trước khi Bảo đi... là một ngày đẹp trời..._Nó nói, giọng nghẹn lại... cúi mặt xuống.

Phong khoác vai nó kéo gần về người mình rồi ôm nó vào lòng. Dường như... bây giờ cậu không còn có cái cảm giác yêu thương khi ở bên cạnh nó nữa... bây giờ. Cậu cảm thấy tội nghiệp cho nó. Cậu giống như một người anh luôn chăm lo, an ủi cho đứa em gái bé nhỏ...

Những ánh nắng ngày một gay gắt hơn, không còn ấm áp như lúc nãy nữa. Cậu chau mày rồi lấy tay che trước mặt.

Mình về thôi, trời nắng gắt rồi Lay nhẹ nó cậu nói.

_Ừ mình về thôi..._Nó ngược mặt lên, xong bước đi... từng bước một, dấu chân của nó in hằn trên bãi cát... sóng vỗ vào bờ rồi xuốn trôi đi những dấu chân đó... xóa đi mọi dấu tích về sự hiện diện của 2 con người này...

Triệu gia

~~

Tụi con về rồi đây Phong bước vào nhà và nói lớn.

2 đứa về rồi hả, mau lại đây ăn sáng đi này Mẹ nó nói, xong bước tới đẩy 2 đứa ngồi xuống bàn ăn.

Oa, bữa sáng ngon quá, dì khéo tay thật Phong nhìn bữa sáng rồi nịnh.

Cái thằng này, ngày càng leo mép. Mẹ nó bê bữa sáng ra rồi cười trước lời nịnh hót của Phong.

Không, dì khéo tay thật mà. Cậu ấy nói sự thật thôi chứ đâu có nịnh gì Phi Phi cũng lên tiếng, rồi cười.

2 đứa này nịnh dì các con ít thôi, không khéo dì ấy tưởng thật thì lại ngày nào cũng vào bếp thì khổ Ba nó cũng lên tiếng.

Cái ông này! Mẹ nó cười, cả nhà đều cười.

À Á Quy nèh, lát tui zào thăm Minh đó cậu đi chung luôn hông? Phi Phi đang ăn thì hỏi nó.

Không Nó nói ngắn gọn rồi lau miệng_ Con ăn xong rồi, cả nhà ăn ngon miệng_ Nó đứng dậy rồi bước lên phòng. Cả nhà nhìn nó chỉ lắc đầu thở dài.

Nó đã thay đổi... thay đổi rất nhiều sau chuyện đó. Nó trở nên ít nói hơn, không thường xuyên cười, không dao du bạn bè. Cứ thế mà sống qua ngày, cuộc sống của nó trở nên nhàm chán hơn, nhưng nó không hề khuất phục... vì nó tin... Sáng hôm sau, khi bình minh đến, sẽ xua tan tất cả muộn phiền và đem nó trở về con người trước kia!

=====end chap 34=====

36. Chương 35

Chap 35:

Demons... in the night

Ra là vậy... Minh ngồi đó, nhắm nghiền đôi mắt rồi dựa đầu vào ghế sofa.

Không gian yên lặng bao trùm lấy ngôi nhà... bây giờ dù chỉ là một tiếng động nhỏ thôi cũng có thể bị nghe thấy... Không một ai nói lời nào... buồn... thứ cảm giác của tất cả mọi người lúc này... tưởng chừng việc này đã chấm dứt... không ngờ... nó lại khơi dậy nỗi đau lại một lần nữa...

Như sự nhớ ra điều gì đó, cậu đứng phắt dậy. Rồi leo lên chiếc xe SH và phóng đi như tên lửa, nhỏ thấy vậy thì chạy theo.

Thiên Minh cậu đi đâu thế... Nhưng bong dáng cậu đã mất hút...

Phi buồn bước vào nhà rồi lên phòng... Phong cũng lên phòng nó, nhẹ nhàng đẩy hé cánh cửa rồi nhìn vào bên trong... nó vẫn đang ngủ... cậu yên tâm rồi đóng cửa và ra về.

Công ty của tập đoàn Ema

~~

Rầm... Minh giật dữ đập phẳng cánh cửa rồi bước xồng xộc trên dãy hành lang dù người vệ sĩ của pa nó đang cố cản cậu, liếc nhìn gã vệ sĩ đó. Cậu bước một nhanh hơn.

Không được đâu thưa thiếu gia, lão gia sẽ đuổi việc tôi mất! Gã vệ sĩ đó ra sức van nài nhưng cậu cứ bỏ ngoài tai.

Còn nếu cậu không tránh ra thì tự cuốn gói mà về quê ăn tết đi! Minh gằn giọng làm gã vệ sĩ kia cũng phải cúi đầu xuống. Nhưng gã vẫn cố ngăn cậu lại.

Thiếu gia đừng làm khó tôi mà Gã đó yếu ớt nói khi đi qua khúc quẹo.

Minh chẳng nói gì mà vừa đi vừa đưa mắt nhìn dáo dác như đang tìm gì đó. Xong khi qua khúc quẹo cậu nhanh chân bước vào trong thang máy.

Thiếu gia!!! Thiếu gia!!! Gã vệ sĩ đó bối rối khi cánh cửa thang máy mà Minh vào đang đóng lại, gã đập cửa rầm rầm nhưng thang máy đi mất rồi...

Phòng giám đốc

Rầm... Cánh cửa phòng bật tung, cậu đứng trước cửa phòng và thở hồng hộc.

Thưa lão gia... Gã vệ sĩ lúc này cũng vừa đến rồi cúi đầu trước vị lão gia đáng kính mà vẫn đang thở dốc do phải đuổi theo Minh.

Lui ra đi Pa cậu hơi thoáng giật mình khi nhìn thấy Minh, xong cũng lấy lại vẻ oai phòng thường ngày mà ra lệnh cho cấp dưới.

Minh liếc nhìn pa cậu xong tự tiện bước vào phòng và ngồi vắt chân tại bộ sofa đặt trong canh phòng, lấy chai rượu vang thượng hạng ra uống như đang uống nước lã.

Con đến đây tìm ta có việc gì? Ba cậu nói nhưng vẻ mặt đang tái tái dần, vẫn giữ được vẻ uy nghiêm. Ngồi lên chiếc ghế đối diện cậu con quý tử của mình mà trong lòng không khỏi thấp thỏm.

Hừm... năm đó, pa và mẹ không phải đi công tác! Minh đập bàn cái rầm làm ba cậu giật mình.

_Ó... ừm..._ Ông cúi mặt xuống như một kẻ phạm tội.

Tại sao? Tại sao lúc đó không cho bọn con biết!!! Minh đứng phắt dậy và quát lớn.

Ta... ta có lí do riêng... Ông ngượng ngạo nói một cách ngập ngừng.

Lí do? Pa có lí do gì để bỏ mặc con cái của mình rồi đi trốn trnh1 cái lũ mafia đó chứ!!! Cậu càng nghe pa cậu nói thì càng bực hơn, trên gương mặt lộ rõ vẻ tức giận, đau khổ...

Nhưng ta đã đưa đến cả một đội đặc nhiệm FBI luôn theo sát các con, làm sao mà ta biết bọn chúng hành động nhanh đến vậy? Ba cậu giải thích.

Hừm... thế mà chúng vẫn làm hại tụi cpn đấy thôi. Pa xem hậu quả do pa gây ra đi!!! Pa xem chị gái con bây giờ đang sống giỡ chết giỡ ở nhà kia!!! Pa giải thích làm sao về chuyện này chứ!!! Minh đứng dậy và bước ra ngoài ban công để lấy lại bình tĩnh...

Ta thực sự xin lỗi... Pa cậu cũng đứng dậy và bước đến chỗ Minh.

Xin lỗi... được... người pa nên xin lỗi lúc này chính là chị gái của con... con sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho pa về việc này đâu!!! Cậu quay ngoắt lại và nói, giống như một con quỷ dữ rồi bước ra khỏi phòng.

Con đi đâu? Pa cậu quay lại hỏi.

Nếu con không ra khỏi đây con sẽ giết chết pa đấy! Cậu quay lại... ánh mắt sắc lạnh... lạnh thấu da thịt... Ông khê rung mình trước thẳng con ác quỷ của mình.

Khi Minh đã đi khuất bóng thì cậu thư kí và tên vệ sĩ lúc này bước vào hỏi gấp.

_Thưa lão gia có sao không ạ?

Không... ta không sao... Ông ngồi thụp xuống ghế sofa, lấy 2 tay xoa chỗ thái dương... gương mặt buồn...

Xa lộ

~

_Vèo.... Vút....._Tiếng chiếc xe máy cạ vào không khí vang lên từng tiếng ớn lạnh... Minh ngồi trên chiếc xe đó... chạy với tốc độ kinh hoàng... kim chỉ qua vạch 330km/h với tốc độ này... chỉ cần sơ xuất một chút thôi thì tử thần sẽ đến hỏi thăm sức khỏe của cậu...

Thứ ánh sáng màu xanh bỗng tóe lên trên mặt đường... tiếng phanh gấp cạ vào mặt đường nghe sồn gai óc.

_Ket1ttttttttttt_chiếc xe SH dừng lại trước cửa bar Loff, quán bar quen thuộc của cậu ngày nào...

Bước vào trong... không khí nồng nặc mùi rượu... tiếng hò reo cùng hòa trong tiếng nhạc vũ trường sập sình... quán bar vẫn náo nhiệt như ngày nào... Bước từng bước rộng... ngạo nghễ cậu đi về phòng 102 ở tầng 2. Nơi tên thủ lĩnh của băng STK hiện giờ đang ngự trị... gã đó... chính là một con người máu lạnh và rất có tiếng trong giới đêm hiện nay... chính hắn... cái tên đã từng phản bội cậu khi cậu đang hôn mê... hắn tên là... Jin...

=====End chap 35=====

37. Chương 36

Chap 36:

The anger of the demon king

_Rầm...

Tiếng cánh cửa phòng 102 bị đập tung, những người ngồi bên trong căn phòng giật mình ngược mắt nhìn kẻ dám quấy rầy cuộc vui của mình. Tên Jin đang ôm 2 em nhìn sexy ở 2 bên, tay mân mê người đằng ã dường như chẳng chú ý đến con người trước mắt. Phía đây ngoài hành lang là la liệt xác của những kẻ cản đường cậu nằm lán lóc... bị thảm...

_Thằng nào mà láo thế!!!_Một gã ngồi cạnh Jin đứng phắt dậy và nhìn Minh bằng ánh mắt khinh bỉ.

Minh chẳng thèm ném xĩa gì đến gã láo toét kia, chỉ nghênh ngáo bước đến phía tên Jin đang ngồi, hắn có vẻ ung dung tự tại lắm, mà dường như cũng chẳng biết mình đang gặp nguy hiểm.

_Thằng này láo!!!_Gã kia bị cậu phất lờ tức giận định đánh cậu từ phía sau.

_Pằng..._Tiếng súng nổ vang lên... một làn khói nhẹ bốc ra từ nòng súng. Gã đó cố gắng quay lại xem tên nào đã bắn mình, chỉ trọn tròn mắt rồi nói lí nhí...

_Lưu H-hoàng... Phong_Nói xong gã lăn ra chết, ở phía giữa trán dòng máu đang phun ra ào ào từ vết ghim của viên đạn.

_Khốn nạn..._Phong nói, bằng giọng khinh bỉ rồi liếc mắt nhìn về phía ghế sofa nơi tên Jin ngồi.

_Á... có người chết!!!_Những cô gái phục vụ trong phòng đó thấy gã kia chết thì hoảng sợ và chạy toáng loạn, họ chen nhau qua lối cửa và thoát ra ngoài, vừa chạy vừa la thất thanh.

Những gã còn lại trong phòng thì giật mình khi nghe tiếng súng và nhanh tay rút khẩu súng luôn thủ sẵn bên hông và trong áo khoác chìa thẳng vào đầu Minh.

_Đứng lại!!! Bước thêm bước nữa ta sẽ nổ súng đó!_Một gã lên tiếng hăm dọa cậu, dường như cậu phớt lờ tất cả và chỉ đắm đắm mắt nhìn tên Jin đang nhếch mép cười khinh khỉnh nhìn cậu.

_Này tên kia! Ta nói ngươi đấy!_Gã đó bực bội quát lên và chuyển bị nổ nòng súng.

_Cạch..._Phong đã chìa thẳng nòng súng vào đầu gã, gã xanh mặt và nói giọng run lập bập.

_Đại.. đại ca, đại ca tha mạng_Tên đó nói và gương mặt sợ sệt liếc mắt qua nhìn nòng súng rồi nuốt nước bọt.

_Pằng..._Súng nổ... dòng máu từ đầu gã đó bắt đầu chảy dài xuống đất, gã đã bị bắn chết... nhưng ko phải do Phong mà do tên Jin đó đã bắn.

Loại như ngươi đáng chết Jin nói, vẻ khinh thường ngạo nghễ._ Mau bỏ súng xuống và xin lỗi đại ca đi!_ Tên Jin gừ giọng và ra lệnh cho những gã khác, họ ậm ừ một lúc rồi cũng bỏ súng xuống.

Chúng tôi xin lỗi đại ca... Lũ đó cúi đầu. Jin liếc nhìn rồi phán một câu.

Ra ngoài đi! Ngay lập tức lũ đó cúi đầu xuống rồi lui ra ngoài. Rồi gã liếc nhìn Phong đang đứng đó vẻ ái ngại. Minh hiểu ý nhìn Phong 1 cái, cậu gật đầu rồi cũng ra ngoài.

Mời ngồi. Tên Jin đó nhìn Minh rồi hất mặt về phía chiếc ghế đối diện mình, Minh nhếch mép cười rồi bước tới chỗ Jin.

Chỗ của tao là ở đây Minh nắm tóc tên Jin đó ngược mặt lên nhìn mình, chạm phải ánh mắt của cậu gã như giật mình rồi đứng dậy bước qua ghế kia. Minh ngồi xuống ghế rồi vắt chân lên bàn thủy tinh trong suýt.

Đại ca bình phục sớm vậy? Tên Jin đó lấy lại bình tĩnh, rót thêm 1 ly rượu và hỏi Minh.

Để giết mày Minh đón lấy ly rượu đó rồi húp một ngụm, lắc nhẹ ly rượu làm thứ chất lỏng trong đó chao đảo và rơi ra ngoài.

Đại ca cứ đùa Jin đang lo sợ nhưng vẫn cố ngượng cười.

Kể phản bội. Minh nói, ánh mắt ko chạm đến Jin nhưng làm cho gã toát mồ hôi, lúc này thì ngạo nghễ lắm.

Cách... Jin đứng phắt dậy và nhanh như chớp đưa nòng súng vào đầu Minh và nhếch mép cười.

Xem ai giết ai Gã cười, nói bằng giọng khinh bỉ. Cậu thì thản nhiên đến mức khiến hấn giật mình, vẫn nhắm nháp ly rượu đó đôi mắt ko liếc qua Jin đến 1 lần._ Thời của mày hết rồi, Triệu Thiên Minh à hahaha_ Gã ngược mặt lên trời và cười cách khoái trí.

Bất giác Minh lắc mạnh ly rượu làm nó đổ hết ra ngoài và dính vào áo của Jin, liếc đôi mắt sắc lạnh của mình lên nhìn tên đồng đội phản bội chính mình mà lòng căm phẫn như muốn 1 phát bắn bẻ sọ hấn.

Rầm... Cánh cửa phòng bật tung.

Áh..... áh..... uwa.... Ư...ưm.... Những tiếng la hét nghe xót lòng của những tên đồng bọn của Jin vang lên khi cánh cửa bật tung, gã lạnh người và đổ mồ hôi. Trên trán dẫm rịn mồ hôi, gã nuốt nước bọt và nói cụt.

Hừm... tao sẽ kết thúc mày rồi ra xử tên đó sau Jin nói và gừ giọng trông như một con hổ con bị dồn vào bước đường cùng.

Thời của mày kết thúc tại đây rồi. Minh nhanh tay né người sang một bên khi gã bóp cò và chĩa thẳng vào đầu gã khi đã đứng phía tay phải của hấn.

Ư... ưm... đại ca, đại ca tha mạng... em... Gã giật mình rồi run sợ. Bấy lâu nay luôn đi theo cậu nhưng bây giờ Jin mới biết được... Triệu Thiên Minh... chính là một con “Quý Vương” và không nên chọc giận cậu.

Tạm biệt... người anh em... Jin Minh nói câu cuối, đôi mắt có chút lay động và thương xót khi nhìn Jin lần cuối... người đã luôn sát cánh kề bên cậu mỗi khi cậu khó khăn cũng như vui mừng... người luôn chia sẻ... lo lắng... và an ủi cậu những lúc buồn đau... người an hèm của mình..._ Hãy để tôi đưa tiễn cậu... pằng..._ Tiếng súng vang lên... tên Jin ngã xuống... mọi chuyện kết thúc...

Phong đứng ngoài cửa > nhìn Minh, ánh mắt đau xót và cậu biết chắc Minh rất buồn khi phải rat ay với chính người anh em của mình, vẻ mặt nhăn lại tỏ vẻ đau khổ nhưng cũng lấy lại vẻ uy nghiêm khi bắt gặp Phong đang đứng đó.

Mọi chuyện kết thúc rồi, đi thôi... Cậu bước vụt qua Phong và đi trước, Phong liếc nhìn lấy cảnh tượng này lần cuối rồi nói nhỏ.

_Kết thúc rồi... người chiến hữu...

Xong Phong bước nhanh ra khỏi trốn ảm đạm và đang bốc lên mùi tanh của máu tươi loang dài trên nền hành lang... cảnh tượng thảm khốc... cái giá đáng có của những kẻ phải hứng chịu “Sự giận dữ của quỷ vương...”

=====end chap 36=====

38. Chương 37

Chap 37:

King's - Night Quee and Demon King

Địa điểm: quán bar Loff

Thời gian: 8h 35phút

Tầng thượng của quán bar...

Không khí của quán bar vẫn náo nhiệt, dường như chẳng ai biết đến chuyện gì vừa xảy ra tại phòng 102 ngoại trừ những người có mặt ở đó và những kẻ đang mang bí mật này đi khỏi thế gian...

Bỗng nhiên tiếng nhạc trong quán bar tắt nghim, mọi người xon xao nhìn quanh xem vì sao nhạc tắt và chuyện gì đang xảy ra.

_Hello, xin chào tất cả!_Phong từ trên bước đến bực sân khấu của quán bar và đưa tay chào theo kiểu quân đội.

_Lưu Hoàng Phong..._Một số người nhôn nhao khi thấy tên trùm của băng SPY xuất hiện tại địa bang của STK, dù là trước đây 2 băng này rất thân nhưng sau khi Triệu thiên Minh biến mất thì dường như 2 băng này đã trở thành kẻ thù của nhau.

_ Nhân Vương?_ Một số kẻ khác giật mình hoảng sợ không thốt lên thành lời.

_Hà... hôm nay tôi đến đây không phải để giết người cũng không phải đến đây để phá cái quán này. Mà tôi đến đây để đưa “Quý vương” về nơi của “ngài”_Phong nói, giọng thần bí không khỏi khiến những kẻ thấp kém kia tò mò.

_ “Quý Vương” Là Jessica sao?_Một kẻ trong đám đông nói và những kẻ khác lại nhôn nhao.

_No no, Jessica không phải là “Quý vương”_Phong kẻ nhíu mày rồi nhếch mép cười khiến mọi người càng tò mò hơn.

_Này tên kia!!! Người dám nói Jessica không phải là trùm trong giới đêm ư? Người mạnh miệng nh?_Một tên ăn mặc gồm giếc lên bực và chỉ thẳng tay vào mặt Phong rồi nói bằng giọng hống hách. Những kẻ phía dưới cũng hùa theo.

_Rầm...

Tiếng động vang lên khiến tất cả mọi người giật mình. Phong đưa chân lên cao rồi dè lên vai gã làm gã khuya gối, đôi mắt lạnh lùng như thần chết.

_Rút lại những lời ngươi vừa nói đi._Phong nói, toát ra một vẻ uy nghiêm làm người khác giật mình.

_Đó là ai? Người mà được “Nhân vương” gọi là “Demon king”?_Những kẻ đó không khỏi thắc mắc rồi xon xao.

_Đó chính là... Triệu Thiên Minh!!!_Phong nói hơi ngắt quãng làm mọi người nín thở, nghe đến cái tên Triệu Thiên Minh gương mặt kẻ nào cũng tái xanh.

_Triệu... Triệu... Thiên Minh?_Gã đang bị Phong dè chân lên vai lấp bắp, gương mặt tái nhợt vì khiếp sợ._Không... không phải hần đã chết rồi sao?_Tên đó trợn tròn mắt nhìn Phong. Phong nhếch mép cười.

Từ phía quầy bar Minh bước đi, mọi người dạt qua 2 bên chừa lối cho cậu đi. Gương mặt lạnh tanh, phong thái ung dung nhưng toát lên vẻ oai hùng. Bước từng bước dài đến phía Phong đang đứng cậu nhếch mép cười liếc mắt nhìn tất cả những người có mặt trong quán bar, rồi buông một câu sỗ ọc.

_Ta đã trở lại._Cậu nói mang đầy ý nghĩa thách thức đối với những kẻ đang có tiếng ở nơi đây cũng như trong toàn giới đêm rằng cậu sẽ quay về và sẽ lấy lại tất cả những thứ thuộc về mình.

_ “ Demon... king” _Những kẻ phía dưới run sợ và lắp bắp, dường như không tin vào mắt mình nữa.

_ “Night queen” lộ diện đi _Minh nhếch mép cười và nhìn vào một điểm vô định phía dưới, ánh mắt thích thú.

_Báp báp báp..._Tiếng vỗ tay đầu đó vang lên khiến mọi người giật mình, không lẽ... “Night queen” cũng ở đây?

_Khá lắm, không hổ danh và “Quỷ vương” _ Một cô nhóc cute từ dưới đám đông vừa vỗ tay vừa nhếch mép cười khinh khỉnh.

_Hừm... Jessica! Lâu ngày không gặp _Minh nghiêng đầu nhếch mép cười.

*Jessica: Một cô nàng được mệnh danh là “Night queen” là một người luôn luôn nghe lời Minh, không hiểu lí do? Rất giỏi karate, Judo,... là một đứa con gái rất xinh nhưng lạnh lùng.

_Night queen cũng ở đây luôn sao ^O^~ zui quá haz!_Phong vỗ vai Jessica và cười típ mắt.

_Bỏ cái bàn tay của người ra _Jessica liếc mắt nhìn Phong làm cậu ớn lạnh.

_ “Nhỏ này từ xưa đến nay là vậy” _ Phong cười và đổ mồ hôi thầm nghĩ.

_Chào mừng cậu trở lại “ Demon king”_Jessica cười, nụ cười chất chứa niềm vui nhưng bị che giấu.

_Lâu ngày không gặp. _Minh nhếch mép cười rồi 3 người bước xuống bậc, không khí lại bắt đầu náo nhiệt khi tiếng nhạc được mở lại. Trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy hoang mang khi “Demon king” và “night queen” gặp mặt, sự xuất hiện bất ngờ của Quỷ vương khiến họ lo lắng...

Sáng

~

_Con đi học đây _Nó mỉm cười và đứng dậy khi ăn xong bữa sáng.

_Ừ con đi học đi _Mama nó nói rồi mỉm cười.

_Đi cẩn thận nha con _Papa nhìn nó, nói giọng quan tâm nhưng khi vừa quay sang Minh thì nhận được một cái nhìn sắc ngọt từ cậu. Xong cậu đứng dậy cách hăm hực và đi theo nó.

Ra đến cổng, nó đứng đó rồi cứ quay qua quay lại xem Phong đã đến chưa, chốc chốc nó lại đưa tay lên xem đồng hồ.

_Thôi để em đưa chị đi học _Minh nói và dắt chiếc SH đã để sẵn ở đấy rồi rồ ga.

_Ồ... ừ _Nó chần chờ một lúc rồi cũng đồng ý và ngồi lên x echo Minh chở đi.

_Phi Phi đi xe ô tô nhé, tớ đưa chị đi học trước. Nhớ đợi tớ ở cổng trường _Trước khi phóng xe đi Minh quay lại nói với Phi và làm động tác hôn gió.

_Hỳ, ừ Minh đi đi _Phi cười trông rất dễ thương và vẫy tay chào Minh rồi cậu chạy vụt đi.

Trường đại học Unateru

~

_Rồi, cảm ơn em _Nó bước xuống xe và nghiêng đầu chào Minh.

_Hỳ, chị vào trong đi. Em đi học đây _Minh cũng vẫy tay chào chị rồi định quay xe chạy đi thì.

Brùm... kettttttttttt Cậu đang định phóng đi và liếc nhìn nó cái cuối thì giật mình khi thấy nó đang đứng nhìn 1 người nào đó ngay cổng trường. Dừng ngay chiếc xe tới cậu chạy đến chỗ nó.

Lục Gia Bảo? Minh nhìn cậu con trai đang khoác tay một cô gái trông rất thân mật đi vào cổng trường, quay sang nhìn nó. Gương mặt nó xa xăm và cúi xuống đất._Chết tiệt..._cậu rít lên rồi bước nhanh đến chỗ gã đó.

Minh nắm lấy khủy tay của Bảo rồi kéo cậu quay lại, nhất thời giật mình hắn cũng quay lại nhìn xem gã nào quấy rầy mình.

_Bốp.

=====end chap 37=====

39. Chương 38

Chap 38:

???

_Bốp..._Máu từ khoe miệng chảy ra, hắn hừ một cái rồi liếc nhìn Minh.

_Chết tiệt..._Lấy tay quệt đi vết máu trên khoe miệng Bảo gầm gừ nhìn Minh rồi nhìn ra phía sau lưng Minh nơi nó đang đứng lấy tay bịt chặt miệng lại để không thốt lên thành tiếng._Ra vậy_ Hắn cười nhếch mép cách khinh bỉ rồi toan quay đầu bỏ đi.

_Thằng khốn!!!_Minh lại toan dơ tay đấm hắn nhưng hắn kịp ngăn lại.

_Về mà coi lại con bạn gái của mày đi_Bảo nói cách chế giễu rồi nhìn cậu cười khinh khỉnh.

_Thằng chó!!!_Mày dám..._Minh gầm gừ rồi liếc nhìn con nhỏ đi với Bảo.

_Sao?_Mày là thằng nào?_Bảo nhăn mặt nhìn cậu rồi hất mặt lên nói giọng hống hách.

_Khốn nạn... xem như bao nhiêu năm qua tao nhìn nhầm mày..._Lục Gia Bảo_Minh hất phăng tay hắn ra rồi quay đầu bước lại chỗ nó.

_Lại là Lục Gia Bảo_Hắn nhếch mép cười mỉa mai rồi bước đến chỗ Minh.

_Chị, mình về thôi..._Cậu đỡ vai nó rồi dìu nó lên xe nhưng đang đi thì bị hắn nắm lấy vai và quay người lại.

_Bốp....

Hắn đánh cậu, máu nơi khoe miệng cũng bắt đầu tuôn ra. Nhếch mép cười cậu liếc nhìn hắn bằng ánh mắt xem thường, nó giật mình và ra ngăn hắn lại.

_Tao nói ày biết. Tao không cần biết cái thằng mang tên Lục Gia Bảo đó có thù hằn gì với mày. Nhưng nó không liên can gì đến tao hết!!! Nghe cho rõ đây!!! Tao tên là LỤC VƯƠNG KÌ, LỤC VƯƠNG KÌ mày nghe rõ không!!! Nhớ đây_Bảo àh không, Kì nắm cổ áo Minh sách lên và thét vào mặt cậu, lúc đầu ngỡ ngàng nhưng hồi sau cậu chau mày nhìn Kì.

_Buông ra!_Thấy Kì cứ nắm khư khư cổ áo Minh nó tới giằng tay Kì ra khỏi Minh làm Kì có chút thất lòng.

_Hừm.. bảo vệ bạn trai àh, khá lắm_Kì liếc nhìn nó cách khinh thường và tính quay lưng đi.

_Chết tiệt..._Minh hầm hực nhìn theo bóng dáng Kì và con nhỏ lúc nãy đi vào trong mà lòng đầy căm phẫn. Quay sang nhìn nó, ánh mắt nó buồn, luyến tiếc nhìn theo 2 con người đó. Minh nhẹ nhàng nắm lấy vai nó rồi nói_Mình về thôi, chị._Rồi 2 người quay lưng bước đi, lúc 2 người đi rồi thì Kì quay lại nhìn 2 người rồi nhăn mặt.

Triệu Gia

~

_Có chuyện gì vậy?_Phi Phi chạy xồng xộc vào nhà, vẽ mặt hốt hoảng.

_Hừm... lại gặp cái gã giống Gia Bảo đó._Minh nói, quay ngoắt mặt sang hướng khác và gương mặt lộ rõ vẻ tức giận.

_.... Gã đó là ai?_Phi Phi ngập ngừng rồi hỏi Minh.

_Đang điều tra..._Cậu nói, rồi đập mạnh tay xuống mặt kính thủy tinh trong suốt và vò đầu_Ashiiiiiii.

_Á Quy sao rồi?_Ngay lúc đó Phong cũng hốt hãi từ ngoài chạy vào. Nhìn thấy gương mặt lo lắng và tức giận của 2 người Phong cũng hiểu._.... Lúc này, tôi đã gặp gã đó_Phong nói, ám chỉ Kì.

_Khốn nạn..._Minh càng giận dữ hơn, gương mặt như một con quỷ dữ... Phi Phi chỉ ngồi lặng bên cạnh cậu và thở dài.

Không gian im lặng, chẳng ai nói gì cho đến khi có tiếng nhạc chuông điện thoại reo lên.

_Alo...._Minh bước ra ngoài nghe điện thoại, gương mặt cậu giãn ra rồi từ từ nhả lại, găm gừ vài tiếng..._Chết tiệt..._cúp máy cái rụp, cậu bước vào nhà mà gương mặt đầy giận dữ.

_Có chuyện gì thế?_Phi Phi hỏi cậu, gương mặt có chút lo lắng.

_Có thông tin của tên Lục Vương Kì đó._Minh nói và thở hắt ra.

_Sao?_Phong hỏi, ngạc nhiên.

_Hắn....Là Lục Vương Kì, đại thiếu gia của Lục gia_Minh nói, đập mạnh tay xuống bàn.

_Sao...?_Phong và Phi ngạc nhiên hỏi, rồi đồng thời cả 2 ngược mắt nhìn lên lầu, nơi nó đang yên giấc...

_Hắn... tên khốn..._Minh nghiêng răng ken két và ngồi phịch xuống ghế sofa._Phi Phi này, ngày mai... chúng ta sẽ là sinh viên trường đại học Unateru_Cậu lấy lại bình tĩnh và quay sang nhìn nhỏ, nhỏ thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cũng gật đầu.

Nó bây giờ vẫn đang yên giấc, một giấc mộng thật tuyệt vời... trông nó ngủ cứ như nàng công chúa đang ngủ say trong rừng, nó không hề biết truyện gì sắp xảy ra? Nó chỉ cần nằm đó... và chờ cho đến khi hoàng tử đến và đánh thức nó dậy...

Sáng

~

_Pa này_Đang ăn sáng, Minh bỗng lên tiếng, vẽ mặt nhàn nhã.

_S-sao?_Triệu lão gia hơi bất ngờ nhưng cũng cố lấy bình tĩnh.

_Pa tính sao với chị con?_Cậu nói, gương mặt nhàn nhã, vẫn ung dung ăn sáng.

_À.... ờ. Ta tính sẽ nói chuyện với con bé sau..._Triệu lão gia hơi ấp úng, gương mặt toát lên vẻ lo sợ.

_Hừm... con cần pa giúp đỡ một việc._Cậu nói, liếc ánh mắt sắc nhọn nhìn Triệu lão gia.

_Có việc gì con cứ nói_Triệu lão gia lấy tay quạt dòng mồ hôi trên trán và nói.

_Hẹn gặp Lục thiếu gia ăn tối cùng con, pa làm được chứ?_Cậu nói, phong thái ung dung.

_Lục... Lục thiếu gia sao?_Pa cậu hơi lắp bắp._Ừ, pa sẽ hẹn cậu ấy cho con...

_Thế thì tốt, con đi học đây_Cậu đứng dậy và bước ra ngoài, pa cậu chỉ biết đưa mắt nhìn theo và lắc đầu.

_2 cha con nói chuyện gì thế?_Triệu phu nhân lúc này mới từ trong bếp bước ra.

_À. Không có gì, ko có gì_Triệu lão gia cười xòa.

_Sao sáng sớm mà mình đổ nhiều mồ hôi thế?_Triệu phu nhân ngạc nhiên nhìn ông chồng của mình và lo lắng hỏi.

_À... chắc thời tiết dạo này nóng quá đó mà _Ông nói và lấy tay quạt quạt.

_“Ái chà? Thời tiết 16-17 độ C mà nóng sao?” _Triệu phu nhân cười cười và thăm nghĩ.

Đại học Unateru

_Kétttttttttttt

Tiếng phanh xe, cổng trường đang náo loạn thì bỗng trở nên im phất. Tất cả mọi người đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn về phía vừa phát ra tiếng động.

Minh bước xuống xe, phong thái ngạo nghễ nhìn mọi người bằng nửa con mắt khiến người khác phải khiếp sợ mà né đường cho hắn đi. Đút 2 tay vào túi quần rồi bước vào trường, dù những “chị” rất mê ảnh nhưng cũng chẳng dám đến gần.

_Thiên Minh!!! _Phi Phi đứng ở gần đó với tay gọi cậu lại.

_Á Quy học lớp nào? _Cậu bước lại và hỏi, đôi mắt dáo dác nhìn xung quanh trường như đang tìm kiếm bóng dáng người quen.

_Mình lên lớp thôi... _Phi Phi kéo tay cậu và bước đi làm không khiến rất nhiều nhỏ nổi máu điên mà cần xé thứ đang cầm trên tay mình. Bảo, à không. Kì đứng ở một góc liếc nhìn 2 con người này, đôi mắt nheo lại.

Sau một hồi đi lòng vòng trong khuôn viên trường đại học này thì Minh và Phi cũng đến được lớp của Á Quy. Quy đang gục mặt xuống bàn cách một mét mỗi và dường như cũng chẳng biết sự có mặt của thằng em trai trong lớp.

Tiết học cứ thế trôi qua, Minh ngồi mà lòng cứ thấp thỏm nhìn chị mình, chẳng biết là chị ý bị sao mà cứ ngồi im im như thế mãi. Nhiều lần muốn hỏi nhưng lại bị Phi và Phong ngăn lại. Cậu chỉ biết thở dài.

_Ding-doong

~

Tiếng chuông ra chơi, mọi người đều ồ ạt đi kiểm đồ lót dạ. Minh không khỏi lo lắng mà chạy xộc lại chỗ cô chị gái iu quý và lay nhẹ.

_Á Quy, Á Quy

_..... _Không có tiếng trả lời. Đăm lo, cậu ngược mặt nó lên thì.

_Sặc... _Minh té nhào, nhìn cô chị gái đang say sưa giấc ngủ mà cậu không kiểm lòng được. Tưởng rằng chị bị sao... ai dè...

_Um.... _Nghe tiếng ồn, nó vươn vai ngồi thẳng dậy. Đưa đôi mắt đảo một vòng mà nhìn quanh lớp thì thấy Phong đang ngồi trước mặt mình cười nhả nhỏ.

_Cậu bị sao thế? Đi ăn trưa thôi. _Nó nói cách một nhọc và bước ra khỏi chỗ ngồi, nào ngờ....

_Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! _Minh hét thất thanh làm nó giật bắn người.

_Sao cậu lại ở đây? _Nó hỏi, vẻ mặt khó hiểu. Phong thì cười lăn ra đất.

_Nhắc... nhắc... cái chân lên ... dùm cái _Minh vừa nói vừa đập đập vào chân nó, nó giật mình cúi xuống nhìn.

_Oái!?! So sorry ^^ _ Nó cười và nhìn Minh.

_Hừm _Minh bực mình suốt soa cái tay rồi bước ra khỏi lớp cùng Phi Phi. Một lúc sau nó và Phong cũng đi theo.

Căn teen

~~

Lúc này căn teen đông nghẹt người, nó và Phi Phi ngồi nhẩn nha rảo mắt quanh căn teen, mọi còn nhấp nhái hát bài hát ưa thích. Phong thái thật ung dung tự tại, chẳng bù cho 2 chàng nhà ta, đang cực khổ chiến đấu ^^.

_Trời ơi làm ơn tránh đường!!!_Sau một hồi chen chút mà chẳng có hiệu quả, Minh phát cáu và hét lên. Lập tức mọi người đổ dồn con mắt về phía cậu. 1s sau tất cả quay đi và lại tiếp tục chen lấn.

_Hehe, không có tác dụng đâu ^^_Phong đứng bên cạnh cũng đang nỗ lực chen chút nhưng miệng vẫn cười tươi.

_Tại sao chứ? Đường đường là đại ca băng STK mà tui phải làm cái trò nhảm nhí này sao?_Minh nhăn mặt nói.

_Hehe, ở cái trường này thì cậu cũng chỉ là 1 học sinh bình thường thôi, vì hình như chưa ai biết đến cậu cả nên cố gắng đi ^^ (im hơi lặng tiếng suốt 3 năm trời, giờ tỉnh dậy cái đòi người ta biết ngay được chắc >"<)=" _phong=" ôn=" tòn=" giải=" thích.=" ">

_Grrrrrrr dám chế giễu tui àh!!! Thế còn cậu thì sao? _Minh gắt

_Ồm... tui thì khác _ Phong nói và liếc mắt sang nhìn nó. Minh thấy thì cũng hiểu ý, chắc chắn do bà chị của cậu đây mừn ^^~.

Bỗng dưng mọi người đều dạt ra chừa 1 lối đi, thấy lạ cậu cố chen ra để xem kẻ nào mừn ghê gớm đến thế.

Đó là Kỳ, Lục Vương Kỳ. Gã kiêu căng mà cậu gặp, tuy gương mặt rất giống với Lục Gia Bảo, nhưng tính tình thì khác hẳn thậm chí hẳn còn không nhớ chị của cậu là ai cơ mà? Nhưng Minh biết, hẳn... (??? Hehe không nói đâu ^O^~) Đưa đôi mắt khinh thường liếc nhìn Kỳ cậu nhếch mép cười.

_Hừm... Là Lục Vương Kỳ đó sao?_Phong ngạc nhiên hỏi nhỏ cậu.

_Là hẳn, nhưng... (Đằng sau còn nữa, nhưng sU không nghe được thằng này nói gì hết >"<)>

_Cái gì?_Phong tròn tròn mắt nhìn Kỳ.

_Tui chỉ nghĩ vậy thôi, còn chưa chắc?_Minh nói.

_.....

Phong im lặng, mắt vẫn không rời khỏi người con trai tên Kỳ đó... Liệu hẳn có phải...

=====End chap 38=====

Chap 38:

Lục Gia Bảo hay Lục Vương Kỳ

???

Anh đèn nhẹ dịu lướt đi trên khắp gian phòng kính, tiếng nhạc du đưa tạo cho người ta cảm giác thư thoải,... Ở một chiếc bàn kính sang trọng trong sảnh phòng, một cậu con trai ngồi đó. Dáng người thư thoải, ngồi vắt chân rồi từ từ thưởng thức thứ nước trắng trong bên trong chiếc ly thủy tinh lấp lánh.

_Gọi tui có việc gì?_Từ phía ngoài cửa, một cậu con trai khác bước vào, gương mặt lạnh băng. Thông thả ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

_Hà, cuối cùng cũng đến_Thấy dáng Kỳ suất hiện, Minh ngồi thẳng dậy và nói giọng khách sáo._Xin lỗi đã làm mất thời gian của cậu, Lục thiếu gia!!_Minh gửi cho Kỳ nụ cười giả tạo.

_Hừm, có gì nói đi. Tui không rảnh ngồi đây mà nghe cậu nói nhảm đâu_Kì nói, ánh mắt giận dữ.

_Xin bớt giận nào, thiếu gia quả là vẫn nóng tính như xưa_Minh lại cười. nụ cười khiêu khích.

Kì tức muốn sôi máu và chỉ muốn đến cho tên này 1 cú vào mặt thôi

_Cậu vẫn chẳng thay đổi gì cả._Câu nói của Minh làm Kỳ bất giác giật mình, nhưng cũng lấy lại được phong thái hăng ngày.

_Ý cậu là gì? _Kì nhíu mà.

_Cậu có thể qua mắt được người khác, nhưng tôi thì cậu không qua mắt được tôi đâu. Lục Gia Bảo! _Minh ngồi tựa vào thành ghế và nhếch mép cười.

_Cậu.... _Kì giật mình, đôi mắt mở to. Thực sự cậu đánh giá sai thằng bạn chí cốt này rồi _Hừm, biết rồi sao? _Kì quay mặt đi, nhếch mép cười.

_Tại sao? Chị tôi đã chờ cậu suốt 2 năm đấy, tên khốn _Minh có chút gắt gao nhưng vẫn ung dung.

_Hừm, đơn giản thôi. Tôi thấy hối hận vì mình đã thích 1 con ngốc _Kì nhìn Minh bằng ánh mắt chế giễu.

_Hà, ***** _Minh ch-ười thề, khoe môi nhếch lên đôi mắt bỗng sa sầm xuống.

_Sao? Cậu đến đây chỉ để nói mấy cái thứ vớ vẩn đó thôi sao? Vậy thì tôi xin phép _Kì àh không, Bảo chứ nhấy. Đứng lên và tính quay đầu đi.

_Bốp... _Minh đứng phắt dậy và đâm vào mặt Bảo 1 cái như trời giáng làm cậu loạng choạng. Minh bước đi và quay ngang mặt lại nói _Xem như, tôi nhìn nhầm cậu. Lục Gia Bảo. _Rồi Minh bước ra khỏi căn phòng.

Khi Minh đã ra khỏi căn phòng đó, Bảo ngồi thụp xuống và cúi gằm mặt.

_.....xin lỗi....

Triệu gia

~

Nó đang ngồi ở ghế sofa, đôi mắt ngấn nước. Phi Phi và Phong từ ngoài bước vào thì giật mình khi thấy nó ngồi đó khóc nức nở.

_Á Quy àh, cậu sao vậy? Có chuyện gì thì nói với mình đi _Phi bước đến và ngồi cạnh nó, lấy tay lay nhẹ vai nó.

_Á Quy àh, bình tĩnh nào. Có chuyện gì thì nói cho tụi này nghe đi, biết đâu sẽ thấy nhẹ lòng hơn _Phong cũng đến và ngồi bên cạnh nó.

_Hức... hức... _Nó vẫn cứ khóc, dường như không quan tâm đến 2 người kia.

_Này!!! _Phi quay người nó sang nhìn đối diện mình _Có chuyện gì thì nói cho tụi này nghe đi, đừng giữ trong lòng như thế.

_Hức... _Nó chẳng nói gì mà chỉ kéo tay Phi và quay người lại.

_Có chuyện gì thế? _Phong đâm lo và lay mạnh người nó.

_Có buồn ra không thì bảo!!! Người ta đang xem phim mà cứ phá woai! là sao!!! _Nó quay lại và quát thẳng vào mặt Phong làm cậu và Phi cùng ngơ người.

Hóa ra là nó đang xem phim “hàn wuốc”, thế mà làm cậu và Phi lo lắng, mà cũng cảm thấy quê nên cả 2 đều kiềm chế và chuẩn mắt tiêu.

_Này... tụi con bé ghê!!! _Nó vẫn khóc thút thít, lấy tay chỉ lên màn hình tivi và quay sang hướng Phi ngồi thì _Ủa? Đi đâu mất tiêu rồi? _Nó ngạc nhiên và nhìn ngó ngác tìm Phi.

Tắt tivi, nó chạy nhanh lên lầu và vào phòng Phi Phi. Phi đang dọn dẹp đồng sách trên kệ.

_Hy!!! Chán quá, mình đi đâu chơi đi _Nó chạy tới và cười tươi ráo. Phi nhìn nó thì quay đi hướng khác. (Ai biểu, tại nhỏ còn giận vì dụ nó làm nhỏ hớ 1 cây số mà)

_Ủa sao vậy? _Nó méo máo nhìn Phi, nhưng nhỏ chẳng thèm để ý đến nó mà cứ tiếp tục dọn dẹp.

_Hông đi thì thôi!! Hứ, tui đi tìm Phong _Nó lè lưỡi và chạy ra khỏi phòng.

Tìm dấu giắc khắp trong nhà nó chẳng thấy bóng dáng Phong đâu hết. Chán nản nó ra vườn thì thấy Phong đang đứng đó.

_Áh, cậu đây rồi ^^_Nó cười, rồi khoác tay Phong. Phong giật mình nhìn nó rồi cũng làm lơ (Tức, tức không chịu được vì bị nó làm cho hớ)

_Hừm, cả cậu cũng vậy nữa. tôi làm gì đắc tội đến 2 người sao!!! _Nó tức giận và quay mặt đi luôn. _Đã thế ta sẽ đi chơi 1 mình, chẳng cần đến 2 người đâu_ Nó dặm chân và hầm hực đi lên phòng.

Lựa một bộ đồ thật là “cute”, nó ngắm nghía mình trước gương và chải lại mớ tóc mai, cột một cái nơ nhỏ trên đầu rồi mỉm cười.

Bước từng bước dài trên con đường vắng. Bây giờ đã chạng vạng, chỉ còn sót lại vài vạt nắng nhẹ dịu, khẽ lướt qua trên gương mặt của nó. Khiến cho ai cũng phải ngoái nhìn khi nó đi ngang qua. Nhưng dường như chẳng chú ý đến những ánh mắt đó. Nó cứ vô tư bước đi và miệng thì lầm nhảm bài hát “Love Paradise”.

Đang đi, bỗng nó dừng chân và ngoái mắt lên, nhưng tia nắng dịu hắt vào mắt làm cho nó phải nheo mắt lại. Trên tấm bảng to tông màu vàng nhạt đề chữ : “Tiệm Kem Ốc Quế”. Chẳng chần chừ nó bước nhanh vào quán rồi chọn một cái bàn có thể nhìn ra phía ngoài đường.

Đưa đôi mắt ra nhìn cảnh vật phía bên ngoài cửa kính. Gương mặt nó thoáng chút buồn. Nó nhớ... nhớ những kỉ niệm của nó và Bảo 2 năm trước. 2 năm trước, nó và Bảo cũng đã từng đi ăn kem ốc quế, cũng vào một buổi tối trời thu như bây giờ... Đang mãi suy nghĩ, nó chẳng để ý đến người phục vụ đang gọi mình.

_Cô...àh, em cần gì?_Anh phục vụ bàn đó thoáng ngạc nhiên trước nó, một con nhóc vô cùng xinh đẹp và dễ thương.

_Àh,... cho em một kem ốc quế_Nó quay lại và mỉm cười.

_Ồ... ừm, kem ốc quế của em sẽ có ngay đây_Anh phục vụ đó thoáng đỏ mặt rồi quay lưng đi ngay.

Một lúc sau người phục vụ đó quay lại và nhẹ nhàng đặt lên bàn một ly kem ốc quế “không bình thường” (vì nó quá to ^^ hehe ý gì đây???). Nhẹ nhàng nói.

_Của em đây

_Vâng, cảm ơn_Nó đón lấy ly kem.

Nó ngồi đó, từ từ thưởng thức cái hương vị khó quên này. Một giọt nước mắt nhẹ lăn dài trên gương mặt, nó vội quệt đi. Gương mặt buồn.....

.

Đang đi lang thang trên con đường vắng. Lúc này trời đã tối và đường như trên đường thỉnh thoảng chỉ có một chiếc xe chạy qua. Bóng dáng Kì in hằn trên nền xi-măng lạnh nhờ ánh đèn đường thấp thoáng. Hắn đang mãi suy nghĩ về việc mà Minh nói lúc nãy. Hắn thực sự không biết mình làm như thế là đúng hay sai nữa... Trong lòng có chút đau xót khi nhớ lại nụ cười của nó 2 năm trước, bây giờ hắn chẳng còn nhìn thấy cái nụ cười hồn nhiên của nó nữa...

Bất chợt hắn đứng sững người lại khi thấy cái bóng dáng nhỏ bé quen thuộc ngày nào. Thoáng ngạc nhiên, rồi cau mày, chần chừ một lúc Kì cũng bước đến và đẩy cánh cửa rồi bước vào trong.

Chọn một chiếc bàn cách nó không xa, Kì ngồi xuống rồi gọi một ly kem ốc quế. Mãi nhìn nó mà chẳng hề hay biết ly kem của mình đã tan chảy hết rồi.

_Anh ơi!!!_Nó chùi mép rồi ngó ngác tìm người phục vụ và tính tiền. Người phục vụ ban nãy nhanh chân bước đến_Cho em tính tiền.

_Ừm... của em là 150.000 ngàn_Người phục vụ đó lật hóa đơn ra rồi nói.

Nó sờ vào túi và giật bắn người (Nó mặc váy mành, làm gì có cái túi nào >"<),="” lục="” lợi="” khắp="” người.="” nó="” nuốt="” nước="” bọt="” rồi="” nói.="”>

_Anh àh, em... quên mang theo tiền rồi_Nó cười ngượng, thầm nghĩ _ “Sao lại quên mang theo tiền chứ, cả điện thoại, giấy tờ... cũng không mang”

=====End chap 38=====

40. Chương 39

Chap 39:

... Smile or Cry??

_Ừm... em làm thế thì khó cho anh quá _Anh ohuc5 vụ đó gãi đầu rồi nghĩ _ “ Nhìn xinh mà lại đi ăn quýt sao >?<”>

_Tiền đây _Kì hiểu được vấn đề rồi đứng dậy và đưa cho người phục vụ đó một tờ 500.000k _Chúng tôi đi được chứ? _Kì hỏi trước sự ngỡ ngàng của người phục vụ đó và nó.

_Vâng-vâng _Người phục vụ đó đang còn đơ người trước hành động của hấn.

Xong chẳng để nó nói lời nào mà hấn cầm tay nó rồi kéo ra khỏi quán. Cứ đi như vậy trong sự im lặng. Bỗng hấn dừng lại làm nó cúi người vào lưng hấn. Quay lại, nhìn nó rồi Kì nói.

_Đi ăn kem, không mang theo tiền? _Hấn nhăn mặt khó chịu. Chẳng biết tại sao hấn lại hành động như thế nữa. Hấn chỉ nghĩ có một điều thôi _ “ Nó xinh đẹp như thế, mà không có tiền thì chuyện gì sẽ xảy ra nếu hấn không ở đó?”

_Ừ...ừm... _Nó cúi gầm mặt xuống, ngạc nhiên khi hấn ở đó. Bối rối khi hấn nắm tay kéo ra khỏi quán. Ngượng ngùng khi phải đối diện với hấn lúc này.

_Hừm, tôi sẽ chẳng cho không cô số tiền đó đâu _Hấn gầm gừ dí sát mặt vào mặt nó.

_Ừm... tôi sẽ trả lại anh khi về nhà _Nó lùi lại phía sau rồi nói giọng có chút rụt rè.

_Tiền? trả lại sao? Tôi không cần _Hấn nhếch mép cười rồi nói.

_Vậy anh muốn gì? _Nó có phần cáu gắt vì hành động quá đáng của hấn lúc này.

Dường như chỉ chờ câu nói này của nó. Hấn bất ngờ lấy tay đỡ chặ mày nó rồi hôn nó. Nụ hôn có chút cường bạo, nhưng lại ngọt ngào. Nó giật bắn người trước hành động của hấn. Xong cũng nhẹ nhàng ôm lấy vai hấn rồi hôn đáp trả. Chẳng biết tại sao? Nó chỉ muốn níu kéo cái cảm giác này, cảm giác đã mất 2 năm trước. Ngạc nhiên trước hành động của nó, hấn cũng khẽ mỉm cười.

Bóng 2 người hất xuống nền đường. Không còn cái cảm giác cô đơn hiu quạnh lúc này nữa mà tràn đầy hạnh phúc. Trong cái cảnh lãng mạn này, bỗng cái bụng nó biểu tình.

_Ot ot... _Bụng nó kêu lên. Hấn không hôn nó nữa, nhúu mày nhìn nó. Nó bây giờ chỉ muốn kiếm một cái lỗ rồi chui xuống đó cho xong.

_Cô, chưa ăn gì sao? _Hấn nhúu mày nhìn nó.

_Ừm, đâu có tôi ăn rồi chứ? _Nó cười ngượng và nói.

_Àh, phải phải, cô đã ăn một ly kem ốc quế “đặc biệt” _Hấn nói có phần khó chịu và cũng có phần chế giễu.

_Hừm _Nó chu mỏ lên rồi quay mặt đi.

Hấn phì cười trước cái tính trẻ con của nó, thiết là bó tay. Nắm lấy tay nó rồi lại kéo đi như lúc nãy.

_Này, anh kéo tôi đi đâu??? _Nó hỏi

_Đi ăn, cô ngốc _Hấn nói ngắn gọn mà đầy hàm ý. Nhưng nó chẳng hiểu câu sau ý hấn muốn nói là gì.???

Tại một quán ăn “ven đường”

_Cho cháu 1 phần thịt nướng đi!! _Kì kéo một chiếc ghế và ngồi xuống, quay lại nói với bà bán hàng.

_Vâng, cậu chờ chút sẽ có ngay _Bà cụ nói rồi nhìn nó và hấn mỉm cười.

Bà cụ tính bưng đĩa thịt nướng ra thì Kì nhanh chân đứng dậy rồi đỡ lấy đĩa và nói với bà cụ.

_Bà để cháu làm cho _Rồi hấn mỉm cười, nó ngạc nhiên trước hành động của hấn. Ngơ người một lúc rồi nghiêng đầu nói.

_Anh tốt quá_Nó nói rồi bắt đầu ăn.

_Cô nhiều chuyện quá, lo ăn đi!!!_Kì nhãn mặt, đổi thái độ và câu.

_Hứ!!! Tui chỉ muốn khen anh thui mà_Nó chu mỏ lên và nói. Kì cổ đầu nó rồi gắt.

_Ăn nhanh đi!!!_Hắn nói rồi gấp miếng thịt nướng và đút cho nó. Nó thoáng ngạc nhiên nhưng cũng há miệng ra, hắn liền đưa miếng thịt vào miệng mình rồi cười khoái trá.

_Anh lừa tui àh!!!_Nó tức giận và càng tức hơn khi hắn càng ngày càng cười to hơn.

Bà cụ đứng đó nhìn 2 đứa nó rồi cũng mỉm cười, nhìn 2 đứa giống như tình nhân của nhau áh ^^.

Ăn xong, nó và hắn chào bà cụ rồi đi. Cả 2 đều im lặng, mãi suy nghĩ mà chẳng nói gì với nhau. Cảm giác thật ngọt ngào và chán nản. Thấy phía bên kia người ta tụ họp rất đông, nó kêu tay hắn rồi chỉ về hướng đó và nói.

_Mình qua đó đi!!!_Nó nói mà mắt không rời cái đám đông đó.

_Hừm, tui đâu phải pò của cô.Và lại bây giờ tui không rãnh_Hắn nhìn sang hướng đó rồi nhãn mặt làm lơ.

Nghe câu nói của hắn tự dừng tim nó thất lại, nước mắt như muốn trào ra. Ừ, hắn là Kì, Lục Vương Kì. Không phải là Gia Bảo... cũng không phải là bạn trai của nó... nó thật là ngốc. Nó vội quệt đi giọt nước mắt trên mi, rồi ngược mặt lên nhìn hắn và mỉm cười tươi.

_Ừm, hý tui đâu phải là bạn gái của anh nên tui không có quyền đó, nhii!!! Xin lỗi đã làm phiền anh.Cũng cảm ơn vì đã đưa tui đi ăn, bữa ăn rất tuyệt_Nó cố tỏ ra vui vẻ rồi cúi người chào hắn_Chào anh, tui phải về_Rồi nó quay lưng bước đi, lấy tay che lấy miệng để không phát ra tiếng khóc.

Hắn đứng đó, nhìn theo cái bóng dáng nhỏ bé đang dần xa mình... giống như 2 năm trước... Vội chạy theo cái bóng dáng nhỏ bé đó, hắn kéo tay nó lại rồi ôm nó vào lòng.

_Được rồi, tui sẽ là người yêu của cô. Chỉ buổi tối nay thôi, được không?_Hắn nói nhỏ... nhỏ lắm nhưng nó có thể nghe rõ được. Mỉm cười, nó thấy hạnh phúc, nước mắt vẫn cứ rơi.

_Được..._Nó nói, hắn cũng mỉm cười. Lau đi nước mắt trên gượng mặt nó rồi nói giọng nhẹ nhàng.

_Thôi nào, nín đi. Mình qua bên đó nhé!_Hắn nói rồi nhìn sang hướng lúc này.

_Ừm_Nó cười, cảm giác giống như lúc trước... nó chỉ thấy vui.

Nó và hắn đến chỗ đó, ra là ở đó có tổ chức lễ của địa phương. Cũng không rõ đó là lễ gì, nhưng ở đây bán rất nhiều đồ và cũng có rất nhiều trò chơi. Nó và hắn cũng chơi ở đó cho đến mãi khuya.

Ngồi trên băng ghế, nó ôm một con mèo bông trắng rất dễ thương. Lúc này khi chơi hắn đã trúng giải nên tặng cho nó.

_Nèh, em uống đi!_Hắn bước đến ngồi cạnh nó rồi đưa cho nó một loong nước cam.

_Ừm, cảm ơn_Nó cầm lấy loong nước và mỉm cười, xoa xoa lòng bàn tay cho đỡ lạnh. Nó chỉ mặc một chiếc váy thôi, mà đã về đêm nên trời cũng bắt đầu lạnh. Anh nhìn nó rồi cởi chiếc áo khoác rồi khoác vào người nó.

_Em mặc vào đi, trời lạnh đó_Hắn nhẹ nhàng nói làm tim nó đập loạn nhịp. Mỉm cười trước phản ứng của nó hắn nhẹ nhàng xoa người nó lại và bắt đầu hôn.

Bây giờ đã là 11 giờ đêm, mọi người đã về hết và cái lễ hội đó cũng đã tàn. Trên đường bây giờ chẳng còn ai. Nó ngồi tựa đầu vào vai hắn rồi dần dần thiếp đi lúc nào không hay.

Một lúc sau khi nó đã ngủ say, hắn công nó rồi bước đi. Vừa đi hắn vừa mỉm cười, thực sự chịu thua trước cái thái độ con nít của nó. Bỗng giật mình, tim đập loạn nhịp vì nó kêu khe khẽ. Đôi môi nhỏ khe cạ cạ vào tai hắn làm toàn thân hắn nóng bừng. Bước chân nhanh hơn trong màn đêm lạnh buốt...

=====End chap 39=====

41. Chương 40

Chap 40:

My love

Nhẹ nhàng đặt nó lên giường, hẩn cúi người xuống rồi khẽ hôn nó. Cựa mình khẽ mở mắt, một lúc sau nó mới nhận thức được.

Em đang ở đâu đây? Nó hỏi hẩn mà vẫn còn buồn ngủ.

Chẳng để ý đến lời nói của nó, hẩn cứ thế cởi đồ nó ra. (>"< bậy=" wa",=" su=" hem=" thích=" cái=" này=" nhưng=" mà=" khúc=" này=" nó=" zậy,=" ai=" hem=" thích=" thì=" pỏ=" wa=" nhaz!= su=" tua=" nhanh=" qua=" khúc=" này=" đây=" ">"<)=" chẳng=" có=" câu=" trả=" lời=" nó=" mệt=" mỗi=" nhảm=" mắt=" lại.= một=" lúc=" sau=" thì=" nó=" giật=" bắn=" người=" khi=" hẩn=" áp=" sát=" người=" vào=" người=" nó.= ">

Này, anh... Nó ngạc nhiên chưa nói được gì thì Kì đã cúi xuống và hôn nó.

Im nào... Kì nói nhỏ vào tai nó làm người nó nóng rực lên... im lặng, cứ thế để hẩn làm gì thì làm...

Sáng

~~

Cựa mình, nó đưa tay che miệng ngáp 1 cái rở dài. Rồi vươn vai hình chữ V. Đưa tay dụi mắt nó mệt mỗi ngồi dậy mà không để ý rằng có người đang nhìn mình. Chột dạ nó quay sang phía bên cạnh.

AAAAAAA!!! S-sao sao anh lại ở đ-ây?? Nó nói lắp khi thấy Kì đang lấy tay bịt lỗ tai lại ngồi nhìn nó nãy giờ.

Làm gì hét to dữ? mà tại sao tôi không được ở đây? Kì hỏi cách ngây ngô rồi nhìn nó.

Đây- đây là nhà tôi mà!!! Ai cho anh vào đây!!! Nó bức xúc hét lên.

Đây là nhà cô? Xem lại đi! Kì nói, giọng vẫn thản nhiên như đã biết trước sự việc sẽ như thế này rồi.

Nó đưa mắt nhìn dao dác khắp phòng. Mọi thứ đều lạ lẫm. Phòng của nó có tông màu xanh lá nhạt, có rèm cửa sô trắng, nền nhà màu vàng nhạt, và đặc biệt hơn là có rất nhiều gấu bông! Còn căn phòng này... có tông màu xám, rèm cửa màu đỏ viền đen, nền nhà là một màu gỗ nâu thẫm trông thật u ám >"<. nuốt=" nước=" bọt,=" nó=" quay=" sang=" nhìn=" kì=" và=" cười=" gượng.= ">

_Úm... đây ko phải phòng của tôi. Sorry!

Biết rồi àk? Kì hỏi như đang nghi hoài làm nó tức muốn trào máu.

Thấy Kì cứ nhìn mình chằm chằm, nó lại thấy chột dạ. Nhìn hẩn trên người chỉ mặc 1 chiếc áo choàng tắm, để lộ cả vùng ngực vạm vỡ (sao ngực boy xẹp lép mùi cứ thích khoe thể nhẩy >"<)=" và=" đặc=" biệt=" hơn=" cả=" là=" hẩn=" đang=" "nằm=" cùng=" giường=" với=" nó.= lạnh=" sống=" lưng,=" nó=" quay=" xuống=" nhìn=" lên=" người=" mình=" thì...=" không=" có=" 1=" mảnh=" vải=" che=" thân=" ^^!~=" ">

_Áh!!!_ Nó lại hét lên làm hẩn phải lấy tay bịt lỗ tai lại lần nữa, rồi nó kéo lấy tấm chăn trùm người lại._Anh...anh đã thấy gì?_ Nó nói giọng run sợ.

¬_Toàn bộ!_ Kì nhìn lên trần nhà rồi nói.

Anh!!! Anh đã làm gì tôi? nó nói mà mặt tái mét.

Làm gì sao? Cô tự nghĩ đi! Kì nhìn nó rồi nghiêng đầu nói.

Anh dám!!! Nó nói, vẻ mặt tức giận.

Kì chẳng bảo gì mà ném cho nó chiếc áo sơ mi trắng của mình.

Mặc vào đi! Nói xong Kì bước ra ngoài để nó một mình ở đó.

_Tên chết tiệt!!! Đứng lại đây!!!_Nó hét với theo nhưng Kì đã ra ngoài và đã đóng cửa lại. Nó cầm một cái gối rồi ném mạnh về hướng đó!!!

Một lúc sau đã nguội giận nó thôi không chửi hấn nữa. Với lấy cái áo hấn đưa rồi vào phòng tắm. Lúc đó Kì đang đứng tựa lưng vào cánh cửa, gương mặt đỏ au.

Hừm, tôi nghe thấy hết đấy!!! (Help me ^^~)

Khi đã thay đồ xong nó mở cửa bước ra khỏi căn phòng đó thì thấy hấn đang ngồi trên ghế sofa. Tay thì cầm cái điều khiển từ xa, mắt thì nhìn chăm chăm vào màn hình tivi. “hấn đang coi phim sex”

_Anh không còn cái khác để coi sao!!!_Nó hằm hằm bước tới rồi giật cái điều khiển trên tay hấn, tắt tivi đi.

_Này!! Cô làm gì thế, trả đây!_Kì quát lên làm nó giật mình nhưng cũng lấy lại bình tĩnh.

_Anh đang xem phim đồi trụy đấy, biết không hả?_Nó quát lại Kì làm hấn ngạc nhiên tròn to mắt nhìn nó.

_“Có phải là Triệu Á Quy đây không trời?”_Kì nuốt nước bọt nhìn nó.

_Sao hả ? Anh rãnh rồi như vậy thì nên kiếm việc gì đó mà làm đi!!! Đừng có xem ba cái phim vớ vẩn này nữa!_Nó nói rồi đặt cái điều khiển xuống mặt bàn rồi bước ra ngoài.

_Này! Cô đi đâu?_Kì gọi với theo.

_Về nhà thôi!_Nó nói mà chẳng thèm ngoái mặt lại.

_Thế sao? Nhưng tôi nói cho cô biết nhé, đây mà khu chung cư dành chon am đấy, sẽ thế nào nếu ở chỗ này suất hiện một cô bé xinh đẹp và ăn mặc thế kia nhỉ?_Kì nói rồi nhếch mép cười thích thú.

_Anh!!!_Nó đứng lại và quay mặt lại nhìn Kì.

Triệu gia

~~

_Từ ngày hôm qua đến giờ mà vẫn không liên lạc được với Á Quy sao?_Minh ngồi trên sofa, trong lòng không khỏi thấp thỏm.

_Chịu thôi, cô ấy đi mà không mang theo điện thoại, tiền, giấy tờ tùy thân,.. gì cả_Phong nói mà gương mặt cứ cau lại.

_Hix, là lỗi của tôi._Phi Phi cố mím chặt môi để không khóc bật ra tiếng.

_Thôi nào, đó không phải là lỗi của ai hết_Minh kéo người nhỏ sát lại mình rồi xoa xoa vai nhỏ an ủi.

_Hix... nếu lúc đó, em không hờn giận vô cớ thì đã không có chuyện như bây giờ ..._Phi Phi vẫn khóc.

_Demon King!!!_Một cô gái đi từ ngoài vào, gương mặt không có cảm xúc.

_Có tin tức gì rồi sao?_Phong, Minh và Phi Phi ngược mặt lên hỏi cô gái đó.

_Ừm, có người nói tối hôm qua thấy Á Quy ăn kem ở tiệm kem ốc quế_Cô gái đó nói.

_Vậy bây giờ Á Quy ở đâu?_Phong hỏi gấp.

_Tôi cũng không rõ... nhưng hình như cô ấy ra khỏi quán cùng một cậu con trai khác._Cô gái đó nói, gương mặt vẫn chẳng có tí biểu hiện nào.

_Người con trai đó có thể là ai?_Minh nói, nhăn mặt.

Bỗng mọi thứ rơi vào sự im lặng, dường như ai cũng mãi suy nghĩ xem ai là người đáng nghi nhất. Bỗng Phi Phi nói.

_2 năm khi cậu hôn mê, Á Quy đã học võ Judo. Vậy thì nếu là bắt cóc thì cô ấy đã có thể phản kháng lại._Phi nói, nước mắt còn đọng lại ở khóe mi.

_Ừm... vậy thì là ai cơ chứ?_Phong nhăn mặt, mím chặt môi rồi suy nghĩ.

_Night queen (chị này tuy suất hiện muộn nhưng cũng là 1 nhân vật không kém phần quan trọng đó ^^ hyhy)! Phong, chúng ta chia nhau ra tìm!_Minh bỗng đứng phắt dậy rồi phân công, xong bước đi.

_Còn em thì sao?_Phi gọi rồi nhìn theo Minh.

Minh thở hắt ra rồi xoa đầu Phi và nói_Em ở nhà, chờ điện thoại của Á Quy! Nhé!

_Ừm..._Phi miễn cưỡng gật đầu.

_Đi thôi!_Minh nói rồi cả 3 leo lên xe mô tô phóng vụt đi.

=====End chap 40=====

42. Chương 41

Chap 41:

Chiếc hộp Pandora

Gió, vẫn cứ thổi nhẹ. Không gian yên ắng cách lạ thường. Dường như chỉ cần một tiếng động nhẹ trong căn phòng cũng khiến con người ta sức mình thức giấc. Căn phòng tràn ngập mùi hương hoa nhài nhẹ nhẹ.

Nó ngồi bên cửa sổ, tựa cằm lên mu bàn tay. Đôi mắt vẫn đắm hoải nhìn ra không gian yên ắng phía bên ngoài cửa sổ. Nặng nề nhàng lướt qua gương mặt nó. Thoảng chút buồn...

Cô sao thế? Kì bước chậm đến cạnh nó, bước chân nhẹ không hề phát ra tiếng động. Trên người chỉ quấn một tấm khăn ngang eo che phía dưới để lộ vùng ngực săn chắc. Tay

vẫn đang cầm chiếc khăn tắm trắng lau khô mớ tóc rối bù.

Giật mình vì có người đứng phía sau mình, nó quay đầu lại nhìn Kì. Xong lại quay lại không gian yên ắng lúc này.

_Tôi không sao_Nó nói, cố tỏ ra vẻ bình thường. Nhưng quả thực là nó không biết nói dối.

Dường như đoán được điều nó đang nghĩ. Kì cau mày, nhìn theo hướng ngoài cửa sổ là một bông hoa hồng mới chớm nở. Bông hoa đó khoe sắc ở một vùng trời màu xanh biếc làm nó trở nên nổi bật hơn. Nhưng trong bông hoa đó, có chút buồn, cô đơn, nhớ nhung và khao khát có được một người bạn, một bông hoa hồng khác...

Ngập ngừng đôi chút, suy nghĩ xem có nên nói cho nó biết? nhưng nếu như thế thì sẽ làm nó càng bị tổn thương hơn mà thôi. Đắn đo một lúc lâu, Kì choàng chiếc khăn tắm qua vai rồi ngồi vắt chân trên chiếc ghế đối diện nó, đưa ly cà phê lên miệng và nhắm nháp.

_Từ hôm qua đến giờ cô chưa liên lạc về nhà đấy_Nói bằng giọng bình thản, Kì ngồi ung dung đan xen tay vào nhau rồi cũng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Như vừa nghe tin sét đánh, nó giật mình. Đúng là từ tối hôm qua đến giờ nó vẫn chưa liên lạc về nhà. Chắc là mọi người sẽ lo lắng cho nó nhiều lắm.

Đoán trước được việc này, Kì nhếch mép cười rồi đứng dậy bước lại phía tủ quần áo. Lấy ra một chiếc váy trắng dài ngang đầu gối được cách điệu đơn giản, đưa cho nó.

_Cô thay đồ đi, đôi sẽ gọi cho Minh đến rước cô về_Kì nói, vẻ mặt có chút luyến tiếc nhưng không làm thế thì không được.

Nó nhìn Kì, rồi liếc mắt nhìn chiếc váy mà hần cảm. Chẳng lẽ hần sống cùng cô gái nào đó nên có đồ sẵn ở đây? Nhíu mày nhìn Kì một hồi, xong nó thở hắt ra rồi cầm lấy chiếc váy đó vào phòng thay.

Một lúc sau bước ra trong bộ váy trắng tinh, nhìn nó rất giống lúc trước. Hồn nhiên, vui vẻ cứ như một đứa con nít. Nhưng... bây giờ đã khác rồi.

_Ừm... cô ngồi đó đợi đi. Một lát nữa Minh sẽ đến_Kì có chút bối rối khi thấy nó như vậy, tắt điện thoại rồi quay sang hướng khác để che dấu đi gương mặt ửng đỏ như con nít của mình.

_Lục Vương Kì... thực ra anh là ai?_Bỗng nó hỏi khiến hấn giật mình.

_Chẳng phải tôi đã nói rồi sao!_Cổ tỏ ra không biết, kì quay lại nhìn nó và nở một nụ cười giả tạo.

_Nói dối, thực ra anh là Lục Vương Kì hay là Lục Gia Bảo?_Gương mặt nó nghiêm túc, không chút đùa bợt. Nhìn thẳng vào mặt Kì làm cậu có chút chột dạ khi nó nhìn mình như vậy.

_Kính koong_Chuông cửa, có người đến. Chắc là Minh, hấn thầm cảm ơn vì Minh đến kịp lúc để giải vây cho hấn.

_Thật ra anh là ai?_Nó kéo áo hấn lại rồi hỏi, đôi mắt dường như long lên và bắt đầu ngấn nước. Nó muốn biết sự thật, muốn biết... người con trai này, có phải là người nó từng yêu thương lúc trước hay không...

_Ừm..._Nhìn nó, dường như hấn chẳng nói được lời nào cổ họng dường như nghẹn lại... bây giờ, hấn chỉ muốn ôm chặt nó vào lòng... nhưng... nếu làm như thế thì chỉ làm cho nó bị tổn thương hơn mà thôi._Triệu tiểu thư àh, cô nên về nhà đi. Mọi người đang lo lắng cho cô lắm đấy_Không quay mặt lại, Kì nói giọng lạnh lùng khiến tim nó dường như thất lạc. Với tay mở cửa, Minh, Phong và Phi Phi đang đứng trước cửa chờ đợi.

_Nói dối... tôi ghét anh!!! Hức... hức..._Nước mắt nó lăn dài, nhìn người con trai này, gương mặt chẳng một cảm xúc... vẫn là gương mặt đó, nhưng sao bây giờ nó xa vời quá...

Nhìn nó như vậy, ai cũng buồn... biết là nó chỉ cố tỏ ra mạnh mẽ, biết là nó cố gắng quên đi cái quá khứ đau buồn đó... nhưng... thực sự nó rất yếu đuối, thực sự nó chẳng thể nào quên được...

Minh bước đến cạnh, nắm lấy 2 vai nó để nó tựa đầu vào người mình. Vỗ về nó giống như một đứa con nít xa mẹ. Phi Phi cũng đã khóc, gương mặt Phong lộ rõ vẻ đau xót, Night queen cô gái kì lạ gương mặt không có chút cảm xúc bây giờ dường như cũng thấy vẻ buồn, đau xót.

_Mình về thôi..._Bước ra khỏi căn phòng đó, không một cái ngoái đầu nhìn lại. Mọi người đều đi khỏi...

Khóa cửa lại, ngồi thụp xuống... tim hấn cũng đau... đau gấp nhiều lần nó, nhưng... hấn không làm khác được... phải từ bỏ mọi thứ, từ bỏ cả nó... vứt bỏ đi con người thật của mình... những người bạn... tình yêu... tất cả... như thế có phải là cách tốt nhất? đúng... đó là cách tốt nhất... thà để một mình mình gánh chịu lấy tất cả mọi đau khổ... hấn không muốn kéo tất cả mọi người vào cái vòng xoáy này- cái vòng xoáy định mệnh chỉ toàn đau khổ... nhất là nó...

Chiếc hộp Pandora đó sẽ không bao giờ mở... sẽ không một ai biết đến bí mật bên trong chiếc hộp này... hấn... sẽ chọn vui tất cả... vì nó...

=====End chap 41=====

43. Chương 42

Chap 42:

Smile

6 : 35 AM

Triệu Gia

~~

Không khí hôm nay thật nặng nề, chẳng ai nói câu nào. Minh và Phong ngồi đọc báo và xem tivi, queen cùng Phi thì làm bữa sáng.

Minh ngồi đó, mắt dán vào tờ báo trên tay, gương mặt đôi lúc lại nhăn lại rồi giãn ra. Vẻ mặt suy tư... Phong thì dán mắt vào tivi nhưng hồn thì đang lo cho nó. Tựa cằm vào mu bàn tay mà xem phim.

_Ăn sáng thôi

Jessica mang bánh sandwich cùng sữa tươi ram đặt lên bàn. Minh dọn tờ báo sang một bên, Phong cũng ngồi quay lại bàn ăn.

_Mọi người ăn trước đi, tôi lên gọi Á Quy.

Phi nói, tháo chiếc tạp dề ra treo lên móc rồi bước lên bậc thang, đôi mắt ngó dáo dác bên trên xem nó có xuống hay không.

Nghe tiếng bước chân, nó hít một hơi dài. Ngắm mình trong gương 1 lần cuối, lấy tay vuốt lại vài lọn tóc mai, mỉm cười rồi với lấy chiếc cặp trên giường. Nó mở cửa bước ra.

_Chào buổi sáng!

Nó cười tươi nhìn Phi, hơi ngỡ ngàng trước hành động của nó Phi cũng mỉm cười đáp lại. Nhìn tinh thần nó phấn chấn như vậy Phi cũng an tâm được phần nào.

_Chào, mọi người đang chờ Quy đó! Xuống ăn sáng đi.

_Ừm

Tâm trạng của nó hôm nay rất tốt ^^ . Nó suy nghĩ thoáng hơn rồi, việc gì phải lo sợ? việc gì phải buồn? cho dù nó có buồn thì mọi chuyện có thay đổi được đâu? Cười cũng phải sống mà khóc cũng phải sống, chỉ bằng nó cứ mỉm cười đón nhận tất cả.

_Mọi người, chào buổi sáng!

Bước xuống bậc thang, nó cười tươi. Giống như Phi mọi người ai cũng ngỡ ngác nhìn nó. Minh đang cầm chiếc sandwich thì mém rớt, queen đang nhai thì ngừng lại và đưa mắt ếch nhìn nó. Tội nhất là Phong, đang uống sữa thì mém sặc ^^ .

_Mọi người sao thế? Ăn sáng đi chứ?

Nó nghiêng đầu hỏi, trông nó cứ như con nít ấy. Phi Phi thì cố nén cười trước hành động của 3 con khỉ kia. Dù đi thì họ cũng phản ứng thái quá rồi

_Không không, ăn sáng! Ăn sáng nhanh đi rồi còn đi học!

Minh cầm chiếc bánh sandwich lên ăn nhanh rồi thúc Phong và queen ăn nhanh. Hiểu ý Phong cũng ăn tới tấp.

Nó mỉm cười, nụ cười tươi vui nhưng có chút u buồn. Mọi người chắc hẳn đã lo lắng cho nó nhiều, nó cứ như con ngốc chỉ biết làm mọi người lo lắng, phải tập sống tự lập thôi...

Kéo ghế ngồi xuống, nó bắt đầu nhâm nhi bữa sáng của mình. Phi cũng ngồi xuống và ăn. Bữa sáng đó mọi người nói chuyện rất vui vẻ, không khí dường như thay đổi hẳn. Riêng có queen thì chỉ cười khê, lâu lâu Phong lại lén nhìn nàng.

Đại học Unateru

~~

Cổng trường ồn ào bây giờ chưa vào lớp, sinh viên vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ. Mọi người phải chen nhau mới qua được cánh cổng.

Hôm nay nó lại nổi hứng, vì còn sớm nên nó bắt mọi người đến trường bằng xe “hai cẳng” =)) .

_Ai da, chắc tôi chết mất...

Phong than thở, vừa đi vừa lấy tay quạt gió và lau mồ hôi bê bết trên mặt. Mà công nhân nó “khỏe” thật, đi vậy mà nó cứ cười tươi roi rói với nhỏ Phi Phi.

_Puồn thế?

Minh đi phía sau, vỗ vai thẳng bạn mà mặt cũng lấm tấm mồ hôi. Còn đâu là hình tượng hehe.

Jessica chẳng nói gì, gương mặt vẫn lạnh băng như thế. Thật là giống Phi Phi lúc trước. Đường như chẳng để ý đến mọi thứ xung quanh mình như thế nào. Cô ấy chỉ nhìn đăm đăm nó, đôi lúc khẽ cau mày... thoáng chút buồn.

Phong thỉnh thoảng lại liếc nhìn queen, cô gái này thật kì lạ. Dù đã quen nhau từ lâu nhưng sao cậu cũng vẫn không thể biết được cô nhóc đang nghĩ gì và muốn cái gì nữa. Tự dưng alo 1 cuộc nói về nước là về...

2 tháng trước

~~

Tại một ngày trời không nắng – tức là mưa, sấm chớp ùng ùng. Phong đang đi dạo trên đường (thằng này hâm >"<)="” một="” chiếc="” xe="” mô tô="” chạy="” vút="” qua="” người="” xém="” tông="” xầm="” vào="” cậu.="” chiếc="” xe="” kia="” thắng="” gấp="” lại,="” một="” người="” nam="” –="” xã="” hội="” đen="” nhaz!="” bước="” xuống="” chiếc="” xe="” mô tô="” không="” gõ="” chiếc="” mũ="” bảo="” hiểm="” che="” kín="” gương="” mặt="” lạnh="” lùng.="”>

_Lưu Hoàng Phong?

Giọng nói trầm, sâu lắng nhưng tạo ra một cái gì đó khiến người khác rung mình. Tuy không thấy mặt nhưng Phong cũng biết tên này không phải loại vừa.

_Phải, muốn gì?

Phong nói, gương mặt cũng không chút cảm xúc, thật là ra dáng một đại ca (ngưỡng mộ wua” ik àh ^^) . Nước mưa cứ tạt qua, lại càng mang thêm cái vẻ lạnh lùng.

_Có người nhờ tôi mang cái này cho cậu.

Chìa ra một phong bì thư, Phong cầm lấy nhưng đôi mắt vẫn dè chừng xem tên này có động thủ không. Đưa xong hấn leo lên mô tô rồi chạy vút đi, không một lời từ biệt.

Trời cũng đã ngớt mưa, chỉ còn lác đác vài hạt. Không khí xe lạnh, Phong vẫn bước đi trên vỉa hè trong cái lạnh đó. Cầm phong bì thư mà lòng cậu băng khoảng không biết có nên mở nó ra không thì một cú điện thoại đến.

_Alo?

_Nhận được chưa?

Bắt máy đầu giây bên kia là một giọng nữ, nhưng lạnh băng. Cậu nói ngắn gọn nhất có thể (tiết kiệm lời quá, nói thêm 1 vài chữ thì chết sao?)

_Chuyện gì?

_Tôi sẽ về nước.

_Tút tut.....

Nói có thể, cô gái kì lạ đó cúp máy. Phong ngơ ngác tròn mắt nhìn vào màn hình điện thoại và thầm nghĩ “nhỏ nào điên vậy?”

Cầm phong bì thư trên tay, xem mắt bì. Rồi nhún vai cách thờ ơ và bước đi. Trời lúc này đã ngớt mưa. Cái không khí ẩm đậm, nước đọng lại trên mặt đường, long lên dưới ánh đèn đường thấp thoáng và màn đêm u buất...

Sáng hôm sau

9 : 35 AM

_ “RẦM!!!”

Cánh cửa bị đập mạnh, xém chút rơi ra khỏi bản lề. Dụi dụi mắt, một lúc sau Phong mới tỉnh táo và xem xem sự việc gì đang xảy ra. Một cô gái gương mặt ùng ùng sát khí nhưng vẫn rất xinh đẹp đang đứng trước mặt cậu. (hén ngủ ở sofa =.=)

_Um... cô cần gì?

Ngồi dậy, mắt còn mờ nên không nhận ra gương mặt kia.

_ “bóp...”

Ăn nguyên một cú đá vào bụng, ôm bụng nằm lăn lộn. Liếc mắt nhìn cô gái đó, lồm chồm bò dậy.

_Cô muốn gì!!!

_Muốn gì hả? Tên khốn!!! Nhìn cho rõ này, người trước mặt cậu là ai??

Kéo cổ áo hắt áp sát vào mặt mình, Jessica muốn tức điên máu với cái tên khỉ đột này. Đã gọi điện báo trước mà vẫn để cô đứng ở sân bay chờ cứ như 1 con khùng =.=.

_Ồ... Jessica...

Đến lúc nhận ra được cô gái này thì đã bị cô ta hành hạ cho sống dở chết dở rồi...

Hiện tại

~

Mọi người đều vào lớp, nó thì muốn đến thư viện mượn cuốn sách gì gì đó... nên đi một mình. Dù Phi Phi đã nói sẽ đi cùng nhưng nó bảo không cần thiết nên nhỡ ở lại lớp cùng mọi người.

Bước trên dãy hành lang dài... vắng hoe không một bóng người. Bỗng nó khựng lại... trước mặt nó là ...

=====End chap 42=====

44. Chương 43

Chap 43:

Cry...

Trước mặt nó bây giờ là 1 đám con gái. Tuy không biết là ai nhưng nó nhận ra trong số đó có 1 người... là cô gái hôm nọ đi cùng Kì...

Nhíu mày, nhìn lũ con gái đó. Nó cố tình đi lướt qua xem như không biết gì.

_Hừm, tính chạy àh?

Một con nhỏ có cái đầu vàng khè chặn đường nó lại. Giọng nói mỉa mai, xỉ vả. Nó làm lơ và lách qua để bước tiếp.

“Bóp...”

Tiếng động khô khan ấy vang lên... máu... tanh... Từ trên đầu nó một vệt máu chảy dài... Nghiến răng chịu đau. Quay mặt lại, liếc nhìn con nhỏ đó.. ánh mắt nó danh lại, giận dữ...

_Mấy người muốn gì?

Mặc kệ máu vẫn cứ chảy, nó nghiến răng ken két. Lũ kia thấy thế thì bắt giắc lùi lại phía sau. Xem chừng nó lúc này giống như một con quỷ hút máu người vậy... thật đáng sợ...

_Hừm... chịu đòn tốt phết nhĩ? Để xem mày chịu được bao lâu...

Tú Lam – Cô gái hôm trước đi cùng Kì. Hiện là bạn gái của hần. Tính cách ngông cuồng, là tiểu thư danh giá nhà họ Kim. Xinh đẹp, học giỏi. Tuy tính cách như thế nhưng Kì lại tỏ ra thích thú với cô gái này.

Nhíu mày, nhìn Tú Lam. Trong lòng nó bỗng trùng xuống.. quả thực Lam rất xinh đẹp. Lại là con nhà danh giá... nó bỗng thấy mình thấp hèn trước Lam. (Trời, chị hơn nhỏ đó đấy!!! Tui thân gì >”<)=“”>

“Bóp...”

Lại một nhủ đánh lên... cú đánh khá mạnh vào chân làm nó khụy gối. Cố đứng dậy và đánh trả lại. Dù sao thì nó cũng đã học Judo 2 năm trời mà...

5-6 đứa con gái đánh một mình nó, nhưng hầu như chỉ là loại võ mèo cào nên nó có thể dễ dàng hạ gục hết tất cả.. Nhưng do tội kia có gây nên nó cũng bị bầm dập không ít...

_Cô muốn gì?

Nó nhìn Lam, ánh mắt ánh lên sự giận dữ. Nó cảm thấy khinh bỉ cô gái này. Thật hèn hạ... cũng giống như Nhất Vy trước kia... Nhưng nó bây giờ khác nó trước kia nhiều lắm. Nó không còn là cái con nhỏ ngu ngơ ngày nào nữa rồi...

_Tránh xa Lục Vương Kì ra!!!

Tú Lam tuy bị ép đến đường cùng, tay đang run lên vì khiếp sợ nhưng cũng mạnh miệng nói cứng và hét lên. Nó nhếch mép cười. Nụ cười thoáng buồn...

_Đi đi...

Nó cúi đầu xuống, quay lưng và định bước đi... bước cách khó nhọc, người nó trĩu trịt không ít... máu trên đầu đã không còn chảy nữa... Đầu óc nó bỗng choáng váng..

Tú Lam tưởng chừng đã bỏ đi... nhỏ nhẹ nhàng cầm cây gậy trên nền rồi bước đến. Đôi mắt nhú lại liếc nhìn nó. Giật mình nó quay người lại thì...

“Bốp....”

Choáng.... máu lại chảy...

“Lạch cạch...”

Tú Lam run sợ... thả cây gậy xuống đất. Tính quay đầu bỏ chạy thì bị nó kéo tay lại... Bóp chặt cổ Lam, nó nghiêng rằng... nước mắt gần như muốn tuôn rơi...

_Bu- buông ra...!!! Cô điên rồi!!!

Cổ kéo tay nó ra khỏi cổ mình, Lam thấy run sợ trước cô gái này... quả thực không đơn giản như cô nghĩ...

_Phải!!! Tôi điên rồi!!! Điên từ khi Bảo biến mất!!!

Nó hét lên!!! Cổ bóp chặt hơn.

Lúc đó, Kì cũng đi ngang qua hướng đó. Nghe tiếng hét thì chạy tới. Thấy cảnh trước mặt mình, chẳng suy nghĩ gì. Hấn lao nhanh tới hướng đó! Kéo nó ra khỏi Tú Lam.

“Chát...”

_Cô điên rồi!!!

Tát nó, hét lên!!! Hấn quay lại đỡ Tú Lam đứng dậy. Con nhỏ lúc này đã ngất lịm... bẻ Lam dậy rồi chạy đi... bỏ nó ở đó.

Đau... người sai là nó ư? Nhìn bóng hấn bế một người con gái khác chạy đi trước mặt nó... tim như thắt lại. Dù biết hấn không phải là Gia Bảo của nó... nhưng nó vẫn thấy đau khi hấn làm vậy, nước mắt cứ rơi lã chã, nhưng không hề phát ra 1 tiếng động nào... Nó đứng đó như trời trồng... không phải đau do bị hấn tát... thà... hấn ghét bỏ nó... thà là hấn đánh đập nó... nhưng đừng làm thế trước mặt nó...

Khụy gối... vết thương trên đầu vẫn chảy máu... nó ngất lịm. Không biết gì nữa, nó chỉ thấy đau. Nó ước gì... mình chết đi cho xong...

Lớp học

~~

Thấy nó đi từ nãy đến giờ mà không quay lại. Phi cứ thấp thỏm, cảm giác như có chuyện chẳng lành. Nhỏ nói với Minh rồi đứng dậy chạy vụt ra ngoài mặc cho sự tức giận của thầy giáo. Phi và Minh ra khỏi lớp, Jessica cùng Phong cùng chạy theo.

Tìm mãi... cuối cùng thì cũng tìm thấy nó đang nằm ngất lịm dưới đất. Máu chảy ra thành vũng... mặt nó trắng bệch...

Bệnh viện

_Em không sao chứ?

Kì nắm chặt tay Lam, hỏi. Gương mặt nhẵn lại, xót xa...

_Em không sao

Lam nói, giọng có chút nũng nịu. Nhỏ mỉm cười hạnh phúc... Quen Kì được 1 năm rồi, 2 đứa cũng yêu nhau rất nhiều. Lam thấy hạnh phúc khi được ở cạnh Kì... Nhưng rồi khi nó xuất hiện thì Kì không còn như trước nữa, ánh mắt hằn nhìn nó rất lạ... khác hẳn khi hằn nhìn nhỏ. Có vẻ thờ ơ với nhỏ nhiều. Nên nhỏ mới nghĩ ra cách đánh ghen này. Không ngờ... nó lại là một đứa không biết sợ là gì. Còn xem chút nữa giết chết nhỏ rồi...

Hắn... lúc này tâm trạng rối bời. Thấy đau khi nó làm như vậy... cho dù nó có hận hắn đi chăng nữa, thì cũng không nên làm hại Tú Lam. Nó không phải là con người như thế, nhưng sự thực trước mắt hắn như vậy rồi .... Làm sao hắn có thể không tin? (Anh này khờ dại quá! Chị Quy bị đánh mà lại xót cho nhỏ Lam !!!)

_Anh... em... thấy sợ cô gái ấy...

Lam làm nũng, dụi dụi đầu vào ngực hắn. Chắc chắn, hắn chưa biết sự thật. Nên Lam phải cố tìm cách để hắn ghét cay đắng Quy. Nếu mọi chuyện bại lộ... nhất định hắn sẽ ghét bỏ nhỏ.

_Ừm... anh không ngờ cô ta là loại người như vậy...

Kì nói, có chút khó chịu. Khinh rẽ.. hắn không ngờ rằng những lời nói của mình làm cho Lam thấy phần chán thêm.

“Phải, tốt nhất là cứ như thế...”

Lam cười thầm trong bụng, tự đắc... nhất định! Sẽ không ai có thể mang hắn đi khỏi nhỏ. Nhất định là thế...

=====End chap=====

Chap 43 (tt):

Cry...

Bệnh viện

~~

Trong một căn phòng trắng, mọi thứ trở nên im lặng cách đáng sợ. Gương mặt nó chốc chốc lại cau lại, thể hiện sự sợ hãi... mồ hôi toát ra thấm ướt cả cái chán, môi mấp máy..

_AH!!!!

Ngồi bật dậy, thở gấp. Nó cố trấn tĩnh lại và xem mình đang ở đâu. Lại là cái mùi thuốc sát trùng nồng nặc này. Nó hiểu mình đang ở bệnh viện...

Đưa tay lên trán, quệt mồ hôi. Nó ngồi tựa vào thành giường và nhìn ra ngoài cửa sổ. Đầu nó bây giờ đau buốt... Cánh tay thì bị tiêm đầy ống dây.

Thở dài... nó biết, mình mất hắn thật rồi...

_Cạch...

Cánh cửa mở ra, Phong nhẹ nhàng bước vào trong. Nó biết, nhưng không quay mặt lại.

_Cậu cảm thấy thế nào rồi?

Phong ngồi lên cái ghế cạnh giường bệnh của nó. Nắm lấy bàn tay lạnh ngắt, áp sát vào mặt mình. Sao, thấy nó bị thế này. Phong thấy lòng mình đau thắt lại. Dù biết là nó chẳng để ý đến mình nhưng cậu thì lại không thể bỏ mặc nó được...

_Tôi bị gì rồi?

Nó hỏi, giọng nói có chút nghẹn lại. Do nó quay mặt ra ngoài nên Phong không nhìn thấy gương mặt nó bây giờ.

_Bác sĩ nói,... chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể xuất viện...

Phong khựng lại, rồi nói an ủi nó. Bỗng nó hất tay Phong ra rồi hét toáng lên

_Nói dối!!!! Tại sao!!! Tại sao!!! Chân tôi không còn cảm giác!!!

Nó quay mặt lại, nước mắt đã đầm đìa. Phong im lặng, nhìn nó. Ánh mắt sót xa. Cậu cũng không biết nên giải thích với nó thế nào... Nó giật những ống dây tiêm vào tay mình, điên loạn hất hết mọi thứ trên chiếc bàn xuống khiến đôi tay bị thương.

_Xoãng...

_Á Quy!! Bình tĩnh lại nào.

Phong cố ôm nó vào lòng nhưng nó lại càng đẩy cậu ra.

_Híc.... Híc... tại sao??? Tại sao chứ... híc...

Một lúc sau, nó ôm chặt lấy Phong rồi khóc nức lên như một đứa trẻ vậy. Máu trên tay nó cứ chảy ra, nhưng... nó đã không còn thấy đau nữa rồi. Nó đã quá đau để có thể cảm nhận được những cái đau khác nữa rồi...

Nghe tiếng đổ vỡ trong phòng, Minh và Phi Phi vừa đi mua cháo về cho nó cũng hốt hãi chạy vào.

Dưới nền nhà, những mảnh vỡ thủy tinh rơi loang khắp bề mặt. nghe tiếng khóc nức lên của nó. Phi Phi và Minh cũng hiểu... nó đã biết sự thật.

Nhìn nó khóc như vậy, Minh đá mạnh vào tường. Phi Phi chỉ lấy tay che miệng lại để không khóc thành tiếng...

Đối với Minh, nó không chỉ là một cô chị gái... Minh quý nó nhiều... dù về bề ngoài luôn tỏ ra cứng rắn. Nhưng trong sâu thẳm trái tim nó, Minh biết... nó mềm yếu rất nhiều. Nó chịu quá nhiều cú sock... rồi giờ... nó có thể gục ngã bất cứ lúc nào.

Phi Phi... nhờ nó mà được như bây giờ. Nhờ nó luôn bên cạnh chia sẻ nên nhỏ mới mở lòng hơn với mọi người. Thấy cuộc sống mình có giá trị hơn. Nhỏ cũng quý nó nhiều lắm. Nhỏ xem nó như là chị em ruột của mình vậy...

Một lúc sau, khi đã kiệt sức và ngủ thiếp đi. Phong đặt nó nằm xuống giường, tuy đã ngủ nhưng gương mặt nó vẫn nhăn lại. Lấy ngón tay trở xoa xoa nhẹ giữa hai lông mày của nó, gương mặt nó từ từ giãn ra.

_Gọi bác sĩ đi...

Phong bước ra ngoài, nói giọng khàn đặc. Nghe tiếng Phong nói, nhỏ với cậu như sự tĩnh.

_Để tôi đi gọi...

Phi nói, rồi quay đầu chạy nhanh đi.

Lúc đó, Jessica đi chậm rãi về phía Phong và Minh. Đôi mắt sắc lạnh, ánh lên chút giận dữ. Dù sao, Á Quy cũng là người mà cô quý trọng nhất. Á Quy bị thế này cô cũng tức giận lắm.

_Sao rồi?

Phong hỏi, gương mặt như mong đợi, cau mày, cầu cho nó không như cậu nghĩ.

_ Là hấn...

Jessica nói, rồi thở dài... Nghe như sét đánh ngang tai. Lại là do hấn... sao nó cứ dính líu đến hấn là lại gặp chuyện thế này...

_ Làm gì bây giờ?

Phong quay sang nhìn Minh, ánh mắt buồn... Minh nghiêng rặng, đập mạnh tay vào tường. Jessica khẽ khiếp sợ trước ánh nhìn của Minh, như một con quỷ dữ...

Quay lại với anh nam chính của chúng ta nào

~~

_ Anh àh, bây giờ mình đi đâu đây?

Tú Lam cười tươi, ngồi trên chiếc xe ô tô màu bạc của hấn và nói.

_ Đi đâu cũng được.

Hấn đáp lại cho có lệ, dù đi cùng với Tú Lam nhưng hấn lại không thể không suy nghĩ về nó... buồn thế đấy.

_ Ừm... vậy mình đi ăn nhaz! Em biết có một nhà hàng Pháp ngon lắm.

Lam thích thú đưa ra ý kiến. Gương mặt tươi roi rói, nhưng cô biết... hấn không nghĩ về cô mà đang nghĩ về nó.

_ Ừm, vậy mình đến đó.

Hấn nói, không nhìn Lam lấy một cái rồi nhấn ga chạy đi.

=====End chap 43=====

45. Chương 44

Chap 44 . 1:

Bí mật... (P1)

Bệnh viện

~

Nó nằm trên giường bệnh. Gương mặt nó vẫn nhẵn lại, như nó đang mơ phải ác mộng. Nhưng... cuộc sống của nó bây giờ mới chính là ác mộng thực sự.

_ Cách...

Cánh cửa mở ra, Phong nhẹ nhàng bước vào trong. Đặt một lẵng hoa Chi Quỳnh lên chiếc bàn cạnh giường bệnh. Phong bước tới cửa sổ và kéo chiếc màn trắng ra, những ánh nắng nhẹ nhàng chiếu lên mặt làm nó thức giấc.

_ Ừm...

Khẽ nhíu mày vì ánh sáng chói lóa của mặt trời. Nó đặt tay lên trán rồi định ngồi dậy. Thấy vậy Phong liền đỡ nó dậy.

_ Cậu nên ăn chút gì đi, nếu không sẽ không chóng lành bệnh đâu.

_ Lành bệnh... lành để làm gì chứ?

Nó nói giọng bi quan, rồi thở dài. Phong biết nó sock, nó buồn... nhưng, cậu cũng chỉ có thể làm cho nó như thế này thôi... phần còn lại thì do nó tự cố gắng vậy...

_ Nào, tôi mua cho Quy một chút cháo này. Quy ăn nhé!!!

Phong lấy trong chiếc bịch nylon ra một phần cháo còn nóng hổi. Phong giơ lên trước mặt nó và mỉm cười thích thú. Nói bằng giọng như nài nỉ nó.

Cái phần cháo này là do chính tay Phong cực khổ nấu. Anh chàng không hề biết nấu ăn (toàn đi đánh nhau thì lấy đầu ra mà biết nấu ăn =,=) thế mà vẫn nhất quyết đòi học nấu, cuối cùng thì mục đích của anh cũng chỉ là để nấu cho nó một nồi cháo tẩm bổ thôi... có sứt với công sức anh bỏ ra không nhỉ? O,o

Nó nhìn gương mặt Phong lúc này, thật là giống 2 năm trước... bỗng nó cúi mặt xuống khiến Phong lo lắng. Anh đặt cái phần cháo đó xuống bàn rồi vội tới đỡ nó.

_Thôi, Quy không thích thì thôi... tôi cũng không ép...

Phong nói, thở dài... anh buồn... sao nó không hề có chút tình cảm nào với anh, dù anh có cố gắng như thế nào đi chăng nữa...

_Thôi, Quy nghĩ ngơi đi...

Đỡ nó nằm xuống giường, Phong quay lại, nhìn phần cháo đó. Tức giận, không phải vì giận nó mà Phong giận chính bản thân mình, giận... vì không thể làm cho nó mỉm cười được. Cầm phần cháo đó, tính quăng nó vào sọt rác – biết bao công sức của anh cũng chẳng có nghĩa lí gì cả...

Thấy Phong cầm phần cháo đi, nó thấy được nét buồn sâu trên gương mặt của anh. Nó bất giác đưa tay nín áo Phong lại... Giật mình, Phong quay lại nhìn nó.

_Có chuyện gì sao?

_Ừm... tôi thấy đói...

Nó nói, rồi cúi mặt xuống ngượng ngùng. Phong nghe thấy nó nói thì trong lòng như nở hoa. Vui mừng khôn xiết.

_Yes!!! Cuối cùng Quy cũng đã chịu ăn!!!

Phong cười tươi, cứ như đứa con nít. Nó thích nhìn Phong thế này, luôn luôn lạc quan... luôn mỉm cười. Chứ không phải cái gương mặt buồn sâu kia. Nó chịu ăn, cũng chỉ vì muốn thấy Phong cười thôi...

Quay trở lại với Phi Phi và Minh nhé!!!

Phi Phi với Minh đang ngồi ở nhà, mãi suy nghĩ về chuyện của nó. Bỗng điện thoại của Phi reo lên...

Cầm điện thoại trên tay, nhìn vào màn hình, là một số lạ. Phi nhìn Minh, thấy cậu đã chớp mắt, đang ngủ say trên ghế sofa. Cả đêm hôm qua Minh đã thức trắng vì chuyện của nó. Thực sự bây giờ Phi không muốn đánh thức cậu dậy. Thôi thì tự giải quyết vậy...

Bước ra phía ngoài ban công, Phi nghe máy.

_Alo

_Xin chào, Tuyết tiểu thư.

Đầu dây bên kia là một giọng nữ, mang đầy tính khiêu khích và châm chọc.

_Cô là ai? Muốn gì?

_Chà... Tuyết tiểu thư nhanh quên thế? Lại chẳng nhớ người bạn này àh?

_Cô... là ai?

Phi hơi run trước người này, giọng nói giễu cợt này, người bạn? chẳng lẽ lại là...

_Đúng là cô nhanh quên thật. Ngay cả Lâm Nhuận Vy – cô bạn thân cùng lớp này mà cô cũng quên được sao?

Phi siết chặt cái điện thoại trên tay, không biết lần này cô ã lại muốn giở trò gì nữa đây? Sau cái lần bị nó rạch mặt (cái bữa đi chơi biển ế!!!) thì cô ã đã ghét cay ghét đắng Phi rồi...

_Nào, mình gặp nhau một chút. Được ko? Lâm tiểu thư...

Nói rồi Vy cúp máy. Phi đứng như trời trồng... cái gì? Tại sao Vy lại biết... không thể nào...

Chạy vào nhà, mặc vội lên người chiếc áo khoác. Phi chạy nhanh ra cửa nhưng rồi lại khựng lại nhìn gương mặt Minh, ánh mắt luyến tiếc...

Tại một quán nước

~~

Trên lầu 2, Nhuần Vy đang nhâm nhi ly nước trên bàn. Nhỏ nhìn dáo dác khắp quán, cố tìm kiếm trong một đám người hỗn độn, cái bóng dáng quen thuộc lại hiện dần ra trước mắt. Bước nhanh về phía Nhuần Vy, Phi Phi ngồi vào chiếc ghế đối diện, nhú mày nhìn Vy cách khó chịu.

_Cô muốn gì?

_Nào... từ từ đã chứ. Lâm tiểu thư sao lại nóng tính như thế chứ?

_Cô...!!!

_Hà... tôi nói gì sai sao? Lâm Nhã Ý??

Vy nhếch mép cười, ngồi tựa lưng vào thành ghế. Về mặt đắc ý... Phi Phi nắm chặt 2 bàn tay mình, nghiến răng. Ánh mắt toát lên sự giận dữ...

Chuyện này là sao? Tại sao lại gọi Tuyết Phi Phi là Lâm Nhã Ý? O_O

Còn nữa

Chap 44.2:

Bí mật... (P2)

_Này, bình tĩnh chứ Lâm tiểu thư?

Nhuần Vy nhếch mép cười cách khinh bỉ, Phi chỉ bầu chặt vào thành ghế. Cả người nhỏ đang run lên... nếu chuyện này lộ ra ngoài... nhất định, nhất định mọi người sẽ ghét bỏ nhỏ..

_Sao thế? Cô không được khỏe ư?

Vy nghiêng đầu. vẫn cái nụ cười tinh quái ấy.

_Cô... không được nói chuyện này ra ngoài

_Cái gì? Tôi có nghe nhầm không? Cô lấy cớ gì mà nói rằng tôi không được nói ọi người chứ?

Vy nói bằng cái giọng khiêu khích (quả là hồ ly tinh _ _ ”). Nhỏ tính cãi lại nhưng lại thôi, bây giờ nếu cứ khích Vy như thế, thì chắc chắn rằng cô ã sẽ nói ọi người biết. Biết cái sự thật chó true này... rằng...

_Tôi nói gì sai sao? Thưa cô chủ nhỏ của ngài Lâm Phong?

_Thực ra... cô muốn gì?

_Muốn gì àh? Không phải cô là người rõ nhất sao?

_Hừm... tôi sẽ không bao giờ nhường Minh lại cho cô đâu!!!

_Không bao giờ?Ồh... tôi hiểu rồi... vậy thì tôi buộc phải nói ọi người biết sự thật thôi...

Vy nói, về mặt có chút thất vọng. Đứng dậy và tính quay lưng đi, đôi môi khẽ nhếch lên hiện ra một nụ cười ranh ma, liếc nhìn nhỏ lần cuối rồi ra khỏi quán...

SOCK... gì thế? Tại sao Vy lại biết được bí mật của nhỏ chứ? Không phải chỉ có Thiên và Lâm lão gia mới biết được chuyện này thôi sao? Sự thật rằng... nhỏ chính là con gái nuôi của Lâm Phong – Trùm mafia – cha của Lâm Hạo Thiên.

Từ nhỏ đến lớn, nhỏ đều là do một tay Lâm Phong nuôi dạy... chỉ bảo cho nhỏ tất cả. Từ cách dung kiếm, cách đánh nhau... và rồi biến nhỏ thành một công cụ giết người cho ông. Nhỏ tham gia FBI cũng chỉ là để

thăm dò tình hình cho Lâm lão gia mà thôi. Và... nhỏ tiếp cận Triệu Thiên Minh cũng chỉ để thực hiện cái kế hoạch trả thù ngu ngốc của ông bố nuôi của mình...

Gương mặt nhỏ tái dần... không thể để Minh biết được chuyện này... nhất định không!!!

Đứng phắt dậy, chạy theo bóng dáng của Vy đang khuất dần sau dòng người tấp nập của cái sa lộ này. Nhỏ vừa chạy, mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh, áp sát điện thoại vào tai, chỉ để nói chuyện với cô ả Nhuần Vy đó.

_Alo? Sao có chuyện gì thế?

Đầu dây bên kia, Vy nói bằng giọng lẳng lơ, chêu chọc. Tuy tức giận nhưng Phi không thể làm gì được cô ả cả... tốt nhất là không nên manh động.

_Cô... tôi đồng ý...

Nhỏ nói, kèm theo là một cái thở dài... nhỏ không thể làm khác được... nhỏ sẽ mất đi Minh – người mà nhỏ yêu thương nhưng không thể để cậu đau lòng và ghét bỏ nhỏ được...

Quay lại với Nữ chính nhé ~.o

Nằm trên chiếc giường đó, nó chỉ thở dài. Nhìn cái chân của mình.... Sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ? Nhỏ không muốn... nhưng dù là rất buồn khi bị như thế này nhưng nó còn đau gấp ngàn lần khi Bảo đối xử với nó như vậy... àh không... đó là Kỳ... không phải là Gia Bảo. Đó chỉ là một con người hoàn toàn xa lạ với nó mà thôi...

_Hé lô

~~

Phong đứng ló mặt qua cánh cửa và cười khì. Nó giật mình quay mặt lại nhìn Phong rồi chỉ cười có lệ... nó có vui về gì đâu mà cười...

_Nào, hôm nay chúng ta sẽ thực hiện phương pháp trị liệu, rồi thì cái chân này cũng sẽ nghe lời cậu thôi!

Phong ngồi bên cạnh giường bệnh của nó, vẻ mặt hớn hở. Cậu vui... vui vì nó không còn bị quan. Bạo má nó, trông nó thật đáng yêu... nhưng lại phải chịu đựng cái cảnh này. Thật đúng là ... hồng nhan thì bạc phận... haizzzz

____. tôi không muốn.

Nó nói, cúi mặt xuống, rồi bấu chặt lấy tấm nệm trắng muốt. Nó sợ... sợ rằng... việc chân nó không thể đi lại được nữa sẽ thành sự thật.

_Thôi nào!!! Như thế thì không làm một cô bé ngoan được đâu? Triệu Á Quy mà tôi quen biết đâu có nhút nhát thế này? Hay là...

Phong nói, có phần khiêu khích nó. Ánh mắt lóe lên cách ranh ma. Nếu nó không tự nguyện thì anh đành phải ép nó vậy...

_“Hay là” gì?

Nó hỏi, ánh mắt dò chừng, cái tên này... quả thật là đang âm mưu chuyện gì nữa đây. Nhất định, nó sẽ không mắc lừa Phong đâu.

_Hay là cậu sợ?

_Cái gì? Tôi mà sợ sao?

_Ồh,... ai biết được? Rõ ràng là cậu sợ cái chân này không nghe lời cậu mà...

Phong nói rồi ngược mặt nhìn lên trần nhà, huýt sáo. Hành động của Phong càng khiến nó điên tiết hơn.

_Cái gì? Hừm... được thôi! Tôi sẽ chứng minh cho cậu thấy rằng tôi không hề sợ!!!

_Ừ, vậy thì cậu làm thử xem!

Quả là nó đã mắc lừa cậu. hehe ...

=====End chap 44=====

46. Chương 45

Chap 45:

Hạnh phúc ảo

_Nào, cố lên! Chỉ còn 1 chút nữa thôi ^^

Phong đứng ngay cạnh nó, vẫn luôn khích lệ nó từng chút từng chút một. Nó thì cố gắng, gượng mình để bước từng bước một cách khó nhọc. Nhưng nó không nản chí, vì Phong đã ở bên cạnh nó rồi.

_Ôh... ôh!!! Hyhy tui bước được rồi nè!

Nó cười típ mắt, cuối cùng thì nó cũng bước được bước đầu tiên rồi.

_Phải, tui biết cậu làm được mà! Nào, cố thêm một bước nữa nào!!

Phong cũng cười, gương mặt cậu tràn đầy sự hạnh phúc thấy rõ, nhưng cái hạnh phúc này có là mãi mãi? Hay chỉ là một hạnh phúc ảo do cậu tự nghĩ ra?

_Ôh... ôh!!!

Nó loạng choạng, tưởng chừng sắp ngã sõng soài ra nền nhà. Phong liền vươn cánh tay ra đỡ nó. Ánh mắt có ánh lên chút xót, lo sợ.

_Phải cẩn thận chứ?

Cậu mừng iu nó. Nó hơi nhăn mặt nhưng cũng cười. Hai người họ trông rất vui vẻ, cứ như là đang iu nhau zậy.

Phải rồi, cái thứ hạnh phúc mà cậu đang có bây giờ là hạnh phúc thực sự. Nó không phải là hạnh phúc ảo ...

Đứng bên ngoài, gương mặt ai kia đang lộ rõ vẻ tức giận. Tưởng chừng nó sẽ gục ngã, nó sẽ buồn lắm... Nhưng ai ngờ, nó lại có thể cười đùa với một người con trai khác. Lại còn để anh nhìn thấy. Quả là chướng mắt,... nhưng sao trong tim lại nhói lên? Có phải chăng là anh đang... bị bệnh tim =,=

Thôi, nếu nó đã không còn nghĩ đến anh nữa thì cái việc quái gì mà anh lại phải lén lút đứng đây, nhìn nó như thế này. Lại phải lo sốt vó bỏ mặc Nhược Lam ở shopping mà phóng gar chạy vào bệnh viện, và để rồi nhìn thấy nó như thế này. Quả thực là phí công vô ích mà. Anh quay lưng bước đi, trước khi đi còn đá vào tường để rồi ôm chân mà nhẩy lò cò ^^.

_O????

Phong thoáng thấy bóng dáng ai quen quen đứng ngoài cửa... không phải đó là Kì sao?

_Có chuyện gì thế?

Thấy Phong cứ nhìn ra phía ngoài cửa nó cũng thắc mắc nhìn theo hướng cậu nhìn, ở đó làm gì có ai chứ?

_Ồm, không có gì. Thôi mình tập tiếp đi.

Phong giật mình, quay lại nhìn nó rồi cười gượng. Tốt nhất là không nên cho nó biết rằng Kì đã đến đây... nhất định...

Quay qua cái cục thắc mắc to đùng của mọi người nào

Sau khi gặp Nhuận Vy hôm nọ, tâm hồn Phi cứ treo ngược cành cây. Chẳng làm được việc gì ra hồn cả... thắc mắc không biết giải đáp như thế nào. Chẳng lẽ... nhỏ phải xa rời Minh sao??? Nhỏ chưa từng nghĩ đến chuyện này... Nhìn Minh như vậy, vẫn cứ cười đùa cố làm cho nhỏ vui. Nhưng nhỏ biết... rằng Minh cũng đang rất buồn vì chuyện của Quy. Nếu bây giờ, nhỏ lại đột ngột bỏ đi... thì không biết Minh sẽ như thế nào nữa...

_Này, này!!! Nãy giờ em có nghe anh nói cái gì không vậy >"<>

Minh hua tay trước mặt nhỏ, nãy giờ cậu mắt công kể chuyện, rồi làm đủ thứ trò. Mà hình như là Phi chẳng nghe thấy gì thì phải =,=. Thiệt là làm người ta thất vọng đó mà...

_Ah, ưm... em xin lỗi...

_Haizzz em bị sao vậy? Tự dưng cái như người mất hồn í.

_Ưm... chỉ tại, em thấy lo cho Á Quy thôi...

Nhỏ thở dài, Minh thì ngồi tựa vào ghế sofa rồi xem phim và ... ăn Poca. Gương mặt tỉnh queo khi nghe nhỏ nói vậy. Nhỏ nhăn mặt, nhìn Minh trừng mắt.

_Ừa gì vậy?

_Anh không thấy lo cho Quy sao? Sao thản nhiên vậy?

Nhỏ nói giọng khó chịu, thiệt là Á Quy có đứa em trai như thế này thì có lẽ khiếp trước nó ăn ở thất đức lắm đó. Rồi nhỏ giật bịch Poca trên tay Minh ăn cách ngẫu nhiên. Có chút ngạc nhiên trước thái độ trẻ con của nhỏ nhưng Minh cũng chỉ phì cười rồi nói.

_Thôi nào, em đừng lo nữa. Chẳng phải là đã có tên Phong đó luôn bên cạnh Quy rồi mà... Anh tin là Phong sẽ làm cho Quy quên đi cái tên Gia Bảo chết tiệt ấy!!

Minh xoa đầu nhỏ, giống như một đứa con nít vậy. Nhỏ chỉ mở tròn mắt nhìn Minh. Nhưng dù nói sao thì nói đi chẳng nữa, đi theo Minh lâu rồi... nhỏ biết, Minh lúc nào cũng quan tâm đến Quy cả mà...

Anh nam chính thì sao nhĩ ^^

Sau khi từ bệnh viện về... Kì liền gọi cho Lam. Cô ã tíu tít lên vì đây là lần đầu tiên Kì gọi cho nhỏ mà ^^

_Chà, sao hôm nay anh có hứng mà gọi cho em thế?

_Ưm... đưa tôi đi đâu đó giải Stess nào.

_Ồh!!! Anh mà cũng có muộn phiền sao?

Lam nói, giọng xem chừng như là ngạc nhiên lắm vậy. Kì khẽ nhăn mặt, khó chịu trước cái thái độ đó của Lam. Như hiểu là có sát khí, Lam liền đổi chủ đề trước khi quá muộn ^^ (nhỏ này có khôn ra được chút)

_Vậy thì mình đi bar nhé?

_Thôi, dẹp mấy cái chỗ ấy đi!

_Ưm... vậy thì mình đi dạo biển nhé ^^.

_Cô điên àh?

Đột nhiên Kì hét lên, giọng có chút bức mình. Thật là cái con nhỏ này chẳng hiểu cậu như Quy. Lúc trước mỗi khi muộn phiền, chỉ cần cậu alo cho nó thì nhất định sẽ bay hết mọi chuyện...

_Cô đang ở đâu?

_Ở nhà...

_Ở đó, tôi đến đón cô.

Cúp máy, Kì nhấn gar rồi chạy vụt đi. Có chút bất mãn với cô gái này, nhưng thực sự thì chẳng còn cách nào khác. Bây giờ Kì chỉ còn có mình con nhỏ này nữa thôi...

.

~

Hiện giờ, Kì và Lam đang đứng trước một trung tâm lớn. Nó hoàn toàn lạ lẫm với Lam, vì cô thực sự chưa đến đây bao giờ...

_Vào trong thôi...

_Ah, nhưng mà...

Kì chẳng thèm quay mặt lại, đút tay vào túi quần rồi vừa đi vừa huýt sáo. Lam gọi í ới phía sau mãi mà Kì cũng chẳng thèm quay lại. Bất quá nhỏ cũng phải lủi thủi theo sao...

=====End chap 45=====

47. Chương 46

Chap 46:

Questions...

Tại trung tâm Makotamiki (bịa nhé ^^)

~~

Bước vào trong, nơi này thực sự rất rộng lớn. Hầu hết những người trong trung tâm này hoàn toàn là học sinh trung học – phổ thông. Ở đây cũng có rất nhiều trò chơi...

Vừa đi vừa giáo giác đưa mắt liếc nhìn mọi thứ xung quanh một cách tò mò, cứ như một con ngốc vừa lên tỉnh vậy. Kì thấy khó chịu trước cái thái độ lạ lẫm của cái con bé Lam này, dù gì cũng là một tiểu thư đài các mà sao con nhỏ chẳng í tứ gì cả.

_Này, đừng có làm như từ dưới quê lên vậy..

_Không phải là từ dưới quê lên mà là từ TP về đồng bằng

_Hmbp

~

Kì gất, đúng là cái con nhỏ này không tài nào nói được nó. Cái tính đanh đá và tự kiêu đó. Rõ ràng là rất tò mò và háo hức, nhưng lại cứ tỏ ra xem thường cái chốn này, phải thôi. Nơi này dành cho tầng lớp bình dân mà, sao sánh bằng nhà hang, trung tâm thương mại dành cho tầng lớp cao quý mà nhỏ vẫn thường đến chứ?

Kì đến một máy games, rồi ngồi đó chơi một cách say đắm. Gương mặt hần thay đổi như tắc kè chuyển màu vậy, lúc thì vui vẻ hớn hở, lúc thì cau mày khó chịu, lúc thì lại như muốn khóc... Lam chỉ ngồi bên cạnh, rồi nhìn gương mặt Kì lúc này, thực sự không có chút giả tạo, nhưng... nó cứ thế nào í, cái cách mà Kì có thể đến đây

ah

Hospital

_Cạch...

Cánh cửa lại mở, lần này là Minh. Cậu chỉ đi có một mình, còn mang theo gương mặt u ám cùng 2 con ma bên cạnh nữa. Giật mình khi thấy Minh, nó nhìn Minh bằng ánh mắt ngạc nhiên nhất có thể. Em trai nó đây sao? 0.o

_Gì vậy? Tính đi động viên tui hay trừ ẽo zì =,=.

_Em ko có giỡn àh ghen...

_Oh my god! Có chuyện gì mà khiến một con kì không thành một ông già thế này?

_Đã nói là không có giỡn mà!!!! _ _” híc... (hận đời, ngồi chồm hổm rồi lấy tay viết lên nền nhà).

_Oh oh sorry. Rồi, có chuyện gì thế?

_Nè, xem đi!

Minh chìa ra một tờ giấy, đưa cho nó. Thoảng chút ngạc nhiên nhìn sơ tờ giấy đó. Có chút nghi ngờ ngược mắt nhìn Minh dò xét.

_Gì đây?

_Xem thì biết!!! Hỏi quơai!!! >"<>

_Hứ, xem thì xem !!!

Cầm tờ giấy đó trên tay... "ah, một lá thư, thư tình hữ? Kiểu này thì là đang sợ Phi Phi ghen đây ^^ . Xem bên trong có gì nào." <= suy=" nghĩ=" của=" nó=" nhé.=">

Anh àh...cảm ơn anh, vì trong suốt thời gian qua luôn chăm sóc cho em. Em cũng rất vui khi được bên cạnh anh như thế. Anh còn nhớ ko? Cái lần đầu tiên tụi mình gặp nhau í. Lúc đó... chắc anh ghét em lắm, anh nhĩ ? Xảy ra bao nhiêu chuyện rồi, mình đều vượt qua được... nhưng lần này. Có lẽ sẽ không đâu anh ạch...em xin lỗi... thời gian qua em làm anh buồn nhiều, bỏ qua cho em anh nhé! Thực sự là em không còn lựa chọn nào khác nữa. Khi quyết định rời đi, em cũng thấy buồn... mong anh hiểu cho em ...Anh này, có lẽ... khi biết được sự thật... anh sẽ hận em lắm, anh nhĩ? Nhưng không sao... dù gì thì anh cũng sẽ biết thôi...rồi... anh cũng sẽ quên em thôi mà... Dù biết rằng sẽ rất khó để quên được anh, sẽ rất khó để có thể để anh tha thứ cho em... nhưng... em vẫn mong là anh sẽ bỏ qua mọi chuyện... Em chỉ muốn nói với anh một câu duy nhất thôi...

Em sẽ vẫn mãi yêu anh...

Phi Phi...

Gì vậy? Nó vừa đọc cái gì đây? Phi Phi... không lẽ... Sững sờ, nhìn lại Minh. Gương mặt đau khổ...Ủ... Phi Phi đi rồi, bỏ mặc cậu ở đây. Ở lại cái nơi này, không có Phi thì cậu ở đây làm cái quái gì nữa chứ?

_Đừng buồn nữa...

Đặt lá thư đó xuống bàn, chồm người đến cạnh Minh. Nó ôm chặt Minh vào lòng, biết rằng Minh rất đau... nhưng không nói ra thôi. Nó biết mà, nó hiểu Minh mà. Dù không biết lí do vì sao mà Phi bỏ đi. Nhưng... nó thấy giận Phi lắm. Xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy. Tại sao, lần này Phi lại nhút nhát và chọn cách trốn tránh chứ? Không phải trước kia Phi cũng đã nói với nó rằng là sẽ phải đối mặt với mọi thứ dù rằng nó như thế nào sao? Sao bây giờ lại...

_Rm..... Rm.....

Minh chồm người dậy với lấy chiếc điện thoại đang rung trên mặt bàn. Về mặt có chút hớn hở. Nó cũng quay người lại, nhưng rồi thấy ánh mắt Minh đanh lại. Có chút bất an, nó nhìn Minh cách e dè.

_Ai thế?

_Không có gì, chị nghĩ ngơi đi!

Đỡ nó nằm xuống giường. Minh khẽ hôn lên trán nó rồi cầm điện thoại và bước ra ngoài. Nó cau mày nhìn theo cái bóng của cậu khuất sau bức tường trắng xóa rồi thở dài...

_Chuyện gì?

_Ah, sao anh lại lạnh lùng với em như vậy chứ? Không lẽ... không có chút tình ý gì với em sao?

_Cô đùa với tôi đó àh?

Đưa tay tính tắt máy, về mặt khó chịu hậm hực. Đúng là cái con nhỏ phiền phức mà.

_Này! Đừng có cúp máy chứ!

_Anh có thể gặp em một chút đc ko?...

_Ko. (Lại tính cúp máy lần nữa. =,= cái đồ bất lịch sự)

_Là chuyện của con nhỏ Phi Phi đó đó !! >"<>

Nhăn mặt, chuyện của Phi Phi sao? Phi Phi thì có chuyện gì với cái con nhỏ ngu ngốc này chứ? Không tin lắm, nhưng cậu cũng hỏi địa chỉ. Cô nhóc Nhuần Vy đó nhếch mép cười cách thích thú. Trúng kế của nhỏ rồi ^^

Brinpow

_Có chuyện gì, nói đi.

_Ai da... anh thật là. Chẳng có tí nhần nại nào hết a~

_Đừng có nhiều lời !!!

Người Minh tỏa ra sát khí nồng nặc, ánh mắt ánh lên chút giận dữ có thể nuốt chửng con nhỏ Nhuần Vy đó. Rùng mình trước ánh mắt lạnh đậm của Minh, nhỏ có chút chột dạ. Không biết là Minh đã vào bẫy của nhỏ hay nhỏ vào hang cọp rồi =,=. Lấy trong túi sách ra một tập hồ sơ, rồi đẩy nó về phía Minh. Ánh mắt nhỏ đánh lại, thích thú.

_Anh xem đi!

Vươn người về phía trước, kéo tập hồ sơ đó về phía mình. Liếc mắt nhìn Vy,, ánh mắt dò chừng xem từng động tác của nhỏ. Nhỏ chỉ thích thú nhâm nhi ly nước của mình.

Hồ sơ lí lịch:

Tên: Lâm Nhã Ý

Năm sinh: 25-08-1991 (9x lửa đầu ^^)

Nghề nghiệp: Sinh viên trường ĐH Unateru

Nơi sinh: Thủ đô Hà nội

Địa chỉ: Rose Villa

Số điện thoại: 016xxx550

Cha: Lâm Phong

Nghề nghiệp của cha: Thương nhân buôn đồ cổ (nghề tay trái thôi)

Mẹ: Dương Tuyết Mai

Nghề nghiệp của mẹ: nội trợ.

Anh (chị) : Lâm Hạo Thiên

Nghề nghiệp: (không rõ)

Sở thích: xxxxxxxxx

_Cái gì?

_Hừm, không nhận ra sao? Cô bạn gái đáng yêu của anh đó ^^ (cười vẻ thích thú)

_Không... không thể nào! Sao cô ấy có thể là con gái của Lâm Phong, và là em gái của tên Hạo Thiên chết tiệt đó chứ?

_Hà, anh sock sao? Ừm... lúc đầu em cũng khá sock đó. Nhưng... “sự thật vẫn mãi là sự thật thôi”

_Không... không thể nào...

Quay lại với Á Quy nào

Nó cảm thấy buồn.... trông vắng... sao thế nhỉ? Cái cảm giác này là thế nào? Dù rằng biết đó là sự thật nhưng không thể làm khác đc? Nó cũng khá sock khi nghe tin này từ Jessica. Ngồi trên giường bệnh, tâm trí nó cứ hỗn loạn, tìm thì có chút nhói lên... đó là sự thật sao?

_Này, Quy đừng buồn nữa. Việc gì phải buồn vì cái gã đó chứ?

_Nhưng... haizz

_Thôi nào, Á Quy mà tui biết đâu có như thế này? Lúc nào cũng sầu não, thực là khiến người ta muốn ốm theo luôn đó.

_Nhưng... tui vẫn thấy buồn....

_Buồn gì chứ? Quy có biết là, hần sắp đính hôn với con nhỏ Nhược Lam đó ko?

Jessica đập mạnh tay xuống bàn, khiến cho nó có chút giật mình. Nhận ra mình đã lỡ lời, đưa tay che miệng lại rồi nhìn nó bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn lo sợ, ái ngại. Nó chỉ trợn tròn mắt nhìn Jes... What? Gì cơ? Jes vừa nói gì với nó vậy? Kì... sắp đính hôn với Lam sao?

Cúi gầm mặt xuống, nó không khóc. Dường như nước mắt khô rồi. Không khóc được nữa. Tim thì nhói lên từng cơn... cái cảm giác khó chịu, nó như muốn ngộp thở vì cái cảm giác này. Jes chỉ ngồi xuống cạnh nó, đưa tay lên vai nó rồi vuốt nhẹ...

_Xin lỗi...

End hồi ức...

_Ôh! Á Quy của tui bữa nay bị sao mà sầu não quá zậy nèh?

Phong bước vào cửa, khuôn mặt hớn hở nhưng có chút lo lắng nhìn nó. U ám quá =,=.

_Lúc này... Jessica có đến.

_Oh, cô ấy nói gì với cậu àh?

_Ừm... hức...

Nó bỗng nấc lên, như là trẻ con lâu ngày mới gặp mẹ vậy. Ôm trầm lấy Phong, nó cứ khóc như thế. Ngạc nhiên, rồi lo lắng. Ôm chặt lấy nó, tay vuốt nhẹ phía sau lưng. Phong hỏi nhỏ.

_Có chuyện gì thế?

_Hức... Lục Vương Kì... hần... hức.... hần sắp đính hôn với Nhược Lam....

Còn nữa

Chap 46: P2

(1) Questions...

(2) Cổ nhân

(1) Questions

Nó khóc cũng đã thấm mệt nên Phong đỡ nó nằm xuống giường, rồi nó cũng thiếp đi. Có lẽ... lúc nó ngủ thì cậu cảm thấy yên bình hơn nhiều. Thực sự buồn... bao nhiêu công sức cậu bỏ ra, cuối cùng. Gà Vương Kì đó không cần nói một câu nào cũng có thể giành lại nó từ tay cậu... cũng phải thôi. Vì đó là người nó luôn luôn tìm kiếm và chờ đợi mà..

~~.

~

Bước đi trên con đường lạnh ngắt, sao trong lòng cậu lại phần nộ đường này? Người mà cậu luôn luôn yêu thương,... lại là em gái của cái gã chết tiệt đó! Thật là bất công mà,... vậy rõ ràng Phi Phi àh không... là Lâm Nhã Ý tiếp cận cậu cũng chỉ vì một mục đích đơn giản... “trả thù”.

.....

5 năm về trước...

Lúc này Minh và Á Quy chỉ mới có 14 tuổi. Papa cũng chỉ là một giám đốc công ty nhỏ, người đồng nghiệp – khiếm bạn thân của ông là Lâm Phong. Cái công ty này là do ông và Lâm Phong cùng chung sức lực mà tạo nên. 2 gia đình cũng rất thân nhau, giống như một đại gia đình vậy.

Lúc đó... Lâm Hạo Thiên 16 tuổi, là bạn thân của nó và Minh. 3 đứa giống như anh em ruột vậy nhưng Minh biết, rằng nó thích Thiên. Có sao chứ? Nó và Thiên trông rất xứng đôi, mà nếu Thiên mà là con gái thì hồng chừng lại là zk của cậu ;-d. 3 đứa chúng nó mỗi ngày đều cùng nhau đến trường, cùng nhau chơi đùa, rồi mỗi ngày Minh và Thiên đều tập võ cùng nhau, còn nó vì là con gái nên không được tập võ chỉ có thể đứng xem và mang cơm đến hàng ngày cho 2 người thôi.

Nó và Minh cũng từng nghe Thiên kể về đứa em gái của mình, cũng chạc tuổi của 2 đứa và đang học tại Pháp. 2 anh em Thiên cũng rất yêu thương nhau, nhưng một hôm mọi người phát hiện ra em gái của Thiên là một thiên tài, tuy chỉ mới có 10 tuổi nhưng Ý đã có thể giải được những bài toán nâng cao dành cho trường trung học phổ thông, mà những đứa bé cùng tuổi thì không thể làm được, chỉ ở cái tuổi này thì làm sao có thể chứ? Nên quyết định cho Ý đi du học, và từ đó thì Thiên không còn gặp được em gái mình nữa.

Thời gian bên nhau cũng khá lâu nên nó và Minh đều rất quý Hạo Thiên. Tưởng chừng sẽ hạnh phúc mãi như thế, cho đến một ngày...

Công ty làm ăn thua lỗ, nợ nần chồng chất, gia đình thì phá sản. Lâm Phong bị bắt, nhưng papa của nó thì không. Dù rất thương xót cho bạn mình nhưng papa nó không thể làm gì hơn. Thời gian đầu, vợ của Lâm Phong tức mẹ của Hạo Thiên cùng cậu ở lại nhà của nó. Nhưng lại không biết thế nào thì 2 người lại bỏ đi. Trước khi đi Hạo Thiên còn để lại một lời hứa... một lời hứa mà Minh vẫn luôn coi trọng.

_Ngày mai... Hạo Thiên sẽ đi sao?

_Ừm... này, đừng có mà làm cái mặt đó chứ! Là đàn ông thì phải mạnh mẽ ;-d

_ ...

_Không được yếu đuối! Minh mà như thế thì ai sẽ bảo vệ cho Á Quy?

_Nhưng ...

_Này, hứa với anh đi!

_?

_Hứa với anh là sẽ bảo vệ Á Quy, thay cho cả phần của anh nữa!

_... Ừm, Minh sẽ bảo vệ Á Quy mà...

Rồi thì Thiên cũng phải đi, đi mãi và cậu không thể gặp lại Thiên nữa. Anh đi và mang theo lời hứa đó... xa dần...

Nó lúc đó pị pệnh phải nằm trong phòng, mọi người cũng không hề cho nó biết là Thiên sẽ đi. Đến lúc mọi chuyện vỡ lở thì nó đã khóc cả tháng trời =,=.

~~.

Không biết do ai xui khiến, Minh lại bước đến trước cổng bệnh viện. Có nên cho nó biết ko? Rằng sự thật thì Phi Phi lại là người làm cho nó đau lòng? Nó luôn nhớ đến Thiên, phải nói là từ khi Thiên đi thì nó đã thay đổi, không về tính cách nhưng là suy nghĩ. Dù biết nó cố tỏ ra vui vẻ nhưng trong lòng lại đau xót mỗi khi nhắc đến Thiên.

Rồi đến cái ngày ấy, cái ngày mà nó gặp lại Thiên. Nhưng anh không còn là người mà nó luôn yêu thương, không còn vui vẻ, không còn thân thiện như ngày xưa nữa. Anh lúc đó là một tên Mafia... một kẻ máu lạnh... hoàn toàn xa lạ với nó... Cậu hận, hận rằng Thiên lại thay đổi, anh không giữ lời hứa năm xưa... hận...

Đẩy nhẹ cánh cửa bước vào phòng, nhìn thấy gương mặt nó thật thanh thản... nó đang ngủ. Minh không muốn đánh thức nó dậy, nhìn nó thế này... cậu thấy lòng mình thanh thản hơn rất nhiều...

(2) Cố nhân

Ngồi trên Taxi, bây giờ Phi đang đến một căn nhà nằm ở ngoại thành. Nó cũng không cách xa thành phố lắm nhưng cũng đủ xa để không ai tìm thấy. Giờ đó là nơi duy nhất mà Phi có thể đến. Nhỏ đã phản bội lại chính người thân của nhỏ mà... bây giờ mafia cũng đang săn lùng nhỏ. Tuy biết được thân phận thật sự sau vụ đó (2 năm trước) nhưng vì nhỏ đã hết sức bảo vệ Triệu gia nên FBI xác nhận nhỏ là thành viên.

_Alo...

_Hàz, lâu quá không gặp. Có gì không nhóc?

Giọng bên kia, một giọng nói mang đầy vẻ chêu chọc nhưng cũng có chút vui mừng.

_Em đang đến nhà anh đấy!

_Sặc! What what?? Khô...

_Sợ bạn gái biết sao =,=. Em đứng trước cổng nhà anh rồi, không ra cũng không được.

Rồi Phi cúp máy, khiến người kia dơ ra chẳng hiểu mô tê gì. Cũng đành lăm lăm bỏ cái tạp dề ra rồi mở cửa cho Phi vào nhà.

_Sao tự dưng lại đến đây?

Quân nhăn mặt hỏi, vẻ mặt không hài lòng chút nào. Nhìn Phi, phía sau còn một đồng hành lí thì cũng hiểu nhỏ đang định làm gì. Trợn tròn mắt nhìn Phi, Quân chẳng nói được lời nào. Phi thì lách qua người Quân và bước vào trong nhà, lúi theo mớ hành lí rồi đi thẳng vào phòng. (không nhớ ra anh Quân này là ai thì xem lại chap 23 phần 1 nhé ^^ . Anh í là đội trưởng đội 2 trong FBI đó)

_Này, tính tá tức tại nhà anh sao?

Quân nhăn mặt, đứng phía ngoài cửa phòng nhìn Phi dọn dẹp đồng hành lí. Gương mặt khó chịu, bực dọc. Gì chứ lại một cái cửa nợ TT_____TT Phi chẳng nói gì, cũng chẳng thèm nhìn mặt Quân nữa. Muốn đuổi nhỏ đi à? Đừng có mà hòng nhé >"<. nhỏ=" " ngó=" " lơ=" " quân=" " luôn.= " " thiệt=" " là=" " pó=" " tay=" ">

_Thôi... được rồi. Dọn dẹp đồ nhanh rồi ra ăn tối cùng anh này... chắc chưa ăn gì đây mà...

Quân bó tay với nhỏ, quay lại vào bếp và tiếp tục nấu bữa tối. Khi anh đi khuất thì nhỏ nhìn theo hướng đó rồi khẽ mỉm cười.

Bữa tối đạm bạc, chỉ có Cà ri, thịt bò xào, canh chua cá lóc, Cá kho tiêu, hoa thiên lí xào và một đĩa trái cây tráng miệng => đạm bạc ghê =,= (mấy cái món ăn sU hông rành lắm, sU không làm bếp nên không biết. Biết tên vài món mà có nói sai thì mọi người thông cảm =,=)

_Nấu cho heo ăn àh?

Nhìn vào bàn ăn, Phi hơi choáng. Cái tên này có thể ăn hết đồng này nếu mà Phi không tới K Ôi help me

~

_Gì chứ? Để chào mừng em đến đây mà. Ăn lẹ đi rồi anh dẫn đi gặp 1 người.

_Ai thế?

_Chắc chắn em sẽ thích mà :P

Quân nói rồi nháy mắt, khiến nó cảm thấy có chút khó hiểu. Gì chứ, chẳng quan tâm đâu! Có ăn là được rồi. Rồi nhỏ cúi mũi vào ăn, nói Quân nấu cho heo ăn thế mà nhỏ ăn hết đấy chứ ^O^~ tại đói quá mà. Quân thì phì cười khi thấy bộ dạng đó của Phi. Thiệt là trẻ con. Nói anh nấu cho heo ăn thế mà Phi lại ăn hết, nhỏ là heo mới đúng ^^

_Còn miếng cuối! Ăn ko ăn ko?

Phi nhìn vào đĩa thịt bò xào rồi ngược lên nhìn Quân, chưa để anh nói câu nào thì nhỏ gắp ăn luôn. Quân ớ mặt, thế thì nhỏ hỏi làm quái gì.

_Hahaha...

Phi ôm bụng cười, cười vì cái mặt tức cười của anh. Quân thì lúc này mới ớ ra, nhỏ chơi anh đây mà =,= híc híc...

.

~

7 : 50 AM

Sau bữa tối, Phi Phi đi cùng Quân. Ngồi xe mô tô, gió lạnh cứ rít qua khe tai khiến nhỏ sởn ớn. Lâu rồi nhỏ không đi xe cái kiểu này nữa, bây giờ thấy, ngày xưa mình liều thật =,=.

_Đi đâu đây?

_Đến thì biết

_Không nói không đi!

_Không đi cũng ko về được ^^

Quân cười típ mắt, nụ cười đều giả nhưng cũng khiến nhỏ phì cười theo. Đi với Quân mà nhỏ chợt nhớ đến một người... đã rất lâu... nhỏ không gặp được..

_Tới rồi! ^^

Trước mặt nhỏ là một căn nhà màu trắng, trông bé nhỏ nhưng lại rất ấm áp. Tò mò... nhỏ xuống xe rồi đẩy cổng bước vào trong. Có cái gì đó đang thúc giục nhỏ bước vào căn nhà này... có chút nhớ, thương... cảm giác rất quen thuộc... Quân nhìn theo bóng của Phi đi vào căn nhà đó và mỉm cười.

_Hạnh phúc nhé...

Anh nói nhỏ... nhỏ chỉ đủ để mình anh nghe thấy. Rồi nhún ga và chạy vụt vào màn đêm đen tối...

_Cạch...

_Ai thế?

Có tiếng từ trong nhà vọng ra... một cậu con trai trên tay còn cầm hộp sữa Vinamini và đang mút chup chup lò đầu ra nhìn xem vị khách nào đến nhà mình vào giờ này, bỗng khựng lại khi thấy nhỏ...

_Ka... karin...

=====End chap 46=====

48. Chương 47

Chap 47:

(P2) Cố nhân

(1) Giải mã[

(P2) Cố nhân

_Ý...

Hộp sữa trên tay anh rớt xuống đất, ai đây? Có phải cô em gái nhỏ thất lạc bao năm của anh? Số phận thật trớ trêu, lúc anh đi tìm thì lại không thể tìm thấy, lúc không tìm nữa thì lại thấy, buồn cười.

_Anh hai...

Nhỏ chỉ chờ có thế, chờ cái giây phút này lâu lắm rồi. Trước kia, khi biết được tin là papa đã bị bắt, mẹ và anh trai thì đã bỏ nhà đi biệt tăm. Nhỏ cũng đi tìm, nhưng mãi cũng không thể biết được là anh hai và mẹ ở đâu. Rồi nhỏ tìm papa và khi Lâm Phong ra tù thì thành lập Mafia trên bàn tay trắng. Nhỏ lúc đầu cương quyết không theo papa nhưng do nhỏ đã gặp Dương Minh Hàn, một người có gương mặt giống y đúc

anh hai của nhỏ. Và người đó đã cùng Lâm Phong lừa nhỏ,... Sau mới biết được gã đó không phải là anh hai của mình thì quá trễ rồi...

Hai anh em nhà này ngồi “hàn duyên tâm sự” với nhau cả buổi tối. Nhỏ kể rất nhiều về chuyện của mình,... bỗng

_Mà này, em ở Triệu Gia. Vậy chắc hẳn em biết Triệu Thiên Minh?

Karin vô tình hỏi tới, nhỏ bỗng sa sầm mặt mày. Biết nói thế nào? Mỗi khi nhắc lại cái tên này thì tim lại nhói đau...

_Ừm... em biết

_Hỳ, cậu ấy là bạn chí cốt của anh đấy! Mai mình cùng về thăm cậu ấy đi ^^ Chắc chắn vui phải biết.

_Nhưng... anh àh!

_Hũh? Sao thế, em không thích àh?

_Ừm... còn có chuyện này em chưa kể cho anh biết...

_Sao? Em nói đi.

_Ừm...sự thật là ... %\$# *%\$*&%)(^*\$&%\$%#%!\$#

Nhỏ kể cho Karin nghe từ đầu đến cuối câu chuyện về cái ngày ấy 2 năm về trước, khá sock về việc làm của tên Dương Minh Hàn – người có cùng một gương mặt với anh. Nhưng hiện nay thì hắn đang ngồi bóc lịch rồi.

_Ừm... chuyện này coi bộ sẽ khó... nhưng thôi. Em ngủ đi, muộn rồi.Mình vẫn sẽ đến Triệu Gia sau nhé ^^

_Nhưng...

_Thôi nào, ngủ sớm đi ^^

Anh xoa đầu nhỏ, đưa em gái bước xuống phòng. Nhỏ cũng bắt lực, thở dài ngao ngán rồi vào phòng. Anh ngồi đó, ngược mắt nhìn lên bầu trời đen khịt. Nhớ... nhớ nó...

Sáng hôm sau

Tuy cái chân của nó vẫn chưa đi lại bình thường được, nhưng nằm trong bệnh viện mãi cũng chán. Ngày hôm qua nó đã sống chết đòi về nhà cho bằng được. Phong với Minh cương quyết không cho, nhưng tánh nó xưa nay vẫn vậy mà. Ko cho cũng không được . Nó biết, bây giờ Minh rất buồn. Nếu như nó không ở bên cạnh cậu thì... chuyện này sẽ rất xấu đấy.

_Đã nói là không được mà

_Được mà!!!

_Ôm... vậy thì hỏi thẳng Phong đi. Nó nói được thì em cho Quy về, còn ko thì thôi!

Minh nói cách dứt khoát, chứ đầu khẩu với nó thì cậu chịu =,=

_Ok! Phong

_Không có được...

Nó chưa kịp hỏi gì hết thì Phong đã trả lời, chuyện gì thì cũng có thể nhưng riêng chuyện này thì dù nó có nói gì đi chăng nữa thì cậu cũng nhất quyết không cho nó xuất viện.

_Tui không làm phiền gì đến 2 người hết >"<>

_Nhưng Quy không làm được gì hết

_Tui có tay, tui tự làm được

_Nhưng Quy không thể đi lại được.

_Tui có xe lăn

_Nhưng đi xuống cầu thang sẽ rất bất tiện.

_Tui sẽ ở tầng trệt.

_Nhưng... Thui được rồi, đã thế thì về =,=

Phong cũng bó tay với nó, cậu hiểu nó mà. Chứ cứ cãi cái kiểu này thì cậu biết chắc phần thua sẽ thuộc về mình. Haizzzz

_Ok xong, về thôi ^^

Nó phủi tay và quay sang Minh. Cậu chịu thua nó luôn, liếc mắt nhìn Phong thì Phong chỉ nhún vai bó tay. Đã thế này thì... về nhà thôi...

.

Triệu Gia

_Oaaaaaaa lâu quá mới về được nhà hyhy

Vừa bước vào cổng nhà nó đã reo lên. Đúng là... nó nằm trong bệnh viện lâu như vậy giờ về nhà thì thích thế là phải ^^

_Về đến nhà rùi đó, nghỉ ngơi đi! Đừng có mà chạy long nhong

_Haizz bây giờ mà cô ấy chạy long nhong được thì mừng phải biết chứ!

Phong huyết nhẹ vào tay Minh, vẻ mặt có chút buồn. Đành vậy thôi...

_Reng

~ reng

~~

Chuông điện thoại reo. Đã quá trưa rồi, không biết ai lại gọi vào giờ này chứ? Nó khẽ nhú mày, có chút bất an. Định nhắc máy nhưng Minh đã nhanh tay nhắc trước... Nét mặt cậu nhăn lại, càng khiến nó cảm thấy lo lắng hơn... Thấy nét mặt nó như thế, Phong cũng hiểu là nó đang lo lắng cái gì đó. Việc mà cậu đang nghĩ tới...

Tối hôm nay... là Lễ đính hôn của Kỳ và Nhược Lâm...

(P2) Giải mã...

7 : 00 AM

Bữa tiệc tối nay rất đông người đến dự... buổi lễ sa hoa và hào nhoáng. Đây là buổi lễ dành cho giới thượng lưu mà, nơi đây toàn những cậu ấm, cô chiêu, những đại gia, nhà thương nhân, công chức cấp cao,... Gương mặt ai ai cũng lộ rõ vẻ vui mừng, phấn khởi, mọi người cười đùa nói chuyện bàn tán rất náo nhiệt. Nhưng duy chỉ xoay quanh một chủ đề và cũng chính là lí do vì sao mà mọi người có mặt đông đủ tại nơi đây...

Lễ Đính Hôn của

Lục Vương Kỳ - Thiếu gia nhà họ Lục cùng Lâm Nhược Lâm - Thiên kim tiểu thư nhà họ Lâm

Phía cổng ra vào, hai nhân vật chính trong buổi tiệc ngày hôm nay và thông gia hai bên đứng tiếp khách, gương mặt Nhược Lâm và cha mẹ của cô thì gương mặt hớn hỏ, niềm nở chào khách. Còn về phần gia đình của Lục Vương Kỳ thì gương mặt gượng cười ép buộc. Cuộc hôn nhân này, hẳn không hề muốn...

_Chào, lâu quá rồi không gặp cậu nhĩ? Lục thiếu gia?

Minh bước vào, hôm nay cậu ăn mặc rất chỉ là "lịch lãm". Áo vet đen cùng sơ mi trắng phía trong, tóc được chải chuốt tỉ mỉ, trông thật tuấn tú. Đi cùng cậu là Phong, anh chàng này bình thường trẻ con thế chứ mặc vet vào trông rất chỉ là "người lớn"

Nhắc thấy bóng Minh và Phong, hấn nhú mảy. Biết chắc là sẽ chạm mặt nhau nhưng không ngờ Thiên Minh lại nói khích hấn như vậy, quả là khiến người khác phát điên lên được mà...

_Hà, cảm ơn Triệu thiếu gia đã cất công tới đây dự buổi tiệc đính hôn của chúng tôi!

_Không cần khách sáo đến thế đâu, dù gì cậu cũng mém trở thành “anh rể” của tôi mà!

Minh liếc nhìn hấn, vẽ mặt hầm hừ như muốn nhào vào và cho tên này một phát vào mặt mà. Nhìn thái độ âu yếm của hai người họ, quả là chướng mắt. Phong cản cậu lại, nếu không có thể buổi tiệc này phải trì hoãn mất thôi. Còn hấn có chút xót lòng, nhắc tới nó. Quả là thấy ngậm ngùi... nhưng hấn thì làm được gì cho nó cơ chứ? Thà cứ thế này, có lẽ... nó sẽ thấy hạnh phúc hơn... Thấy thái độ của “chồng chưa cưới” của mình như thế thì Nhược Lam cũng không để yên mà lên tiếng.

_Hà, đó xem chừng cũng chỉ là một mối tình văt vai thôi mà. Vấn đề quan trọng là chúng tôi sắp trở thành “vợ chồng”. Và không ai có thể ngăn cản được chúng tôi nữa cả!!!

_Cô!!!

_Thôi bỏ đi! Ta vào trong thôi...

Phong ngăn Minh lại, liếc nhìn hấn trước khi bước vào cái buổi tiệc sa hoa này. Kì chỉ cúi gầm mặt, nó không đến... có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều... vì hấn sẽ không phải đối mặt với nó...

~~.

Phần nó thì bây giờ đang ở nhà cùng Jessica rồi. Biết chắc thế nào nó cũng tò mò mà đi theo. Nên Minh đã bảo Jessica đến đây để canh chừng nó rồi. Với tính khí của Jessica thì nó khó lòng mà trốn theo được.

_Haizzzz, thui mà. Năn nỉ đó! Jessica cho tui ra ngoài đi mà, mình là bạn thân mà! Phải hông?

Nó khan cả cổ để năn nỉ Jessica, nhưng xem chừng là vô dụng cả thôi... Với lại, bây giờ nó cũng không thể trốn ra ngoài với cái chân này được...

_Không được! Tui đã nói rồi, cho dù có là bạn đi nữa thì tui làm như zày cũng chỉ là muốn tốt cho Á Quy mà thôi. Thông cảm cho tui đi...

_Haizzz nhưng mà...

_Thôi, Á Quy nghe lời Minh đi. Cứ ở nhà cho khỏe, với... Á Quy cũng chưa đi lại được, ra ngoài sẽ rất nguy hiểm.

_Ừm... tui biết rồi...

Nó thở hắt ra, buồn nhĩ? Tại sao... mọi người lại che giấu nó? Tại sao... lại cứ phải ngăn cản nó bằng mọi cách mới được chứ... Nó lạng người nhìn ra phía ngoài cửa sổ... một màn đêm đen khịt,... báo trước một chuyện chẳng lành...

.

Quay lại với buổi tiệc nào

Tại một góc nào đó trong buổi tiệc. Minh đang ngồi văt chân và nhâm nhi thứ chất lỏng màu đỏ thẫm trong chiếc ly thủy tinh trong suốt kia. Ánh mắt trầm ngâm cứ dôi theo đôi “vợ chồng sắp cưới” mãi từ đầu buổi tiệc đến giờ. Phong thì ngồi suy tư mãi trên mây...

Kì và Nhược Lam khoác tay nhau đi mời rượu từng bàn một. Gương mặt đã thắm đẫm mồ hôi nhưng số khách đến tham dự thì rất là nhiều. Đường như chỉ có mình Nhược Lam là cảm thấy vui vẻ, còn Kì thì đã tỏ ra chút khó chịu trước sự nhiệt tình của cô “vợ sắp cưới” này.... aizzzzz

_Chào, cảm ơn vì đã đến dự buổi tiệc đính hôn của chúng tôi.

Kì mở lời, nhưng dường như trước lời nói đó của Kì. Minh chỉ xem như là gió rít bên tai vậy. Hoàn toàn làm lơ =,=. Thấy thái độ đó của Minh, nhỏ Nhược Lam liền nhấn mặt. Thành kiến sao? Nhỏ mặc kệ.

_Ai za, xem chừng như vị khách này không hề muốn chúng ta tiếp chuyện rồi. Minh qua bàn khác nhaz, “anh yêu”. (thật kinh tởm >“<)=”>

“Quả là nghiệt chướng mà. Minh càng tỏ ra tức giận, con nhỏ Nhược Lam này lại càng sấn tới. Yêu nghiệt, hãy xem Lưu Nhất Phong ta trừng trị nhà người đây” => Suy nghĩ của Phong đấy, vừa nhắc thấy bóng 2 người này tới thì Phong đã biết là sẽ có chuyện rồi ^^

_Hà, chúng tôi có hơi thất lễ. Mong Lâm tiểu thư đây bỏ qua cho.

Phong đứng dậy, bước tới phía Nhược Lam. Phong thái ung dung, thư thân. Không khỏi khiến cho người con gái trước mặt dù là đang đứng cạnh vị hôn phu của mình nhưng cũng không khỏi e thẹn a~

_Ừm,... Lưu thiếu gia quá lời rồi. Cũng không có gì to tát lắm đâu.

_Không ngờ, Lâm tiểu thư đây không chỉ xinh đẹp mà còn tài đức vẹn toàn nữa. Thật là khiến Lưu Nhất Phong này ghen tị với Lục thiếu gia đây.

_Lưu thiếu gia quá khen.

Phong giả nai, vờ khen Nhược Lam vài câu, không ngờ đã khiến cô ã đỏ mặt thẹn thùng. Không còn biết trời trăng gì nữa. Khiến cho Vương Kỳ bên cạnh mà xấu hổ thay cho ã. Đã thế thì Lưu Nhất Phong đây sẽ cho cô nàng bẽ mặt trước mọi người luôn. Minh chỉ ngồi đó, nhếch mép cười. Cậu sắp có kịch hay để xem rồi đây...

_Hừm, Lâm tiểu thư đây thật khiến cho tôi ngưỡng mộ. Tôi có vinh dự để nhảy cùng cô một bài không?

Phong nhìn Nhược Lam và gửi kèm cho nhỏ một nụ cười “sát 100%” khiến cho nhỏ mê muội mà quên luôn tình cảnh của mình lúc bấy giờ mà chấp nhận liền ^^.(đúng là... kinh nghiệm tán gái của ông này từ hồi trung học phổ thông đến nay vẫn như xưa =,=. Mà không chừng còn cao siêu hơn trước nhiều đấy chứ 0.0)

_Hỳ, được khiêu vũ cùng Lưu thiếu gia đây là vinh hạnh của tôi đấy chứ. Tôi đây rất sẵn lòng ^^

Nhỏ chẳng chần chừ gì mà bước đến cạnh Phong liền, sẵn có tiếng nhạc du đưa của buổi tiệc lại càng tiện đường cho kế hoạch của Phong lúc này.

_Ồ, khoan...

Kì lúc này không biết chui vào đâu cho đỡ xấu hổ nữa. Tính can nhỏ lại mà thôi, xem chừng đây lại là dịp tốt để hấn cắt đứt cái đuôi này ấy chứ. Hấn cũng khoan tay đứng nhìn xem vở kịch này của Phong. Trong lòng thì không khỏi nể phục, đúng là bạn chí cốt của hấn mà ^^

_Lâm tiểu thư đây khiêu vũ thật giỏi đó nha!

_Hỳ, Lưu thiếu gia quá khen ^^

Lam chỉ cười thẹn, chẳng biết là bây giờ có biết bao nhiêu là con mắt đang đổ dồn về phía mình. Mọi người thì sững sờ, không biết chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình nữa. Phong thì đắc chí cười thầm, còn Minh thì đã cười sặc sụa. Thế mà con nhỏ Nhược Lam này lại chẳng biết trời trăng mây đất gì. Cho đến khi có người đến phá vỡ không gian “lãng mạn” của nhỏ thì mới sực tỉnh.

_Blap blap blap...

Tiếng vỗ tay vang lên cách đơn điệu trong không gian căng thẳng tới cùng bấy giờ. Nhỏ sực mình quay lại nhìn xem tiếng động đó phát ra từ đâu.

_Hà, hai người rất xứng đôi đó!

Trong đám đông, một người con trai tuấn tú trong bộ vest trắng bước ra. Không ngớt khen ngợi khiến Nhược Lam đỏ mặt nhưng ai ngờ. Nhỏ không biết là mình đang trong tình cảnh nào. Gương mặt của người này rất quen, khiến cho Phong thắc mắc nhưng nhất thời lại không thể nhận ra đó là ai? Còn Minh thì nhúu mày, Kì nhếch mép cười khi thấy người đó. Xem chừng vở kịch này sẽ càng ngày càng hấp dẫn đây.

_Hỳ, quá khen quá khen.

Phong cũng nhớn miệng cười, cậu có đồng minh đây mà ^^ . Đã thế thì cậu sẽ hợp tác với người này - dù không biết là ai. Sẽ khiến cho Lâm gia không ngược đầu lên được ^^

_Hà, 2 người quả thực rất xứng đôi. Có khi nào... hai người là tình nhân không?

Người đó hỏi, vẽ mặt giãn ra. Môi nhếch lên một nụ cười tinh quái. Nháy mắt nhìn Phong đang ngẩn tò te.

_Hỳ, nào có phải. Chúng tôi chỉ là mới gặp thôi.

Nhược Lam nói, ánh mắt thì nhìn Phong mãi không rời.

_Hỳ, sao lại phải giấu chứ? Chúng ta đâu chỉ là bạn bình thường ^^

_Ừm... Lưu thiếu gia thật là...

Phong hiểu ý, thêm mắm muối vào. Khiến cho người kia cũng có phần nể phục ^^ . Không ngờ cô ã lại không phủ nhận chứ! Mọi người xung quanh thì tròn mắt nhìn.

_Ôh! Vậy sao, hehe. Thế thì... không thể làm phiền 2 vị được nữa rồi...

Người đó nhếch mép cười, rồi lui vào trong đám đông. Ngay lúc đó Minh sực ra, lách qua đám đông và hướng về phía người đó. Lúc đó thì...

_Chát....

Lâm lão gia - cha của Nhược Lam đã “thưởng” cho nhỏ một cái tát vào mặt. Ngờ ngàng... Nhỏ vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra...

_Mày... mày... thứ mất dạy! Sao mày lại đối xử với cha mày như thế chứ!!!

_ Lão gia, xin hãy bình tĩnh...

Quản gia chạy tới và giữ Lâm lão gia lại. Ông ta bây giờ đang rất rất “xúc động” nên nếu không giữ lại thì e là không hay cho lắm. Phong thấy thế thì cũng lùi lại phía sau, cậu hết nhiệm vụ rồi. Nên nhường sân khấu lại chứ nhỉ ^^

_Cha... sao?

Nhỏ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra. Cứ ngơ ngơ ngác ngác như từ trên trời rơi xuống ý.

_Mày, mày còn nói được nữa sao? Mày bôi tro trét trấu lên mặt cha mày rồi!! Đồ mất dạy...

Lâm lão gia ngừng lại, thở... rồi lại bắt đầu chửi tiếp.

_Trước bao nhiêu người thế này! Mày lại đi “đà đứu” cùng một thằng khác! Mày không biết hay là cố tình quên hôm nay là lễ đính hôn của mày cơ chứ!!!

Lâm lão gia hét lớn. Lúc này nhỏ mới sực ra... cái gì... chuyện này... Mẹ của Nhược Lam thì đang cúi đầu xin lỗi những vị khách, gương mặt đỏ bừng bừng vì xấu hổ

“Không thể nào, tại sao lại như thế? Chuyện này ko thể như thế được...”

Nhược Lam lắc đầu nguầy nguậy, hốt hoảng ngó khắp nơi trong bữa tiệc. Hầu hết mọi người đang đổ dồn ra phía cổng và bỏ về, một số người khác còn tỏ ra thái độ khinh miệt. Chạy khắp nơi nhưng nhỏ không thể tìm thấy Kì,... hấn đi rồi... vậy là nhỏ đã mất hấn rồi sao? Khụy gối, nhỏ ôm mặt và khóc nức nở...

~.

Phía ngoài cổng ra vào...

_Đứng lại!

Minh hét lớn, thở dốc vì mãi đuổi theo người kia... Người lạ mặt ban nãy đã giúp Phong đóng tốt vở kịch hay... Người đó quay mặt lại mỉm cười.

_Triệu Thiên Minh ^^

_Hừm, mày còn dám gọi tên tao sao? Lâm Hạo Thiên?

Minh gần giọng... ánh mắt tức giận. Chỉ muốn nhào vào và cho tên này một cú vào mặt thôi. Lúc đó thì Phong cũng vừa chạy tới nơi.

_Cái gì? Lâm Hạo Thiên sao?

Phong cũng gần giọng. Cái gã này, đã dám làm cho Á Quy đau khổ, bây giờ còn dám vác mặt đến đây sao?

_Ngày này, khoan đã bình tĩnh. Đừng đổ oan cho người khác...

Chưa kịp nói hết câu thì gã đó đã bị Minh thưởng ột cú đấm vào mặt. Minh nắm chắc cổ áo của gã đó rồi nhấc bổng cả người hắn lên. Mặt đối mặt, gương mặt Minh lúc này trông đáng sợ hơn bao giờ hết, còn về phần gã đó thì chỉ lấy tay quệt đi vệt máu trên mép. Nhếch mép cười...

_*****...

Minh rủa. Cái nụ cười đó, quả thật rất giống nụ cười năm xưa của Thiên nhưng rõ ràng chính mắt cậu đã thấy là hắn đã bị giam vào tù rồi mà? Tại sao lại xuất hiện ở đây chứ?

_Hà, cậu mạnh lên rất nhiều đấy! Nhưng nhiều đó chưa là gì đâu

Thiên Đắm vào mặt Minh làm cậu loạn choạng sắp ngã. Rồi anh sấn tới và nắm lấy cổ áo Minh gần giọng nói.

_Đã bảo là phải bảo vệ Á Quy thay cho cả phần của anh nữa cơ mà? Làm quái nào mà lại để cô ấy ra nông nổi ấy chứ? < bốp=“”>

Thiên lại đấm vào mặt Minh một cái nữa. Cậu chỉ bất lực mà để cho Thiên đấm như thế, thật sự chẳng còn tí cảm giác nào. Trong lòng cậu còn đau gấp nhiều lần kia. Phong thì chỉ đứng bên ngoài nhìn, có lẽ việc này phải giải quyết bằng cú đấm...

Cứ thế, mỗi lần nói xong một câu thì Minh lại được thưởng một cú đấm. Cho .đến khi Thiên mệt rã người và buông cậu ra thì thôi...

Ngồi bệt xuống đường, duỗi thẳng 1 chân còn 1 chân thì cong lên, 2 tay chống ra phía sau. Thở gấp do mệt quá nhiều sức. Công nhận đánh Minh xong mà anh cũng cảm thấy rã rời cả người. Minh ngồi khoanh chân thành chữ ngũ, cúi gằm mặt xuống dưới rồi nói khẽ...

_Xin lỗi...

Bất giác cậu nói, về đây thống khổ. Thấy thế Karin (giờ gọi là Karin nhé ^^) cũng không làm khó gì cậu nữa. Vỗ vai Minh rồi nói.

_Thôi nào, mọi chuyện qua rồi! Xem ai kia!

Karin hất mặt về phía trước, Minh cũng tò mò mà ngược mặt lên thì...

_Phi Phi...

_Thiên Minh...

Ngỡ ngàng,... không ngờ cậu cũng chỉ là hiểu lầm nhỏ. Thấy tội lỗi với nhỏ nhưng không kiềm lòng được mà chạy bổ tới ôm trâm lấy nhỏ. Nhỏ thì cứ khóc thút thít thôi. Nhìn 2 đứa nó như thế mà Karin cũng thấy nhẹ lòng phần nào...

=====End chap 47=====

49. Chương 48

Chap 48:

What is love?

Sau khi rời khỏi bữa tiệc đính hôn đó. Kì cảm thấy khinh rẽ cái người là hắn gọi là “vợ sắp cưới”. Tuy trước kia biết được bộ mặt thật của ã nhưng hắn không có cách nào để nói ọi người biết. Vì danh dự của gia đình

mà hắn chấp nhận cuộc hôn nhân này. Tưởng chừng sẽ phải bỏ cuộc,... không ngờ Phong và Karin (hehe anh Kì nhà ta biết Karin nhé ^.^) lại giúp hắn tiết lộ cái bí mật ngu ngốc này.

_Không biết,... có ai hoan nghênh tôi không nhỉ?

Bước đến chỗ 4 người kia đang đứng. Kì mở lời, có chút khiêm tốn. Ánh mắt hắn nhìn mọi người cách ái ngại. Làm sao mọi người có thể bỏ qua cho hắn sau những việc mà hắn đã gây ra cho nó cơ chứ?

_Không ai hoan nghênh cậu cả!

Minh, Phong và Thiên cùng đồng thanh nói. Ánh mắt khinh thường nhìn Kì. Cũng hiểu được tại sao họ lại hành động như vậy, cậu cúi đầu... rồi lẳng lặng quay người toan bỏ đi.

_Này!!! Tính bỏ đi thật sao >"<>

Ba tên ngốc kia hét ý ới phía sau nhưng Kì bỏ ngoài tai. Làm lơ đấy, dám đuổi hắn ư? Hắn cũng có lòng tự trọng của mình vậy TT_____TT

Kì nhà ta ăn nguyên chiếc dép vào đầu và ngã bệt xuống đất vì cái tội dám làm lơ lũ ngốc này. Đứng dậy, phủi đồ, vuốt lại đồng tóc bù xù rồi bước đi tiếp. Không thèm quay mặt lại nhìn. Lũ kia cũng bó tay với cái cách ứng xử kì lạ của anh Kì nhà ta =,=

~.

Cả đám kéo nhau về Triệu gia. Minh biết thế nào nó cũng nhãy cẳng lên khi thấy Karin à xem ^^ .Nên đã tốn công năn nỉ mọi người đến dù Minh biết rằng Karin cũng đang rất nóng lòng muốn gặp nó.^^

_Ah! Sao về trễ vậy?

Vừa nhắc thấy bóng Minh về nó đã lon ton hỏi. Không quên nở một nụ cười tươi rói. Nhưng chỉ 1s sau nó đã đóng băng khi thấy người phía sau Minh.

_Cút... cút đi!!!!

Gương mặt nó nhăn lại, ngơ ngàng... nó không muốn gặp lại kẻ này! Kẻ đã cướp đi tất cả của nó.

_Á Quy! Bình tĩnh này, nghe anh giải thích đã!

Thiên chạy tới, ôm trầm lấy nó. Mặc cho nó có đánh anh, mặc cho nó có khóc. Một lúc sau khi đã nghe giải thích rõ ràng, trong lòng nó lại cảm thấy có chút tội lỗi nhưng không hề còn có chút cảm giác nào khác...

_Hạo Thiên àh... em xin lỗi, em đã hết yêu anh rồi!

Nó cúi mặt. Nói về đây tội lỗi, nó không muốn có bất kì một ai khác phải đau khổ nữa. Mọi người cũng cảm thấy tội tội, không biết phải giải thích cho Karin nghe thế nào về chuyện này nữa. Karin chỉ khẽ mỉm cười nhẹ, xoa đầu nó rồi nói.

_Em đừng lo, anh không sao đâu. Cho dù em có thích người khác đi chăng nữa thì anh cũng vẫn sẽ kéo em về phía anh. Huống hồ "tình địch" của anh là một người đã...

Karin nói và cười, bỗng dừng khựng lại vì biết mình quá lời. Nó giật mình ngược nhìn Karin, rồi cúi mặt xuống buồn bã... Phải rồi, Gia Bảo đã không còn nữa. Việc gì nó phải buồn và nủ tiếc cơ chứ?

_Ừm... em cũng mong là thế...

Nó nói khiến mọi người hết sức ngơ ngàng. Nó chịu buông xuôi ư? Liệu nó có thể làm được, khi mà nó biết rằng... Gia Bảo thực sự còn sống?... Riêng Karin thì rất vui mừng vì nó đã cho anh một cơ hội.

_Ừm, anh hứa! Nhất định anh sẽ khiến em hạnh phúc!

Karin nắm chặt lấy cánh tay của nó và nói. Nó cũng mỉm cười đáp lại, tuy trong lòng cũng chẳng hề có chút cảm xúc nào...

.

~

Bây giờ là cuối thu, tiết trời se lạnh. Mọi người cũng ít đi lại ngoài đường. Thế mà Phong nhà ta chỉ mặc mỗi cái áo mỏng phung phanh đi giữa cái tiết trời thế này. Mọi người đi đường thì cứ nhìn Phong như vật thể lạ ấy. Nhưng dường như cậu chẳng chú ý gì đến những ánh mắt soi mói hay những lời nói xung quanh mình. Đơn giản... cậu đang cảm thấy rất buồn và cần có một ai đó để chia sẻ với mình... Thật sự cậu cũng không thể hiểu nổi rằng bản thân mình đang muốn cái gì nữa? Không biết nên làm thế nào bây giờ... những câu hỏi cứ vây kín lấy đầu cậu mà không hề có một lời giải đáp nào cả...

Bỗng... thấy phía xa xa có một cái công viên nhỏ. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà chân cậu cứ bước liên về phía công viên đó. Nơi này cách biệt hoàn toàn với cái không khí ồn ào náo nhiệt của thành phố. Nó im lặng, bình yên mà trong lành.

Tới phía một chiếc ghế đá đã cũ kỹ, nhưng lại không hề bị bám bụi. Vậy là có người vẫn thường xuyên ngồi ở đây... Suy nghĩ vẫn vơ rồi cậu ngồi xuống chiếc ghế đá đó, hít hà lấy cái không khí trong lành này dù tiết trời đang ngày càng lạnh dần. Bỗng thấy một thằng nhóc chạy vụt tới, phía chân trái còn bị chảy máu và người thì xây xát nhiều chỗ, mắt đã mọng nước. Tò mò, cậu bước tới cạnh thằng nhóc đó rồi hỏi.

_Này, em bị sao thế?

Thằng nhóc vẫn hoảng loạn không hề chú ý đến lời hỏi thăm của Phong khiến cậu có chút bất mãn. Thằng nhóc đó vẫn cứ chạy, rồi lâu lâu lại nhìn về phía sau. Phong cũng nhìn theo hướng đó nhưng chẳng thấy gì cả =,=.

_Này nhóc! Con trai thì không được khóc như thế >"<>

Khá tức giận, cậu hét lên. Thật là không giống cậu bình thường. Thằng nhóc đó giật mình, hơi khóc một lúc rồi chạy về phía Phong và nấp sau lưng cậu. Thấy thái độ rụt rè của thằng nhóc Phong cũng tò mò. Cậu ngồi thấp xuống, nhìn mặt thằng nhóc và hỏi.

_Em bị sao thế?

Thằng nhóc chẳng nói gì mà chỉ khóc to hơn. Phong càng bối rối hơn không biết phải làm thế nào.

_Con trai mà khóc như thế! Nín ngay!!!

_Anh cứ làm thế thì đời nào nhóc mới im được chứ?

Phong và thằng nhóc đó giật mình khi nghe có tiếng người nói. Khá ngạc nhiên nhưng chỉ thoáng một chút Phong có thể nhận ra đó là ai. Jessica đi chậm đến phía đó và cũng ngồi xuống. Nhìn thằng nhóc đó và mỉm cười

_Này, nếu em mãi khóc như thế thì sẽ không phải là con trai đâu!

_Sao lại thế ạ?

Thằng nhóc đang khóc bỗng tròn mắt nhìn Jessica, rồi cũng nín luôn.

_Hyhy, vì chỉ có con gái mới mít ướt như thế thôi đúng ko?

Jessica nháy mắt với thằng nhóc rồi cười tinh quái. Thằng nhóc cũng phì cười rồi nói.

_Vâng, chỉ có mấy đứa con gái mới mít ướt thôi ^^

_Hy, vậy thì em không được khóc nữa nhé!

Jessica đưa tay va mót ngoéo với thằng nhóc, chần chờ một lúc nó cũng cười khi khi. Rồi nhóc đưa thằng nhóc lại cái ghế đá và băng lại cái vết thương trên đầu gối lại cho nó. Phong thì chỉ đứng đó làm phụ tá.

_Nào, bây giờ thì nhà của Hàn ở đâu? Chị sẽ đưa em về ^^ (tên thằng nhóc đó là Hàn nhé)

Jessica nói, rồi mỉm cười. Nhưng trước thái độ đó nhóc Hàn chỉ xụ mặt xuống phụng phịu.

_Em muốn chị đưa em đi chơi cơ!!!

Thằng nhóc nắm chặt lấy tay Jessica làm nhõ và Phong giật mình. Nhìn nó như thế thì ai nỡ mà từ chối chứ =,=...

....

Nhóc Hàn đi ở giữa, 2 bên nắm 2 tay của Jessica và Phong rồi còn đung đưa nữa. Đôi lúc nó lại cơ chân lên để Jessica và Phong bế đi ^^ . Đi loanh quanh mãi trong thành phố, 3 đứa nó mệt lã rồi tấp vào quán kem bên đường ^^

_Nào, cứ ăn tự nhiên nhé! Anh sẽ bao

Phong ngồi xuống ghế và cười. Nhóc Hàn thì tinh quái rồi nhăn răng cười khi khiến cho Jessica cũng phải cười phì theo.

_Anh chị dùng gì ạ?

Cô nhân viên bước đến, tuy hỏi anh chị nhưng mắt thì vẫn cứ nhìn Phong cách mê muội. Jessica chỉ nhứ mày trước thái độ của cô phục vụ đó. Thằng nhóc nhìn Jessica rồi nhìn cô phục vụ đó. Xong nó cố tình làm đổ nước lên người cô ý rồi nói.

_Cái thằng nhóc này! Làm cái gì vậy hả?

_Ý, con xin lỗi cô! Với, cũng tại cô mãi ngấm “papa” con mới pị nước đổ vào người chứ?

Thằng nhóc nói giọng ngây thơ vô tội, nghe tiếng “papa” mà cả 3 người đều há hốc mồm nhìn nó.

_Cá- cái gì? “papa” của con áh?

Cô phục vụ bàn đó lắp bắp nói, vì trông Phong cũng khá trẻ =,=.

_Vâng! “papa” với “mama” dẫn con đi ăn kem!!!

Thằng nhóc gật đầu cái rụp. Xong cả 3 người lớn đều đỏ mặt rồi quay đi hướng khác. Thấy tình hình có vẻ căng thẳng nên Phong đánh trống lảng.

_Cho tui một ly cà fe không đường =,=.

_Cho tui một ly kem sô cô la...

Phong và Jessica nói nhanh. Cô phục vụ cũng định quay đầu chạy nun thì nhóc Hàn đó lại lên tiếng.

_Ý! Cho con 5 ly kem sô cô la nhá!!!

_Vâng-vâng...

Phong há hốc mồm nhìn thằng nhỏ ăn cách ngẫu nhiên. Jessica thì vẫn còn gương vụ lúc nãy nên đành đánh trống lảng.

_Này, em thích ăn kem sô cô la hả?

_Dạ đầu có!_Thằng nhóc nói cách zắt chi là ngây thơ.

_Chứ sao em ăn ngon lành thế?_Jessica ngạc nhiên nhìn thằng nhóc.

_“Đồ chùa” ăn cho sướng _Nhóc Hàn nói rồi giật giật 2 cái chân mày, cười tinh quái.

Phong nghe thấy thì đang uống cà - fê mà ho sặc sụa. Còn Jessica thì cười chảy cả nước mắt. Phong và nhóc Hàn đó cũng cười theo. Xong thì nhận thức được mọi người trong quán đang nhìn mình bằng ánh mắt khó chịu nên thôi. Rồi nhìn nhau và cười nhỏ hơn.

.....

Sau khi ăn kem xong, Phong và Jessica đưa thằng nhóc về nhà rồi 2 người đi bộ về nhà. Trời cũng đã xế chiều, những tia nắng vàng yếu ớt hắt lên gương mặt nhỏ, trông thật đẹp. Phong quay lại nhìn nhỏ. Bất giác, nhìn nhỏ lúc này trông thật đẹp lồng lầy, tim cậu thì bắt đầu lồi nhịp.

_Này, nhìn gì mà ghê thế =,=?

Jessica nói làm cậu giật mình, ngượng ngùng rồi quay mặt đi hướng khác. Tò mò, nhỏ đưa mặt sát vào mặt cậu rồi hỏi.

_Anh bị cái gì thế =,=?

_O, ưm... không! Không sao cả!

_Xùy, không sao cả mà mặt đỏ, thái độ thì lúng ta lúng túng! Thế mà bảo là không sao?

Jessica chu mỏ lên rồi quay mặt sang hướng khác và nói. Biết nhỏ giận nên cậu cũng quay mặt lại rồi xin lỗi.

_Thôi, cho “anh” xin lỗi =,=

Ngay lúc đó nhỏ cười rồi quay mặt lại. Nhân lúc Phong không phòng thủ mà đạp vào chân cậu. Như một phản xạ mà cậu cúi xuống ôm lấy cái cẳng chân đó và hét lên.

_Em làm cái...

Mặt cậu bỗng dịu xuống, nhỏ đang hôn cậu mà ^^ . 2 người đứng đó và trao cho nhau nụ hôn thật nồng nàn dưới ánh nắng yếu ớt lúc hoàng hôn. Thật đẹp...

=====End chap 48=====

50. Chương 49 - End

Chap 49:

Kết thúc.... và buông tay

Sau 1 tháng dài tập luyện thì nó cũng đã đi lại được cách bình thường. Dù việc học hành của nó đã bị sa sút cách trầm trọng =,= . (trong time này chị Á Quy của ta đã không đến trường nữa ^^) Thời gian cũng khá lâu để cho 2 mối tình hạnh phúc.

Tại Triệu gia

_Ai za, chồng iu ơi em đói zùi

Phi Phi bước từ trên lầu xuống và xoa bụng, Mặt thì mếu máo.

_Yes, pà xã chờ chút là có đồ ăn ngay đây!!!

Mình nói từ trong bếp vọng lại, tuy có mệt nhưng anh vẫn cười hạnh phúc. Chẳng là zk iu của tên này đang có papy đó mừi, nên phải chiều zk thui ^^ .

_Nhanh nhanh ik! Đói lắm rùi ah!

_Híc, chờ chút đi mừi TT_____TT

Mình khóc than, vừa quay mặt lại thì đã được thưởng một nụ hôn ngọt ngào từ pà xã rùi. Choàng tay ôm lấy Phi Phi, Mình mỉm cười hạnh phúc...

.

“Về phần Phong và Jessica nờz ^^”

_Có đồng ý không hã? Nhanh nhanh nào >”<>

_Không không!!!

Jessica thì nhăn mặt tức tối, kéo tay Phong lại mà Phong thì cứ dứt khoát không chịu. Về mặt thì làm ngơ.

_Phải có ngựa thì mới chịu zề cơ!!!

Tiếng ai đó phía trong căn nhà ấm áp của họ vọng lại. Thấy thế Jessica dịu ngọt lại.

_Anh yêu....

Nhỏ ôm lấy người Phong rồi làm nũng. Cậu thì cười gian rồi đồng ý liền.

_Được rồi được rồi ^^

_Yoyo!!! Nhanh nhanh nào ngựa ơi!!!

Thằng nhóc Hàn ngồi trên người Phong và nhảy tưng tưng trên người cậu làm cậu hét lên.

_Có ngồi im không thì bảo hả!!! >"<>

_Hyhy

Jessica thì đi sau và cười khi nhìn 2 người họ. Trông giống cha con nhĩ ^^

~.

~

_Cổ lên nào, 1 bước nữa thôi!!!

_Ừ....ừm....

Nó bước từng bước chậm chạp. Gương mặt đã nhễ nhãi mồ hôi. Karin thì đứng phía trước, 2 tay vẫn dang ra chờ đỡ nó bất cứ lúc nào.

_Á....

Chân nó vẫn còn yếu, bước đi cũng rất khó khăn. Thế là lại bị té, nó cũng đã quen dần với việc vấp ngã này rồi. Nó cũng dần hiểu ra một việc... rằng.... “Khi vấp ngã, thì nó sẽ phải đứng lên và bước tiếp”

_Cẩn thận chứ...

Mặt Karin khẽ nhăn lại, 2 tay vẫn giữ chặt người nó. Nó khẽ nhìn anh và mỉm cười.... phải, có lẽ nó đã nhầm. Vì.... “khi nó vấp ngã, thì Karin sẽ luôn là người đỡ nó đứng dậy!!!”

_Nào, bước chậm thôi. Cẩn thận đó!

_Hỳ hỳ

Nhìn gương mặt lo lắng của Karin mà nó không khỏi phì cười. Cười, một nụ cười thật sự. Có lẽ, nó cũng phần nào xoa dịu được cái nỗi đau do Kì, àh Bảo gây ra... Tuy biết rằng vết thương sẽ rất khó để có thể lành lại. Nhưng nó biết rằng sẽ có Karin bên cạnh. Nó sẽ không sợ gì nữa...

_Thôi, em mệt rồi. Nghỉ chút đi...

_Ừm.

Anh đỡ nó đến phía ghế ngồi, rồi đặt nó ngồi xuống cách nhẹ nhàng. Gương mặt anh cũng thấm đẫm mồ hôi, chỉ muốn lăn ra và ngủ luôn thôi. Karin nằm lên đùi nó rồi mắt lim dim như muốn ngủ.

_Này,... mình.... dám cưới nhé!

Nó cúi mặt xuống, nói nhỏ. Nhưng anh nghe được. Giật mình ngồi phắt dậy mà quên luôn cơn mệt lẫn buồn ngủ.

_Em nói thật chứ?

Như chưa tin vào tai mình, anh hỏi đính chính lại. Gương mặt thì sáng rực lên cứ như một đứa trẻ vậy. Nó khẽ kị vào đầu anh rồi nói.

_Em nói chơi đấy!

Nó chu mỏ lên rồi quay mặt sang hướng khác. Rõ ngốc mà, biết người ta ngại rồi còn làm tới nữa ^^

_Hehehe, anh yêu em nhiều lắm!

Anh kiss nó rồi cười khi khi. Nó cũng khẽ mỉm cười...

Phải...

Đã đến lúc...

Nó nên...

Kết thúc.... và buông tay...

=====End chap 49=====

all: Mọi người thử đoán xem cái kết thúc sẽ như thế nào nhé hyhy Chắc thú vị lắm đây

(P1) Hạnh phúc là gì?

Hôm nay... mọi người đều vui vẻ. Ai nấy cũng cười đùa. Xem chừng hạnh phúc lắm... vì hôm nay...

Là ngày cưới của nó...

Mặc trên người chiếc váy trắng tinh khôi, trông nó đẹp cách lỏng lẻo. Chân nó cũng đã đi lại được sau nhiều ngày tập luyện... Mấy cô cứ bồi bồi chét chét lên gương mặt nhỏ nhắn của nó. Nhưng dường như nó chẳng để ý xem họ đang làm cái gì trên gương mặt của mình nữa. Người ta nói, ngày đại hỷ thì cô dâu sẽ thấy rất hạnh phúc. Tại sao nó lại chẳng có chút cảm giác nào thế này? Không phải chồng sắp cưới của nó là người mà nó luôn yêu thương và chờ đợi đó sao? Lẽ ra nên cảm thấy hạnh phúc... nhưng nó lại dường như muốn khóc thế này.

_Xong rồi, cô dâu của chúng ta trông xinh quá ^^

Mấy cô trang điểm nhìn nó và trầm trồ khen. Nó bước đến chiếc gương lớn trong phòng...

“Người trong gương đó là nó sao? Phải.... người đó đẹp một cách lỏng lẻo... nhưng sao? Gương mặt cô ta không hề có chút niềm vui nào?”

Đưa tay sờ lên chiếc gương lạnh tanh... nó thầm cười nhạt. Sao tim nó lại nhói đau thế này? Hôm nay là ngày vui của nó mà. Sao lại cảm thấy buồn cay độc...

“Cạch”

Cánh cửa phòng mở. Minh bước vào, nhìn nó rồi mỉm cười cay nghiệt. Nó quay lại nhìn cậu rồi thắc mắc... Tại sao nụ cười của cậu lại có phần giống với nó lúc này? Phải chăng? Minh cũng đang đau lòng khi thấy nó sắp lấy chồng sao?

_Á Quy... em có chuyện muốn nói...

Nó khẽ nhú mày, chuyện gì mà khiến cậu trông hoảng loạn và mất bình tĩnh thế kia? Mấy cô trang điểm lúc này cũng hiểu ý mà bước ra ngoài. Để lại căn phòng yên lặng cho 2 người...

_Chuyện gì thế?

_Ừm...

Minh kể cho nó nghe chuyện gì đó. Chân mày nó khẽ nhú lại, rồi người nó run dần. Lấy tay che miệng để tiếng khóc không bật ra... Đau, thất cả tâm can nó. Tại sao chứ?...

Nhìn nó như thế, Minh cũng không đành lòng. Nhưng vì hạnh phúc của nó mà Minh không thể nào giấu nó được nữa. Cậu nghĩ... sẽ chôn vùi cái bí mật ngu ngốc này để nó có thể hạnh phúc. Nhưng cậu đã lầm... Nó không hề hạnh phúc, nhìn nét mặt của nó tuy không biểu cảm, nhưng cậu biết bên trong. Tinh thần nó đang hỗn loạn, đang đấu tranh dữ dội...

“Cạch”

Cánh cửa lại mở, nó vội vàng quệt nước mắt. Karin bước vào, gương mặt anh vẫn rạng rỡ. Bước đến cạnh nó rồi ôm lấy nó đỡ dành như đứa con nít.

_Thôi nào,... lát nữa thôi, em sẽ là người hạnh phúc nhất! Không nên khóc như thế.

Anh nói, vẫn chưa biết được chuyện gì đã xảy ra. Anh vẫn cứ ngu ngơ nghĩ rằng nó đang lo sợ, và khóc vì không muốn rời bỏ Minh. Nhưng nào ngờ...

_Thôi nào, đừng có khóc nữa!!!

Karin buông nó ra, rồi lau đi nước mắt trên gương mặt nó. Trông nó thật xinh đẹp trong chiếc váy cưới, nhưng nhìn nét mặt nó... thật u buồn.

_Tùy chị quyết định... em sẽ tôn trọng cái quyết định đó...

Minh cúi đầu chào, nhìn nó bằng ánh mắt luyến tiếc... Mong là nó sẽ không hối hận vì quyết định của mình... Cậu quay lưng bước đi. Dù không quay đầu lại, nhưng cậu biết rằng nó đang nhìn theo bóng dáng cậu xa dần. Ừ, nó cần phải mạnh mẽ để quyết định tương lai của mình như thế nào... và bây giờ, là khoảnh khắc nó mà nên làm việc ấy...

~.

~

“Tại sao? Tại sao lại phải giấu em chứ? Anh nghĩ... làm như thế thì em sẽ thấy hạnh phúc sao? Đồ ngốc...”

Nó mãi suy nghĩ vẩn vơ, chẳng biết được rằng bây giờ nó đã đứng trên bục đọc lời tuyên hứa. Thấy nó khoác tay Karin bước vào nhà thờ, lòng Minh cảm thấy nặng trĩu và đau xót không nguôi. Nó quyết định rồi sao?... dù không muốn...nhưng cậu cũng không thể làm gì được.

Những mảnh vỡ kí ức lại tràn về ...

_Ngày, Triệu Á Quy! Con có đồng ý làm vợ của Lâm Hạo Thiên?

Cha xứ đứng nhìn nó, và hỏi. Nó sực mình như tỉnh giấc. Nó đang làm cái quái gì ở chỗ này thế này? Nhìn đối diện nó, là cha xứ đang đứng chấp tay, bên cạnh thì Karin đang nhìn nó và mỉm cười hiền, đáy mắt ánh lên cách rung động.

Nó đứng phắt dậy, quay lại phía dưới nhà thờ... mọi người đều có mặt ở đây. Họ nhìn nó bằng ánh mắt xót xa, một số người thì nhìn nó cách khinh bỉ... Nhìn khắp nhà thờ, nó không thấy Lục Vương Kỳ...

Thấy thái độ của nó, cha xứ hỏi lại.

_Con có đồng ý làm vợ của Lâm Hạo Thiên?

Quay mặt lại nhìn cha, rồi nó quay xuống phía dưới nhìn Minh. Cậu nhìn nó, ánh mắt buồn, có chút nuối tiếc, nhưng vẫn nhìn nó và mỉm cười.

_CON KHÔNG ĐỒNG Ý!!!

Nó hét lớn và chạy ra khỏi nhà thờ, mặc cho biết bao người đang nhìn theo mình ngạc nhiên. Karin nhìn theo nó... ánh mắt xót xa nhưng anh vẫn mỉm cười... vì anh biết. Nó đã lựa chọn đúng, nó nên tìm lại mảnh kia của mình...

“Hạnh phúc nhé, cô bé ngốc ạh”

.

Mặc bộ đồ cưới, nó chạy hốt hoảng khắp nơi trên đường phố. Nó cố lui tới những nơi mà hần vẫn thường đến. Nhưng vô vọng cả...

Trước khi nó bước vào nhà thờ, Minh cũng đã để cho nó một lời nhắn nhỏ rằng...

“Nếu muốn tìm hần, hãy nghe theo con tim chị mách bảo...”

Nhưng hiện tại nó đang rối bời, nó chỉ nghĩ rằng mình nên đứng yên nhưng lại không thể dừng lại được. Có đảo mắt khắp nơi để tìm thấy cái bóng dáng quen thuộc... nhưng rồi. Kết quả vẫn là con số không...

Nó đứng im, yên lặng và thở. Nhắm mắt và nghe con tim mình đang muốn nói gì...

Quay người lại và...

_Gia Bảo...

Nó mỉm cười, nước mắt rơi lã chã rồi chẳng chờ suy nghĩ gì mà chạy ù về phía hần. Ôm thật chặt...

_Đồ ngốc!!

Hắn mắng nó, nhưng nó mặc kệ... nó sẽ mãi mãi giữ hắn trong tay... sẽ không để cho căn bệnh ung thư đó làm hắn rời xa nó... Sẽ mãi mãi hạnh phúc...

Trên đường về 2 đứa nó chỉ nhìn nhau cười tủm tỉm, nó nắm thật chặt bàn tay hắn như thể nếu nó nói lỏng ra 1 chút thôi thì hắn cũng sẽ biến mất vậy...

__Này, sao trên đời này lại có một cô dâu như em nhỉ? Ngày cưới mà bỏ trốn ^^

__Ừ, thế em quay lại nhà thờ nhé!!!

Nó chu mỏ, quay mặt đi và tính bỏ tay hắn ra thì bị kéo lại.

__Đồ ngốc, em làm anh hạnh phúc lắm đấy!

Hắn kí nhẹ vào đầu nó rồi cười, trong đáy mắt nó bỗng long lên. Rốt cuộc... nó cũng có được cái thứ gọi là... “hạnh phúc”.

Bỗng....

__Ự....

Ôm bụng, cúi gập người xuống. Cổ ngăn cơn đau để không bật thành tiếng. Nét mặt hắn bỗng trở nên xanh xao lạ thường. Mồ hôi trên trán đã rịn ra thấm đẫm khuôn mặt. Hốt hoảng, nó cúi xuống nhìn hắn rồi trong lòng lại rung động...

__Anh... anh có sao không?

Gương mặt nó dần co lại... cổ mím chặt môi. Hắn tuy đau nhưng nó lại càng đau gấp bội phần. Cố gắng, nhìn nó rồi khẽ mỉm cười...

__Anh... không sao! Em... đừng khóc...

Lấy tay quạt đi những giọt nước mắt trên mặt nó. Gương mặt hắn lại co lại, thể hiện rõ sự đau cùng cực. Nó cố nuốt nước mắt vào trong, cổ mím cười. Rồi nhanh tay đỡ hắn đứng dậy, nước mắt vẫn nhè nhẹ tuôn trào.

Gọi một chiếc Taxi. Thấy nó đang dịu hắn như thế thì có một chiếc Taxi vội tấp vào lề, rồi người tài xế nhanh chân mở cửa bước ra phụ nó dịu hắn vào xe.

__Mau... đưa chúng tôi tới nhà thờ!

Nó nói, gương mặt lo sợ sen lẫn đau xót... sẽ ra sao? Nếu một lần nữa... nó lại đánh mất cái thứ gọi là “hạnh phúc” đó?

Trên xe, nhìn gương mặt nó hốt hoảng, lo sợ. Hắn thầm trách mình... toàn làm những chuyện phiền phức...

Ra đi, bỏ nó lại. Đó có phải là 1 hành động ngu ngốc không? Có lẽ... theo bạn nghĩ thì nó sẽ rất ngu ngốc... nhưng, khi đặt bạn vào vị trí này thì bạn có thể làm được như hắn không?

Sau vụ tai nạn 2 năm trước, hắn dường như đã chết. Được đưa ngay sang Mỹ để điều trị... ròng rã suốt 2 năm trời. Hằng ngày, hắn vẫn luôn nghĩ về nó, dù đã cách nhau nửa vòng trái đất. Mong... cho sớm bình phục để có thể quay về nước... để làm cho nó được hạnh phúc...

Rồi cái ngày ấy cũng đến, và khi nhìn thấy nó vẫn vui vẻ và hạnh phúc hắn đã mừng biết dường nào... Rồi... Lại phát hiện ra mình bị ung thư và chỉ có thể sống được vài tháng nữa...

Nghẹn lòng... thầm trách thay cái số phận chớ trêu, khiến hắn toàn mang đến cho nó những đau khổ. Rồi ngày ngày vẫn theo sau đôi bước theo nó... âm thầm giúp đỡ nó mọi thứ. Rồi trong lòng không còn chút can đảm nào để đối diện với nó nữa, cố tránh xa nó, làm cho nó đau lòng và rồi nó sẽ sớm quên hắn thôi... nhưng mỗi lần như thế chỉ khiến nó thương, nó nhớ hắn nhiều hơn mà thôi...

Dừng xe trước cửa nhà thờ, nhà thờ bây giờ đã vắng hoe chẳng còn bóng người. Người tài xế đó phụ nó đỡ hắn xuống xe. Nước mắt nó vẫn rơi, quay sang nhìn người tài xế đó rồi nó hét lớn lên, giọng gấp gáp dường như ứ nghẹn trong cổ họng...

_Mau... gọi Cha xứ!

Dường như biết trước được thế nào nó cũng sẽ quay lại nhà thờ, Karin đã chờ ở đó sẵn rồi cũng bảo cha xứ đứng đó chờ một lúc. Và cuối cùng thì nó cũng đã đến...

Người tài xế lúc này đứng xuống dưới nhà thờ và nhìn nó cùng hân. Karin cũng đứng cạnh một góc mà thầm chúc cho nó được hạnh phúc...

_Lục Vương Kỳ, con có đồng ý làm chồng của Triệu Á Quy?

Cha xứ nói, gương mặt đau xót nhìn cô dâu đang đắm lệ sầu.

_Con... đồng ý.

Hân cố gượng cười làm cho nó vui. Nhưng dường như đã kiệt sức và có thể ngất bất cứ lúc nào...

_Triệu Á Quy, con có đồng ý làm vợ của Lục Vương Kỳ?

Cha xứ quay sang hỏi nó, nó quệt đi nước mắt rồi nói. Giọng thật chắc chắn và cương quyết.

_Con Không Đồng Ý!

Ánh mắt nó long lên, quay sang nhìn hân rồi nó nói dường như phát khóc.

_Anh nghe thấy không? Tôi sẽ không lấy anh đâu, thế nên anh phải sống, sống để chờ cho đến cái ngày mà tôi đồng ý lấy anh đấy! Nghe chưa!

Nó nói rồi bất ngờ hôn hân. Rồi nước mắt nó lại rơi... khi cảm nhận được hơi lạnh đang toát dần ra từ người hân...

Người tài xế lúc này đã khóc, Karin chỉ cúi đầu xuống, không nhìn nữa. Ngay lúc đó thì Jessica, Minh, Phong, Phi Phi cũng vừa bước tới cửa nhà thờ. Chứng kiến cái cảnh thảm khóc này..

Nó ôm thật chặt Kỳ trong tay, khóc một lúc một to hơn. Khóc... như để than trách ông trời... khóc... để bao muện phiền trong lòng tan biến... khóc... để thương thay cho cái số phận nó nghiệt ngã cùng đường... và khóc để hỏi...

“Hạnh phúc là gì?”

Chap cuối : Phần 2

Em cứ chạy đi, chạy mệt thì quay về bên anh...

Đưa hân tới bệnh viện, mọi người đứng phía bên ngoài chờ đợi. Còn hân thì đã được đưa vào phòng cấp cứu.

Phong cứ đi qua đi lại, Minh rồi trên băng ghế và ôm đầu đau xót. Phi Phi khóc mãi, nhìn nó như thể thật không đành lòng... Tại sao người tốt luôn có cái kết thúc như thế này (Ps: Do tg xấu tính ý mừi ;p) Jessica ngồi cạnh nó... cổ trắn tĩnh nó. Nó không khóc nữa... chỉ cười... Thà nó khóc thật nhiều thì mọi người sẽ dễ chịu hơn... nó cứ cười như thế... cười cách vô thức... không phải nó không đau... vì nó đã quá đau để có thể cảm nhận đc 1 cái đau nào nữa...

Cửa phòng mở... bác sĩ bước ra. Về mặt ông trầm buồn như báo trước cái kết quả.

_Cậu ấy bị ung thư gan, ... nếu không có gan bây giờ thì sẽ không thể tiến hành phẫu thuật và tình hình cũng đang rất xấu...

SOCK... nhói... nó nghe như sét đánh ngang tai... không một biểu hiện cảm xúc... nó bước đi cách thần thờ ra khỏi bệnh viện. Mọi người không đi theo nó. Chỉ muốn để cho nó được yên lặng 1 mình. Để nó có thể dần chấp nhận cái sự thật này....

Bước ra khỏi bệnh viện. Nó đưa tay xoa bụng mình... có lẽ hơi bất ngờ... nhưng trong bụng nó bây giờ là một sinh linh bé nhỏ đang dần hình thành... Khẽ mỉm cười mà nước mắt vẫn nhè nhẹ rơi...

_Con àh... bây giờ mẹ phải làm thế nào đây...

DG : Có phải tình yêu của nó sẽ kết thúc tại đây không?

sU: Đâu có dễ thế

DG:

sU : Rê chuột xuống, đọc tiếp đi

4 năm sau

~

Mùa đông năm 20xx

Kì tích, hần vẫn còn sống mạnh khỏe và hiện thì đang ở nhà nhưng tinh thần thì sa sút trầm trọng.

Chuyện là thế này...

Bước đến bệnh viện, thấy mọi người đều u sầu và nó thì dường như đã chết... một cái xác không hồn. Trong lòng anh (Karin) nhói đau, nhìn thấy nó như thể làm sao anh cam được? Thà hy sinh bản thân mình mà để cho nó được hạnh phúc... Khi biết hần bị bệnh ung thư gan và hiện không có gan phù hợp để tiến hành phẫu thuật. Anh nhanh chóng chạy đến phòng xét nghiệm... chờ 1 lúc. Mắt như lóe sáng và mỉm cười hạnh phúc khi cầm tờ giấy xét nghiệm trên tay... ” Gan của anh phù hợp với Kì”

Vội cầm tờ giấy xét nghiệm đó và chạy nhanh đến phòng cấp cứu. May là mọi người vẫn còn ở đó nhưng nó thì đã bỏ đi đâu mất biệt.

_Này, lấy gan của tôi cho hần ta đi!

Nói với vị bác sĩ, gương mặt anh đanh lại. Câu nói của anh khiến mọi người đều sock.

_Cậu... chắc chứ?

_Hừm, tôi làm thế vì cô ấy!

_Nhưng... tại sao?

Minh nói, giọng có chút nghẹn lại. Trong lòng không khỏi thắc mắc xen lẫn vui mừng. Chính anh... đã gieo vào lòng mọi người một tia hy vọng mới...

_Vì... cô ấy có thể sống mà không có tôi... nhưng cô ấy, sẽ không thể sống mà thiếu “hần ta”

Anh nói, giọng có chút nghẹn lại. Anh cũng đau... nhưng vì nó thì anh có thể hy sinh tất cả...

Rồi vị bác sĩ đó không chần chừ gì nữa mà kêu cô y tá đưa anh đi thay đồ. Rồi đưa anh vào trong phòng cấp cứu. Họ tiêm thuốc ngủ vào người anh, trước khi mất dần ý thức, anh quay sang phía bên cạnh nơi hần đang nằm. Nói với vị bác sĩ đó...

_Nhấn với hần ta dùm tôi... hãy chăm sóc tốt cho cô ấy...

Rồi ánh đèn được bật lên... anh dần thiếp đi rồi quên dần mọi thứ...

Ca phẫu thuật được thành công cách mỹ mãn. Hần đã sống, và sau khi tỉnh lại. Vị bác sĩ đó đã nhấn lời nhấn của Karin đến hần...

Cúi đầu, trầm nghĩ và cảm ơn Karin thật nhiều... Hần ngược nhìn ra phía ngoài cửa sổ xa vời

“Hãy yên nghĩ đi, vì tôi sẽ giúp anh thực hiện nó...”

Và hiện tại thì hần dường như đã kiệt sức và nằm gục trên bàn làm việc... Một mối, chán nản, nhưng nhất định hần sẽ không bao giờ bỏ cuộc... Tìm đến men rượu. ” rượu” có phải là thứ tốt nhất để hần tạm thời quên nó hay không?... Có lẽ thế...

“Cạch”

Minh bước vào phòng, gương mặt cũng nhẵn lại và hiện rõ sự lo lắng. Nhìn hấn nằm gục trên bàn làm việc, trên tay vào cầm 1 chai XO còn lưng chừng, mặt đã ửng đỏ và hiện thì hấn đã say mềm, lòng cũng cảm thấy buồn phiền và mệt mỏi.

_Cậu không nên như thế. Nếu Á Quy mà biết thì...

Dường như biết mình đã lỡ miệng, vội lấy tay che miệng lại rồi nhìn hấn cách hồi lỗi...

Chạm vào nỗi đau... nhói... Từ khi nó bỏ đi, hấn không biết đã thông báo lên đài truyền hình, tờ rơi,... Đã tìm khắp nơi... lùng sục khắp cái thành phố... kết quả vẫn là con số không. Nó đã biến mất... không một dấu vết nào cả. Thầm trách nó sao lại có thể bỏ mặc hấn mà ra đi? Thầm trách nó tại sao không thể dừng cảm mà kiên nhẫn để có được hạnh phúc? Thầm trách nó sao quá ích kỷ bỏ hấn mà đi?... Trách, hận nó nhiều lắm... nhưng trong lòng thì không phút nào mà không nhớ tới nó cả...

Cười nhạt, ánh mắt hấn như vô định mà nhìn ra màn tuyết trắng xóa bên ngoài cửa sổ. Tình yêu có phải nó giống như 1 bông tuyết? Nó bay lơ lửng trên bầu trời cao vút... và rồi tàn lụi khi chạm vào mặt đất... Sẽ chóng tàn và qua nhanh thôi...

_Hừm... Tôi không sao, cậu về đi...

_Ừm... cuộc hẹn buổi tối...

Minh nói, giọng ngắt quãng. Cậu đến đây cũng chỉ để nhắc cho hấn nhớ cái cuộc hẹn vào tối nay thôi...

_Tôi sẽ đến...

Hấn nói, rồi chẳng thèm nhìn Minh lấy 1 lần. Lại đưa chai rượu lên miệng và uống 1 hơi... Minh cũng chỉ lẳng lặng bước ra khỏi phòng. Men rượu... sẽ làm cho hấn bớt đau hơn... rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn thôi...

Khi Minh ra về, chỉ một mình hấn ở lại trong căn phòng vắng lặng, không một tiếng động.

4 năm qua, hấn đã tìm nó khắp nơi. Nhưng kết quả là vô vọng. Hấn cũng thừa kế công ty của cha mình, rồi giúp nó trở nên lớn mạnh... Trước bao nhiêu người, hấn là con người máu lạnh, một kẻ có tài và tinh ranh. Là một vị lãnh đạo tốt. Là tấm gương cho siết bao người. Hấn cũng là mẫu người lí tưởng cho các nàng. Nhưng dường như mọi thứ hấn đều gạt ra một bên, chẳng bao giờ thêm chú ý đến bất cứ ai và bất cứ thứ gì. Chỉ khi ở một mình, hấn mới thấy mình là chính mình. Gỡ bỏ lớp mặt nạ hằng ngày rồi uống cho thật say... hấn sẽ quên nó, và sẽ không bị cơn đau hành hạ khi thiếu hình dáng nó.

Say... mọi thứ mờ dần... rồi đâu đó lại thấy bóng dáng nó mập mờ xung quanh mình,... những loạt kí ức lại tràn về đây ấp trí nhớ của hấn. Đau... thất... mỗi lần thấy nước mắt nó rơi.

“Rầm...”

Ngã xuống nền đất, chai rượu cũng rơi xuống rồi vỡ vụn. Nhìn lên trần nhà... hình bóng nó lại hiện ra, với nụ cười tươi. Hấn cười trong vô thức, rồi cố với lấy nó bao nhiêu thì nó lại xa dần hấn bấy nhiêu... buông thõng tay rồi chìm vào bóng tối.....

~

”Reng

reng

~~ reng

~~”

Chuông điện thoại vang dài, từng hồi một. Rồi đưa hấn về cuộc sống thực tại. Giật mình ngồi phắt dậy, trán rịn mồ hôi, rồi thở gấp. Lấy tay xoa chán rồi nhìn đồng hồ...

” 11:25 AM ”

Đầu hấn đau buốt, chắc là do hấn đã uống nhiều quá. Với tay lấy điện thoại đang rung trên bàn. Bấm nút rồi áp vào tai nghe.

_Alo

Hắn trả lời cách mệt mỏi.

_Chú!!! Chú quên cuộc hẹn với con!!!

Đầu giây bên kia, tiếng một đứa trẻ vang lên. Hắn bỗng sức mình, rồi chợt nhớ ra cuộc hẹn vào buổi tối với gia đình của Minh.

_Được rồi, chú xin lỗi. Chú đến ngay đây!

Đứng dậy, vội vàng đi rửa mặt rồi chỉ kịp với lấy chiếc áo khoác trên ghế sofa và phóng nhanh ra ngoài.

_Chú nhanh nhanh nhé!!!

Thằng bé nói giọng hồn nhiên, và thằng nhóc đó tên là Giang Long (con trai của Phi Phi và Minh ^^)

Cúp máy , rồi leo lên xe hơi nhẩn ga và chạy vụt vào màn đêm đen ngút. Hắn gấp gấp... vì hôm nay là... “Noel”

~~

Triệu gia

_A! Chú Kì tới rồi!!!

Vừa nhác thấy bóng hắn là nhóc Long đã chạy ra cửa đón. Tuy mới có 4 tuổi thôi nhưng thằng nhóc rất thông minh và ngoan.

_Hỳ, nhóc chờ chú lâu không?

Bé ku Long lên rồi bẹo mũi thằng nhỏ. Kì hỏi cách âu yếm. Thằng nhóc cũng choàng tay ôm lấy cổ hắn và trả lời.

_Con chờ chú mỗi cái chân nun “lè”

Thằng nhóc chỉ chỉ vào cái chân mà nói, Kì cũng phì cười vì thằng nhóc nói ngọng.

_Hyhy, cho chú xin lỗi nhé

_Hừm, chú phải chở con y chơi cơ!

Nhóc Long chu mỏ lên rồi nói. Lúc đó thì Phi Phi từ trong nhà bước ra.

_Long, con không được làm nũng với chú Kì như thế!

Phi đón lấy thằng nhóc từ tay hắn rồi cười với Kì, xong quay qua nạt thằng nhỏ.

_Sao con lại không được làm thế?

Thằng nhóc nói, giọng có chút không thích lắm.

_.....

Phi Phi chẳng biết giải thích thế nào cho thằng nhóc hiểu nữa. Lúc đó Long lại lên tiếng.

_Con biết rồi! Chỉ có bạn của con mới được “nằm lòng” thôi!!!

Nhóc lè lưỡi rồi nói giọng hờn giận. Nhưng câu nói lại khiến mọi người thắc mắc

_Bạn của con?

Minh từ trong nhà bước ra rồi hỏi Long.

_Zâng! bạn của con nà con của chú Kì ấy!

Thằng nhóc ngây ngô nói, nhưng chẳng biết mình đã chạm vào nỗi đau của hắn. Tuy biết chỉ là lời nói của trẻ con, nhưng sao vẫn làm hắn tổn thương ghê gớm thế? Cúi mặt xuống và thâm thờ dài. Phi Phi chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt buồn rồi xin lỗi. Hắn chẳng nói gì chỉ cười nhạt.

_Giá mà chú cũng có 1 đứa con giống nhóc!

Kì nhìn Long rồi cười, nhưng nụ cười đó khiến thằng nhóc thắc mắc... rõ là một nụ cười sâu não.

_Thôi! Mọi người vào nhà nhanh lên! Không thì muộn mất!

Phong từ trong nhà bước ra, còn Jessica thì trên tay còn bồng 1 thằng nhóc khác nữa.

_Ừ, vào nhà thôi mọi người!

Jessica cung tiếp lời, cố cứu vãn cái tình hình hiện giờ.

” 11:55 AM ”

_Mọi người mau cầu nguyện nào!!!

Nhóc Hàn (con của Jessica và Phong nhé) nói, rồi chấp tay nhắm mắt lại cầu nguyện. Mọi người cũng nhắm mắt lại cầu nguyện.

_Chú ước gì thế?

Nhóc Long kéo nhẹ vạt áo của Kì rồi hỏi, mắt nó to tròn trông rất đáng yêu.

_Phải, chú ước gì thế?

Nhóc Hàn cũng tròn mắt nhìn Kì, ánh mắt nó cũng long lên chờ đợi.

_Thế... 2 nhóc ước gì nào?

Kì khẽ cười nhạt, rồi hỏi ngược lại 2 thằng nhóc con này.

_Con ước cho con có bạn!

Nhóc Long nói, chu mỏ lên rất đáng yêu.

_Con ước chú gặp cô Á Quy!!!

Nhóc Hàn cũng cười khì rồi nói.

Hắn cười, nụ cười trông hạnh phúc... dường như sắp phát khóc. Mọi người cũng đã sựng sựng.

_Chú cũng ước như 2 đứa!

Kì xoa đầu 2 thằng nhóc rồi nói. Ánh mắt ánh lên chút hy vọng, không chỉ có 3 người này ước zậy thôi đâu. Mà ai cũng ước thế hết! phải hông ^^

_Hỳ, thế con mong ông già Noel sẽ biến ước mơ của chú thành sự thật!!!

Nhóc Hàn nói, rồi nháy mắt với Long. Ngay lúc đó thì...

_Lục Vương Kì...

Giọng nói the thễ, nhẹ nhàng, nhưng lại gây sự chú ý ọi người ^^ . Giật mình, quay ngoắt về phía sau lưng. Ai nấy cũng ngơ ngàng... trước mặt họ, có phải? Đó là...

Hắn gấp gấp, chạy đến. Dường như không tin vào mắt mình, cô vợ bé nhỏ của hắn đây mà? Triệu Á Quy, tuy đã lâu rồi không thấy được nó nhưng hình ảnh của nó thì không lúc nào tan biến.

Ôm nó thật chặt trong lòng... từ từ cảm nhận lấy cái hơi ấm từ con người bé nhỏ trong lòng mình. Bỗng hắn cảm thấy hạnh phúc cách kì lạ, không cần nói 1 câu nào cả, chỉ cần được ôm nó thật chặt trong tay để thỏa mãn cái cảm giác nhớ nhung, xa cách suốt 4 năm ròng... cũng là quá đủ đối với hắn bây giờ rồi.

_Cuối cùng... em cung về...

Buông lỏng nó ra, nhìn gương mặt nó rồi hắn cười, nụ cười hạnh phúc. Nó cũng khẽ cười.

_Anh vẫn sống...

Câu nói duy nhất mà nó có thể nói lúc này, nó quay về nhưng trong lòng lại đầy rẫy những lo sợ... rằng sẽ không thể gặp được hấn nữa... rồi trốn biệt tám suất năm ròng... bây giờ nó mới có đủ dũng khí để quay về...để chấp nhận sự thật... và rồi để có được hạnh phúc...

_Papa...

Tiếng 2 đứa trẻ lại vang lên, phía sau lưng nó. Có 1 bé trai và một bé gái. Mọi người đều ngạc nhiên nhìn 2 đứa trẻ đó thắc mắc. Hấn cũng thế...

Nó chẳng nói gì chỉ cúi xuống rồi bế đứa bé gái lên. Nở một nụ cười rồi nói nhỏ...

_Con gái tên là Lục Tú Kim,... còn con trai thì tên là Lục Tuấn Khang!

Hấn cũng ngỡ ngàng... trong lòng lại trỗi dậy những thứ cảm giác kì lạ. Ôm lấy đứa bé trai đang nhìn hấn cách ngây ngô, ôm thật chặt thằng bé trong lòng. Rồi cố gắng mới thốt lên thành tiếng...

_Con tôi...

Con gái là “Lục Tú Kim”, còn con trai thì là “Lục Tuấn Khang” 2 cái tên mà trước kia hấn vô tình nói ra khi nó hỏi. “Sau này có con thì anh sẽ đặt tên cho nó là gì?”

Ngay lúc đó thì...

“Rm..... rm..... rm.....”

3 tiếng chuông dài.... thật dài.... báo điểm đã 12 giờ. Mọi người đều nở nụ cười hạnh phúc...

“Merry Christmas”

.....

=====

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-cu-chay-di-chay-met-thi-ve-ben-anh>